

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 143 * Mayıs 2009 * Fiyatı: 1,50 TL * ISSN: 1302-7506

“önderimiz İbo bizim...”

Halk gençliği alternatifsiz değildir...

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

SUNU

Merhabalar,

Bu sayımızda Komünist önder İbrahim Kaypak-
kaya üzerine kolektif şekilde hazırladığımız dosyaya
yer veriyoruz. Gelişen kitle mücadelesinde devrimci
önderlere gençlerin ilgisi artarken bizlerin İbra-
him'i doğru temeller üzerinde anlatmamızın, tanıt-
mamızın önemi büyüktür. Bu dosyayı bu sorumlu-
lukla hazırladığımızın ve yazılarımızın eleştirel bir
gözle okunmasını önemli buluyoruz.

Hareketli geçen bir dönemin ürünlerine yer ver-
diğimiz dergimizde çok sayıda eylem haberine ve
yazıya yer veriyoruz. Sayfalarımızın sınırlı olması ne-
deniyle okurlarımızın gönderdiği birçok yazı ve ha-
bere yer veremiyoruz. Gelen yazıların özellikle de
merkezi kadın ve lise buluşmalarında sunulan yazıla-
ra önümüzdeki sayılarımızda yer vereceğiz.

Bostancı'dan Taksim'e, Hakkari'den dağların do-
ruklarına uzanan direnişi Mayıs ve yaz döneminde
büyütmenin, coşkuyu ve mücadeleyi halkımıza silah
sıkanlara, çocukları zindanlara atanlara, başlarına si-
lahların dipçığıyle vuranlara, halkımızı işsiz bırakan-
lara ve evlerini başlarına yıkanlara karşı yükseltme-
nin önemi büyüktür.

Bu bilinçle ölümüne direnenleri saygıyla selamlı-
yoruz...

www.ydg-online.org yenidemokratgenclik.blogspot.com bolognasureci.blogspot.com

19 Aralık 2000 katliam saldırısının ardından F
Tipi tecrite karşı bedenleriyle barikat olarak
Ölüm Orucuna giren alında güneşi taşıyan
direnişçilerdendi Nergiz... Bu direnişin 123.
gününde 11 Nisan 2001'de ölümsüzlüğe
uğurladığımız Nergiz'in yaşamının anlatıldığı
kitap Umut Yayıncılık bürolarında...

Ş Ç İ N D E K İ L E R

İsyan	4-5
1 Mayıs haberleri.....	6-10
YDG Lise Buluşması.....	11
Forum	14-15
Sloganlara bakımımızda ilkesellik	16-17
Ufuk	18
Dengê Civanê.....	20

YDG 2. Kadın Buluşması	22-27
Haluk Zorusevmez	28
Komünist Ustalardan Öğrenelim	30-31
Kolektifin Sesi	32-34
Genliğe Notlar	35-36
Dosya: İbrahim Kaypakaya	37-55
Bellek	62-63

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Ak-
saray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık
Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayincilik@gmail.com ISSN: 1302-750

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahooogroups.com

BÜROLAR

► **Kartal:** İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02
► **Ankara:** Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
► **İzmir:** 856 Sk, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
► **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3 Cep: 0 542 216 48 00
► **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0 446) 223 67 18 Cep: 0 536 697 94 19
► **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarayı Kat 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
► **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118 Cep: 0 545 685 25 27
► **Avrupa Merkez Büro:** Weseler Str 93 47169 Dusbürg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002

Baskıların ve karamsarlığın ortasında direnişin adı oldu Nisan

X *Mevcut gelişmeleri doğru yorumlayarak, iyi gözlemleyerek sürecin beklentilerine cevap olmamız oldukça önemlidir.*

Nisan ayına, egemenlerin pervasızca estirdiği terör damgasını vurdu. Nisan ayının başında, ülke genelinde DTP'ye yapılan operasyonlarla, Genelkurmay Başkanı'nın Kürt açılımı iç içe geçtiğini gördük. Sözde çözümün konuşulduğu günün akabinde gerçekleştirilen tutuklamalar, "PKK'nin Türkiye Masası" söylemlerinin arkasına yedeklenmeye çalışıldı. Onlarca DTP'linin tutuklandığı operasyonların ardından artan tepkilerle ve eylemlerle geçmişten bu yana çok iyi bilindik senaryolar tekrar sahneye konuldu. **23 Nisan "Ulusal" Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda DTP'ye ve DTP nezdinde Kürt ulusuna yapılan operasyonlara karşı örgütlenen bir eylemde Özel Harekat polisleri tarafından öldüresiye dövülen 14 yaşındaki Sefer Turan'ın dipçik darbelerinin ardından tepki veremez hale getirilmesiyle, öldü sanılarak bırakılmasıyla kinlendik.** Oysa dediğimiz gibi bu sahne, bilinmedik bir sahne değildi. Uğur Kaymaz'ı 13 yaşında katleden anlayışla Sefer Turan'ı öldüresiye döven anlayışın farklı olduğunu, bunların münferit örnekler olduğunu kim, nasıl savunabilir bu coğrafyada? Kaldırıldığı yoğun bakımda yaşam savaşı verirken, beyinde ödem oluşan Sefer'i bazılarının ziyaret etmesi, bilinçli bir şekilde sergilenen öfkeyi, katletme girişimini örtbas edebilir mi?

Ulusal Hareket'e karşı çok yönlü örgütlenen bu saldırı planının, son anda ertelenen Kürt Konferansından, DTP'ye yönelik tutuklama ve gözaltı teröründen, Nisan ayı itibarıyla başlayan kapsamlı sınır içi ve sınır ötesi operasyonlardan, protesto eylemlerindeki bilinçli şiddetten, "Kürdistan" kelimesinin resmi ağızlarca kullanılmasından, Genelkurmay'ın açıklamalarından oluş-

tuğu açıktır. Tüm bu sergilenen tavırların kapsamlı bir planın varlığına işaret ettiği ortadadır. Önemli bir nirengi noktası olan Ulusal Hareket'in iradesinin kırılması çabası olarak yorumlanması gereken bu plan, 29 Mart yerel seçimlerinde de bir yönüyle karşımıza çıkarılmıştı.

Nisan ayına damgasını vuran DTP operasyonları ve sonuçlarının yanı sıra 1 Mayıs'a yaklaşan günlerde İstanbul genelinde gerçekleştirilen başka bir operasyon da hafızalardan silinmeyecek bir etki yarattı. **1 Mayıs arifesinde Bostancı'dan yükselen direniş sloganının ve teslim olmama kararlılığının yarattığı etki, tartışılmayacak denli büyük olmuştur. 2000 sonrası süreçte benzeri bir olayın yaşanmamış olması, görece uzun bir dönemin akabinde karar alıcıların planlarını boşa çıkaran böylesi bir pratiğin varlığı dikkat çekicidir. Teslim olmayan bir devrimci geleneğe layık olma iddiası, devrimci geleneğe önemli bir miras bırakarak tarihteki yerini almıştır.**

Bu gündemlerle karşılanan 1 Mayıs 2009, Taksim başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında 2008'i hem niceliksel olarak hem de coşku olarak geride bırakan bir kararlılıkla sahiplenilmiş, gelecek süreç için mesaj net olarak verilmiştir. **Kolluk kuvvetlerinin estirdiği teröre rağmen Taksim ve çevre semtlerinde binlerce insan kararlılıkla sloganlarını haykırmış, saatlerce direnmiş ve bu uğurda onlarca yaralı ve gözaltı vermiştir. Uzun bir aradan sonra 500 kişi için açılan Taksim'e zorlamalarla, barikat arkalarından taşanlarla 5000 kişi çıkmış, 2010 1 Mayıs'ı için güzergah çizilmiştir.**

SALDIRILAR DERİNLEŞTİKÇE DİRENİŞ ARTACAKTIR!

Halkın artan muhalefeti, her alanda yükselen direniş ve isyan sesleri, Meha'da, Desa'da, E-Kart'ta, ATV-Sabah'ta sınıfın kararlılığı biz halk gençliğine ilham vermeye devam etmektedir. Süren direnişlere yenilerinin eklenmesi, işsizliğin tarihi rekorlar kırdığı, dünya genelinde en hızlı küçülme yaşayan ikinci ülke olan Türkiye'de tesadüf olmayacaktır.

Yerel seçimlerden hemen sonra verdikleri sözleri "unutan" egemenlerin dozerleri ve çevik kuvvetleri eşliğinde kentsel dönüşüm planlarına hayat vermeleri de yeni ve ilk kez denenmiş bir oyun değildir. Halkın oylarını alana dek en sempatik yüzleriyle, bol keseden vaatler veren egemenlerin ve sözcülerinin seçimlerden sonra onlarca kez zam yaptıklarına, yıkımlara giriştiklerine, en sempatik yüzlerin yerini canavar görünülerinin aldığını defalarca kez yaşadık, biliyoruz.

İstanbul Ümraniye'de günlerce arka arkaya farklı mahallelerde onlarca gerçek ve acı öyküyü hiçe sayarak yıkıma girişenlere karşı, halkın her damla gözyaşında biriken ah, bir gün mutlaka isyana dönüşecektir. İstanbul Ümraniye'de yıllarca yaptığı birikimiyle kurduğu eve, daha konuşamayan ve astım hastası bebeğinin dibine gaz bombası atanlara karşı elinde bıçağıyla ve kucağında bebeğiyle gözyaşı döken babayı "cani" olarak yansıtanların, asıl canı olanın kim olduğunu tekrar tekrar kendilerine sormaları gerektiğini hatırlatmak gerekmektedir. Keza bu acı hikayelerin bittiğini düşünmek hata olacaktır. **İstanbul'un Altınşehir başta olmak üzere daha on-**

X *Krizin derinleşmesiyle beraber artan işsizlik oranının, egemenleri dahi tedirgin ettiği bir dönemden geçmekteyiz. Resmi rakamlara göre dahi rekorlar kıran işsizlik oranının egemenlere "isyanı" hatırlatması bu nedenle tesadüf değildir.*

larca bölgesinin kentsel dönüşüm adı altında yıkım saldırısıyla karşı karşıya olduğu bilinmektedir.

Krizin derinleşmesiyle beraber artan işsizlik oranının, egemenleri dahi tedirgin ettiği bir dönemden geçmekteyiz. **Resmi rakamlara göre dahi rekorlar kıran işsizlik oranının egemenlere "isyanı" hatırlatması bu nedenle tesadüf değildir.** Artan işsizlik oranı içerisinde en büyük paya sahip olan halk gençliğinin işsizlik oranı, özellikle biz devrimci gençler açısından daha fazla dikkat edilmesi gereken bir konu olarak karşımızda durmaktadır. **Resmi rakamlara göre her 3-4 gençten birisinin işsiz olduğu Türkiye'de halk gençliğinin gelecek umudunu diri tutması mümkün değildir.** Tüm yaşananlar, örgütlenmenin her geçen gün daha fazla kendisini zorunluluk olarak dayatmasını beraberinde getirmektedir.

Nisan ayında yaşanan gelişmeler, kabine değişiklikleriyle, "derin devlet(?)" operasyonlarıyla aklanamayacak, yenilenemeyecek bir sürecin başladığını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Tüm bu göstergeler, yakın süreçte yeni oluşum veya yenilenme çalışmalarının artacağını, baskıların ve saldırıların tırmandırılacağını, yeni "açılımların" hızlandırılacağını tanıtılar niteliktedir. Mevcut gelişmeleri doğru yorumlayarak, iyi gözlemleyerek sürecin beklentilerine cevap olmamız oldukça önemlidir. Üniversitelere giriş sınavının yaklaştığı, üniversitelerin tatil döneminin kapıya dayandığı Mayıs ayında yapmamız gerekenleri, beklemecilik ve kendiliğindencilik hastalığına kapılmadan planlı ve sistemli bir çalışma tarzıyla süreci örgütlemek olarak ifade edebiliriz. Yapacağımız her çalışmanın, önceki sürece göre iki kat fazla verim vereceğini bilerek Mayıs ayında hızımızı arttıralım.

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJÎ YEK GÛLAN!

□ İSTANBUL

Egemenlerin uzun yıllardır 1 Mayıs'da Taksim'i emekçilere kapatma dayatmalarına karşı, gerçek sahiplerinin meydanlara çıkmak için sokakları direnişlerle büründürdüğü bir 1 Mayıs'a daha şahit olduk. Faşist TC'nin tüm gücüyle saldırdığı 1 Mayıs günü sokaklar Taksim'e çıkmak için kararlı kitleyle doldu.

Biz YDG'liler de Taksim'e çıkmak için Partizan ve DDSB ile birlikte harekete geçtik. Polisin yoğun biber gazı, plastik mermi ve tazyikli suyla saldırılarına karşı barikatlar zorlandı. Saldırıları esnasında plastik mermi ve biber bombasından yaralanan arkadaşlarımız oldu. Yoğun saldırılara karşı ilerlemeye çalışırken kimi bölgelerde kitlenin birbirinden koparak dağınık bir şekilde çatışması olumsuzluğa neden oldu. Kimi bölgelerde ise 1500-2000 kişilik kitle barikatları yıkarak DİSK ve KESK kitlesine katılıp Taksim'e ulaştı.

Valiliğin makul sayı diye açıklayarak sadece KESK ve DİSK'in belli sayıda kitlesini alana alacağını ifade etmesi ve bu kitlelerin birleşmemesi adına kolluk kuvvetlerinin DİSK ve KESK kortejini yoğun çembere almasına karşın barikatlardan korteje ulaşan kitle Taksim alanında 4-5 bin kişiye ulaşılmasını sağladı.

Kimi bölgelerde kitlenin birbirinden kopması sonucunda sayıca azalmamızın etkisiyle Şişhane'de sivil faşist unsurlar tarafından döner bıçaklarıyla saldırıya uğradık. Saldırı sonucunda 5 yoldaşımız yaralandı.

Sivil faşistlerin ve polisin tüm saldırılarına karşı 2009 1 Mayıs'ı devrimciler tarafından coşku ve kararlılıkla sahiplenildi. Devrim mücadelesi için anlamı büyük olan, yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye ve baskıya karşı direnişle kazanılan 1 Mayıs iradesi 2010 yılında da tüm coşkusuyla ortaya konulacaktır.

İstanbul YDG

□ DERSİM

Dersim'deki 1 Mayıs kutlamaları Hastane Caddesi'nde toplanan kitlenin kortejler eşliğinde Kışla Meydanı'na doğru yürümesi ile başladı.

Dersim'de YDG, Partizan kortejinde yürüdü ve 1 Mayıs'ı coşkulu bir şekilde kutladı.

Öğrencilerin de yoğun olarak katıldığı kutlamada "Eğitim haktır satılamaz", "İşçiyiz örgütlüyken güçlüyüz", "Savaş öğren kazan Partizan", "Marks'tan Mao'ya selam olsun İbo'ya" şeklinde sloganlar atıldı. Varvara Halk Oyunu Grubu ve müzik dinletisi eşliğinde miting sonlandırıldı.

Dersim YDG

□ AMED

1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla beraber üniversitedeki çalışmalarımızı planlamaya koyulduk. Yaklaşık 1 hafta planlanan çalışma dergi dağıtımıyla başladı. Cuma günü Fen-Edebiyat Fakültesi kantininde ve bahçesinde dergi dağıtımı gerçekleştirildi. Pazartesi ise Eğitim Fakültesi kantininde sesli ajitasyon ile yapılan dergi dağıtımıyla devam edildi ve 1 Mayıs afişlerimiz de üniversitenin çeşitli yerlerine ve standımıza asıldı. Salı günü ise Eğitim ve Mimarlık Fakültelerinde üniversite için hazırladığımız bildiri dağıtımı ile kitleye 1 Mayıs anlatılırken, Tıp Fakültesi'nde de dergi dağıtımımız devam etti. Bir sonraki gün de dergi dağıtımlarımız Mimarlık Fakültesi kantininde ve Fen-Edebiyat Fakültesi'nin bahçesinde devam etti. Son gün ise üniversitenin birçok fakültesinde, yemekhane ve bahçelerde bildiri dağıtımlarıyla öğrenciler 1 Mayıs'a davet edildi. Böylelikle üniversitenin hemen her fakültesinde yoğunlaşmış bir faaliyetimiz oldu. Bunun yanı sıra 1 Mayıs bildirileri Bağlar ilçesinde ve kentin en yoğun yerlerinden biri olan Sanat Sokağı'nda dağıtılırken Bağlar sokaklarında da afişleme çalışmaları yapıldı.

Bu sene, 1 Mayıs Mitingi'nin bölgesel olarak Urfa'da yapılma kararı alınmasından kaynaklı Diyarbakır'da 1 Mayıs günü Dağkapı meydanında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. **DTP**, **EMEP**, **ESP**, **Partizan**, **DHF**, Amed Demokrasi Platformu ve birçok sendika ve DKÖ'nün de katılım sağladığı basın açıklaması öncesi meydana yapılacak yürüyüş için Büyükşehir Belediye Binası ve Ahmet Arif Parkı önünde toplanan kitle, iki koldan sloganlarla yürüyüşe geçti. Bizler de Dağkapı meydanında **Partizan** imzalı "**Zam, Zulüm, İşkence! İsyân Et Bu Düzene! Bijî Yek Gulan**"

pankartımızla ve flamalarımızla yerimizi aldık. Pankartımız ve alanda yaptığımız kuşlamalar kitle tarafından ilgiyle karşılandı.

□ URFA

PKK Önderi Abdullah Öcalan'ın doğum günü vesilesiyle Amara'da yapılan yürüyüşte katledilen **Mahsum Karaoğlan** ve **Mustafa Dağ** anısına bu sene Urfa'da bölgesel bir mitingle kutlanan 1 Mayıs, coşkulu gösterilere sahne oldu. KESK, DİSK ve TMMOB tarafından düzenlenen mitingde aynı zamanda **DTP**, **ESP**, **EMEP**, Mücadele Birliği, **Partizan** ve **ÖDP** de katılım sağladı. Miting öncesi Mardin, Maraş, Antep, Adıyaman, Hakkari, Elazığ, Van ve Amed ve ilçelerinden araçlarla gelen kitle; Şehirlerarası Otogar'ın yanında bulunan meydanda toplandı. Daha sonra kortejler oluşturularak mitingin yapılacağı Topçu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Bizler de **"Zam, Zulüm, İşkence! İsyan Et Bu Düzene! Biji Yek Gulan Partizan"** pankartı ve Partizan flamalarımızla kortejdeki yerimizi aldık. Alanda sendika temsilcilerinin ve DTP Eşbaşkanı Emine Ayna'nın yaptığı konuşmalarda öne çıkan vurgu DTP'ye yapılan operasyondur. Miting yapılan konuşmaların ardından yerel bir grubun ve Aynur Doğan'ın verdiği konserle sona erdi.

Yürüyüşte kortejimize gösterilen ilgi, alana girişimizde kaldırımın geçişleri izleyenlerin kortejimizi alkışlaması coşkumuzu arttırmış, bu ilgi alanda birçok kişinin pankart ve flamalarımızı görerek gelmesiyle de kendini göstermiş yerini sorulara ve sıcak bir sohbete bırakmıştır. Alanda yanımıza gelen bir amcanın attığımız **"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"** sloganının ardından söylediği şu sözler birçok şeyi özetliyor aslında: **"Siz Devletin işkencesini en iyi bilenlerdensiniz; ama direnmeyi de en iyi bilenlerdensiniz."** Yıllar öncesine giden bir eğitim emekçisi ise şunu dile getiriyor: **"Biz mücadeleye Partizan'la başladık, biz mücadeleyi Partizan'dan öğrendik."**

Amed YDG

□ ARTVİN

Artvin'in Hopa ilçesinde örgütlenen 1 Mayıs'a yaklaşık 800 kişi katıldı. Bizler de birliğin, dayanışmanın ve mücadelelenin kızılgünü olan 1 Mayıs'a **"DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ-Yeni Demokrat Gençlik"** yazılı pankartımızla katıldık.

Partizan ve YDG flamaları taşıyan yaklaşık 50 kişilik kitlemiz sık sık **"Hopa'dan Taksim'e selam olsun isyana"**, **"Çayda fındıkta sömürüye son"** vb. sloganları atarak Hopa girişinden (Yanık Köprü denen bölgeden) Hopa Çarşısına kadar yürüyüşe geçti.

Yürüyüş esnasında çaya konulan kota, HES (Hidro Elektrik Santralleri) projesi ile satılan dereler ve Hopa köylülerinin çektiği sıkıntılar, ayrıca 32 yıl sonra Taksim'e girildiğine dair yaptığımız ajitasyonlara halk alkışlarıyla, ısıklarıyla yol boyunca destek verdi. KESK, ESP, ÖDP ve Halkevleri'nden konuşmacılar 77 katlının faillerinin bulunmasını ve cezalandırılmasını, çay ve fındığa konulan kotalarla çiftçinin emeğinin boşa harcandığını, krizin bedelini emekçilerin değil patronların ödemesi gerektiğini belirttiler.

Artvin YDG

□ MERSİN

Mersin'de 1 Mayıs çalışmalarını için lise ve üniversite'de Partizan imzalı 1 Mayıs bildirilerimizi dağıttık. 1 Mayıs afişlerimizi Mersin Üniversitesi ve mahallelerde yaygın bir şekilde yaptık. Afiş yaptığımız esnada insanların bizi sahiplenmeleri, "burada kimse size bir şey yapamaz, biz sizin yanınızdayız" demesi bizlere moral ve motivasyon kattı.

Mersin'de 1 Mayıs mitingi için 10.30'da Hastane Caddesi'nde toplanmaya başlayan kitle saat 11'de Metropol miting alanına doğru yürüyüşe geçti. "Örgütlü gücümüze güvenelim! Alternatif-siz değiliz. Krizin faturasını ödemeyeceğiz-Partizan" imzalı pankartımızla mitinge katıldık. Mersin LÖB de "Bugünün öğrencisiyiz, yarının işsizi olmayacağız" yazılı pankartla eylemde yerini aldı. Eylem boyunca sık sık "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Liman işçisi yalnız değildir", "Toros işçisi yalnız değildir", "Parasız sağlık, parasız eğitim", "Birlik mücadele zafer" vb. sloganlar attık.

Mersin'den bir YDG'li

□ ERZİNCAN

Erzincan'da 8-9 Nisan 2006 tarihlerinde devletin sivil faşistleri de kullanarak yapmış olduğu saldırıdan sonra, Valiliğin bu olayları bahane ederek ve adını da "güvenlik gerekçesi" olarak koyduğu keyfi tutumu boşa çıkarmanın ve devrimci ve demokrat güçlerin alana çıkmada tereddüt ettiği böylesi bir süreçte daha geniş, planlı ve örgütlü bir çalışmanın öneminin bilincinde olan bizler, bu süreci verimli geçirebilmek adına ilk olarak lise, üniversite ve köylerden arkadaşlarımızla bir toplantı aldık. Toplantı sonucunda uzun zamandır gidilmeyen alanlara gidilmesi, zamanın darlığı nedeniyle ve çalışmanın daha etkili olabilmesi için çalışmaların yoğunlaştırılması gerekliliği üzerinde duruldu. Bu doğrultuda gazete, bildiri, afiş gibi materyallerimizi kullanarak Ulular, Geçit, Mollaköy, Çağlayan beldelerinde ve Yalınca köyünde ça-

lışmalarımızı gerçekleştirdik. Bazı arkadaşlarımız merkezi yerlerde afiş çalışması yaparken diğer arkadaşlarımız ise gazete ve bildiri dağıtımını yaparak 1 Mayıs çağrısında bulunmuşlardır.

Çalışmalar esnasında halkın ilgili ve sıcak yaklaşımı göze çarpan iki olgu olmuştur. Ulular'daki afiş çalışması sırasında sivil araçların ya da diğer adıyla Jitem elemanlarının arkadaşlarımızın etrafında gezerek baskı oluşturma çabaları nafile kalmışken, jandarmanın arkadaşlarımızı-

zı sebepsiz yere gözaltına alması ve 200'er TL para cezası kesmesi yapılan çalışmalardan ne kadar rahatsız olduklarının kanıtıdır. Bu çalışmaların dışında Erzincan merkezde işçi ve emekçilerin yoğun olduğu kahvehanelerde ve yine işçi ve emekçi çocuklarının gittiği bir dershane de bildiri dağıtımları yapılmıştır.

Erzincan'da KESK'in başvurusunu yaptığı miting talebi bu yıl da son 3 yıldır olduğu gibi keyfi bir şekilde kabul edilmedi. Valiliğin böyle bir keyfiyeti öncesinden düşünüldüğünden mitinge izin verilmemesi durumu daha önce kurumlar arasında yapılan toplantılarda konuşulmuş ve buna karşı kitlesel bir basın açıklaması yapılması kararlaştırılmıştı.

Bu karar doğrultusunda 1 Mayıs günü saat 13'de Erzincan KESK Şubesi önünden Cumhuriyet Meydanı'na yaklaşık 350 kişinin katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirilmiştir. Meydanda basın metninin okunmasıyla başlayan eylem davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla sonlandırılmıştır. Eylem **Partizan**, **DTP**, **KESK** ve **YDG** tarafından örgütlenmiştir.

Eyleme katılımın yoğun olması ve kitlenin coşkusu dikkat çekiciydi. Bizler açısından ise yaptığımız çalışmaların karşılığını almamız ve "Yaşasın 1 Mayıs-Ulular Gençliği" pankartını açan gençlerin bizimle yürümesi olumlu olmuştur.

Erzincan YDG

□ ANKARA

1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü Ankara'da coşkulu bir şekilde kutlandı. Saat 13.30'da gar

önünde toplanılan eyleme çok sayıda kurum katıldı. Eylemde YDG “**Eşit Özgür Gelecek Ellerimizde Yükselcek**” pankartıyla yerini aldı.

Emperyalist krizin derinleşmesine, emekçi halka yönelik saldırıların artmasına paralel olarak bu yıl Ankara’da gerçekleştirilen 1 Mayıs’ın geçen senelere göre çok daha kitlesel ve coşkulu olduğu göze çarptı. Pankartlarda, sloganlarda ve kürsüden yapılan konuşmalarda en çok öne çıkan vurgu emperyalist kriz ve krizin faturasını emekçilere çıkarma yönlü saldırılardı.

Bizler de Ankara YDG olarak hem gençliğin yaşadığı geleceksizleştirme, diplomalı işsizlik, anadilde eğitim hakkı gibi saldırıları öne çıkardık, hem de işçi ve emekçilerin mücadelesine ortak olduğumuzu gösteren dövizlerimizi kullandık, sloganlarımızı attık. İşten çıkarmaların ve hak gasplarının yoğun olarak gündemde olduğu Desa, Meha Giyim gibi işletmelerin ürünlerini boykot etme çağrısı yaptık. ÖSS’nin yaklaşması ve 1 Mayıs’ta liselilerin yoğunluğunu göz önüne alarak ÖSS vurgusu da sık sık sloganlarımızda yer buldu. Alanda yoğun biçimde dergi dağıtımı da yaptık. Özellikle çoğunluğunu örgütsüz öğrencilerin oluşturduğu kortejlerden dergimize yoğun bir ilgi vardı. Alana girdikten sonra coşkulu bir biçimde halaylarımızı çektik, marşlar söyledik ve eylemimizi sonlandırdık.

Bu yıl Ankara’da gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamalarında gözümüze çarpan durumlardan biri yine liselilerin 1 Mayıs’a yoğun katılımıydı. Hem gençlik örgütlenmelerinin kortejlerinde hem de bağımsız liseliler ya da lise öğrencileri gibi isimlerle liselilerin kendi aralarında oluşturduğu kortejlerde lise öğrencilerinin kitleselliği ve coşkusu göze çarpıyordu.

YDG kortejinde göze çarpan en büyük eksikliğimiz ise yine slogan kültürümüzle ilgili sorunlardı. Bazı sloganlar çok daha güçlü bir biçimde atılırken bazıları “ta-raftar bulamadı”. YDG olarak 1 Mayıs ruhuna uygun disiplinli duruşumuz ise bizler açısından olumlu.

Ankara YDG

□ İZMİR

KESK, TMMOB ve Türk-İş’in örgütlediği İzmir 1 Mayıs’ına sendikalar, DKÖ’ler, Devrimci 1 Mayıs Platformu katıldı. Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleşen mitinge 3 ayrı koldan girildi. KESK şubeleri, Devrimci 1 Mayıs Platformu ve bazı kitle örgütleri saat 11’de Konak Eski Sümerbank önünde bir araya geldi ve 12’de yürüyüşe geçti. YDG’liler ise eyleme Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun

kortejinde katıldılar.

YDG’liler mitinge “**Biz kendimizi dünyayı temellerinde sarsacak bir davaya adadık**” pankartı ile katıldılar. Liseli YDG’liler ise eyleme “**Yaşasın parasız, bilimsel, anadilde eğitim**” yazılı kendi pankartları ile katıldı. Atılan sloganların yanı sıra eğitim üzerindeki emperyalist projeleri teşhir etmeye dönük ajitasyon konuşmaları yapıldı. Konuşmalar sırasında NATO, ABD, AB, İsrail gibi öne çıkan emperyalist devlet ve oluşumlara ait bayrakların bulunduğu kostüm temsili olarak “taşlandı”.

Kitlenin Gündoğdu Meydanı’na girmesinden sonra 1 Mayıs programı 1 Mayıs Marşı ile başladı. Ardından mitingi örgütleyen kurumlar adına temsili konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından ise hep bir ağızdan Enternasyonal Marşı okundu ve miting yağın yağmura rağmen çekilen halaylar ile sona erdi.

İzmir YDG

□ ÇANAKKALE

KESK, DİSK, Türk-İş’in öncülüğünde yapılan 1 Mayıs oldukça coşkulu geçti. Yaklaşık 1000 kişinin katılım gösterdiği eyleme, YDG, SGDF, Öğrenci Kolektifleri katılım gösterirken kitle Salı Pazarı’ndan Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Yoğun yağış altında gerçekleşen yürüyüşe rağmen kitlenin şehrin öznel koşullarına göre iyi olması olumlu karşılandı.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlik KESK dönem sözcüsünün kitleye hitap etmesiyle devam etti. Meydandaki program yağış nedeniyle erken bitirildi.

Çanakkale YDG

□ MALATYA

1 Mayıs; **KESK**, **ESP**, **Partizan**, **DHF**, **EMEP**, **DTP**, **ÖDP**, Belediye-İş ve **Konak halkı** tarafından coşkuyla kutlandı.

Saat 14’de kortejler oluşturularak yürüyüşe geçen kitle Emeksiz Üst Kavşağı’ndaki miting alanına yürüdü. Bizler de “**İşsizliğe, yoksulluğa, krize karşı örgütlü mücadeleye-Partizan**” imzalı pankartla ve hazırladığımız dövizlerle yürüyüşteki yerimizi aldık. Miting alanındaki saygı duruşu sırasında bir arkadaşımız **Vartnik’te Bir Köm** şiirini okudu. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmaların ardından gönderilen mesajlar okundu. Müzik dinletisi, davul zurna eşliğinde halaylar çekilmesinin ardından miting sona erdi.

Malatya YDG

1 Mayıs Çalışmaları...

Okmeydanı YDG 1 Mayıs Çalışmaları

1 Mayıs'a çağrı amacıyla Okmeydanı YDG olarak pullama, kuşlama ve yazılama eylemleri gerçekleştirdik.

YDG İstanbul Lise Komisyonu'nun ortak kararıyla çıkan ve liselerdeki gençleri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına çağrı amacıyla bastırılan kuşlamaları Okmeydanı sokaklarında yoğun bir biçimde yaptık. Ayrıca gençliği 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırın pullamalarla Okmeydanı duvarlarını süsledik.

19 Nisan'da Okmeydanı'nda yapılan YDG imzalı yazılmalarda şu sloganlara yer verdik; "1 Mayıs'ta Alanlara", "1 Mayıs'ta Taksim'e", "**Biji Yek Gulan!**", "Gücümüz Birliğimizde!", "**Cüreti kuşan, isyanı her tarafa yay!**"

Okmeydanı YDG

DERSİM'DE

YEMEKHANE BOYKOTU!

Namık Kemal Endüstri Meslek Lisesi'nde öğrencilere yapılan haksızlıklar ve sözlü tacizlerden dolayı lisenin pansiyonunda kalan öğrencilerin aldığı karar sonucunda yemek boykotu yapıldı. Ambar memurunun öğrencilere argo kelimeler kullanması ve yurt personeline yaptığı baskılardan dolayı, öğrencilerin de bunu kabullenmeyerek aldığı karar ile öğle arası yemeği boykot edildi.

Yurtta kalan liseli YDG öğrencilerin yaptığı çağrıdan dolayı yemekhaneye girmeme kararı alınmış ve öğrenci arkadaşlarımız yapılan bu çağrıya duyarlılıkla yaklaşip desteklemişlerdir. Yapılan boykot sonrası okul müdürü ve yardımcılarının yurda gelerek öğrencilerle görüşmüştür. Okul müdür yardımcısının öğrencilere gözdağı vermek amacıyla sivil polisle gelmesi dikkatimizi çekti.

Yapılan bu boykot sonucunda, sorunlar ve talepler ile ilgili konuşulan 2 saat sonucunda okul müdüründen sorunların çözüleceğine dair söz alındı ve eylem bu konuşmaların bitmesi ile son bulmuştur...

Dersim Liseli YDG

Sarıgazi'de 1 Mayıs pikniği

Sarıgazi Liseli YDG olarak 23 Nisan'da Taşdelen'de piknik düzenledik. Günün yağışlı başlaması pikniği olumsuz etkilese de ilerleyen saatlerde yağışın durmasıyla pikniğimize coşkuyla devam ettik.

Piknikte 1 Mayıs ile ilgili konuşmalar yaparak herkesi Taksim'e çağırdık. Lisedeki sorunlar ve örgütlü mücadelemiz üzerine sohbet ettiğimiz pikniğimiz akşam saatlerinde sona erdi.

Sarıgazi Liseli YDG

Büyükada'da liseli pikniği

23 Nisan tarihinde Tuzla ve Pendik'ten Liseli YDG'liler olarak bir piknik düzenledik.

1 Mayıs'a çağrı ve örgütlü mücadeleyi yükseltme amaçlı örgütlediğimiz piknikte 1 Mayıs'ın tarihçesi, ülkemizde 1 Mayıs'ın önemi ve Taksim üzerine hazırlanan sunumlar okundu, tartışıldı.

Coşkulu geçen pikniğimizin ardından Büyükada'da dergi dağıtımını yaptık.

Tuzla ve Pendik Liseli YDG

İSTANBUL YDG'NİN BASIN AÇIKLAMASI

İstanbul YDG olarak Bologna Projesinin son toplantısı nedeniyle Enternasyonal Öğrenci Hareketi'nin (ISM'nin) örgütlediği **20-29 Nisan Küresel Eylem Haftası** kapsamında 26 Nisan'da bir basın açıklaması örgütledik.

Emperyalist krizin etkisiyle daha da derinleşen diplomalı işsizlik, neredeyse her yıl değiştirilen sınav sistemiyle üniversite okuma hakkının gaspı ve tüm öğrencilerin üzerinde artan ekonomik krizin etkisine karşı sesimizi yükseltmek için alana çıktık. Yaklaşan 1 Mayıs'a çağrı yaparak TC'nin tüm baskılarına karşın Taksim'e çıkma kararlılığımızı haykırdık.

"Eğitim Hakkına Sahip Çık!" pankartıyla yaptığımız basın açıklamamızı, "**Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim!**", "**Sözleşmeli Köle Olmıyacağız!**", "**Diplomalı İşsiz Olmıyacağız!**" sloganlarıyla sonlandırdık.

İstanbul YDG

YDG Lise Buluşması gerçekleştirildi

YDG'nin lise çalışmalarında politikalarımızı geliştirmek amacıyla 3. Konferans'ta alınan karar doğrultusunda **18 Nisan** tarihinde **Ankara Jeoloji Mühendisleri Odası'nda Liseli YDG Buluşması** gerçekleştirildi.

Liseli halk gençliğinin örgütlenmesi açısından YDG'nin lise çalışmasının netleştirilmesi gerekliliğine yapılan atfın damgasının vurduğu buluşmaya İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Dersim, Erzincan'dan liseli YDG'liler katıldı. Birçok alanın merkezi buluşma öncesinde yerel alanlarda yaptıkları toplantılarla/buluşmalarla hazırlandığı merkezi buluşmanın biriken onlarca soruna değindiğini söyleyebiliriz.

İki bölüm şeklinde gerçekleştirilen buluşmanın, ilk bölümünde liseli gençliğin sorunları açılmaya çalışıldı. ÖSS ve değişen sınav sistemi,

kriz ve paralı eğitim, eğitim müfredatı, çeteleşme ve yozlaşma, disiplin yönetmeliği, gençliğin apolitikleşmesi, meslek liseleri, katsayı uygulamaları, örgütlenmenin önündeki engeller, anadilde eğitim hakkı vb. onlarca sorun örneklerle ele alındı. Tüm bu uygulamalara karşı tek alternatifin örgütlenmekten geçtiği ısrarla vurgulandı.

Buluşmanın ikinci bölümünde, liseli YDG çalışmasının sorunları üzerinde durularak çözümler aranmaya çalışıldı. Yaklaşık 3 yıldır süren YDG lise çalışmalarının politik ve örgütsel yetersizliklerinin irdelendiği konuşmalarda alanlardaki çalışmaların da birbirinden kopukluğu belirlenerek belli önerilerde bulunuldu. Bu önerilerden bazıları, birbirinden farklı liselerde çalışma olan alanlarda yürütmeden sorumlu birimlerin kurulması, anti-faşist, anti-emperyalist kitlenin örgütlenmenin esas olduğu, ileri kitlenin bu süreçte hareketlendiği ve özlük sorunlarından daha çok siyasal konulara tepki verdiği, liseli YDG'lilerin önemli gündemlerde hızlıca harekete geçmesi gerektiği şeklinde ifade edildi.

YDG'nin önümüzdeki dönem çalışmaları açısından önemine vurgu yapılarak Lise Buluşması sonlandırıldı.

Liseliler örgütlenerek özgürleşecek

İstanbul

İstanbul'da Liseli YDG'liler olarak **11 Nisan** tarihinde Kadıköy Genel-İş Sendikasında lise buluşması örgütledik.

Buluşmamızda liseli öğrencilerin sorunları ve bunların çözümleri üzerine, LÖB'lerde yaşanan pratikler, bu öz örgütlülüklerdeki faaliyet anlayışımız, YDG'nin liselerdeki çalışmaları vb. konular üzerine tartışmalar yürüttük. Uzun süredir kesintisiz faaliyet yürütemediğimiz lise alanında faaliyeti geliştirmenin ve bu alanda YDG anlayışının kavranmasının önemi üzerinde durduk. Daha yeni faaliyete başladığımız bu alanda ihtiyaçların farklılığı ve bu ihtiyaçlara yönelik konularda tartışmaların

yürütülmesinin gerekliliğini kavradık.

Buluşmanın sonunda faaliyetin daha koordineli bir şekilde yürütülmesi için her alandan seçilen yoldaşlardan belli periyotlarda bir araya gelecek bir komisyon oluşturduk.

Dersim

YDG 3. Konferans kararları arasında olan ve **18 Nisan**'da örgütlenen Lise Buluşması öncesi Dersim'de 12 Nisan'da bir toplantı örgütlendi.

Etkinlikte lisedeki sorunlar, alternatif eğitim sistemimiz üzerine konuşuldu. Etkinlik merkezi liseli ve kadın buluşmalarına çağrı ile sona erdi.

Erzincan

Erzincan YDG **11 Nisan**'da merkezi buluşmayla bağlantılı olarak lise toplantısı örgütledi. Liselerde karşılaşılan sorunların ele alındığı toplantıda özellikle alandaki devlet baskısı üzerinde duruldu. Merkezi lise buluşmasına çağrı yapılan etkinlik saat 17'de sona erdi.

Çanakkale’de faşist saldırılar ve mücadele

Çanakkale’de yoğunlaşan devrimci-muhafiz hareketlilik faşist grupları rahatsız etti. **18 Mart Üniversite-si’nde 18 Mart** günü gerçekleşen “Abbas Güçlü ile Genç Bakış” adlı programda bir muhafiz öğrencinin düşüncelerini dile getirmesiyle başlayan gerginlik, gün geçtikçe dozunu artırarak devam etmektedir. Terzioğlu Kampüsü’nde bir devrimci öğrencinin öğretim görevlilerinin ve ÖGB’lerin gözleri önünde 20 kişilik faşist bir grubun saldırısına maruz kalması ve adeta linç edilmesi karşısında okul yönetiminin devrimcilerin aleyhine bu yanlı tavrını teşhir etmek amacıyla **2 Nisan** günü kitle-sel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Su Ürünleri Fakültesi’nin önünde toplanan 140 kişilik anti-faşist kitle buradan Fen-Edebiyat Fakültesi’ne kadar alkış ve sloganlarla yürüdü.

Okul yönetimi basın açıklaması ve saldırıya maruz kalan öğrencilerin dilekçeleri sonucunda devrimci ve demokrat öğrencilerle görüşme talep etti. Rektörlük taleplerin yerine getirileceğine dair söz vermesine rağmen somut hiçbir adım atmayarak sessizliğini korudu.

Faşist saldırılar kampüs içerisinde sınırlı kalmayıp kent merkezine sıçradı. İki hafta boyunca evlerinin kapısında, yurtlarda saldırılara tehditlere maruz kalmalarına rağmen okul yönetiminin soruşturmalara, gözaltılara maruz kalanlar devrimci ve demokrat öğrenciler oldular.

11 Nisan günü yurdundan sınava gitmekte olan öğrencilere faşist grup Kepez’de satır ve silahlarla saldırı. Saldırı sonucunda bir öğrenci ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bu olayın akabinde öğrenciler rektörlüğe kadar yürüyerek oturma eylemi gerçekleştirdiler, taleplerini dile getiren öğrenciler buradan Fen-Edebiyat Fakültesi’ne yürüdüler. Yürüyüş sırasında anti faşist öğrenciler otobüs duraklarına ve duvarlara “Faşist rektör, “Faşizme geçit vermeyeceğiz” yazılmalarını yaptılar. Fen-Edebiyat kantinine giren öğrenciler faşistleri tartaklayarak okuldan çıkardılar. Bir kadın öğrencinin faşistlerin sözlü saldırısına maruz kalması sonrasında devrimci öğrenciler Fen Edebiyat Fakültesi’ne yürüdü ve burada faşistlerle kısa süreli çatışma yaşandı.

14 Nisan’da Fen-Edebiyat Fakültesi’nde gerçekleşen

kısa süreli çatışma sonrasında jandarma adeta okulu kışla haline getirdi. Öğrencilerin sınav döneminde özellikle yoğunlaşan baskılar öğrencileri zor durumda bırakmaktadır. Öğrencileri zorla ifade vermeye götürmeler, jandarmanın okulda adeta bir üs kurması hukuksuzluğun getirdiği noktayı açıkça göstermektedir.

17 Nisan günü bir öğrenci sınav çıkışında Fen-Edebiyat Fakültesi önünde jandarma tarafından zorla alıkonularak ifade vermeye götürüldü. Faşistlerin okulda jandarmaya ifade vermesi, devrimci öğrencilerin ise zorla alıkonulması okulda devrimcileri terörize etmeye yönelik olsa da devrimci öğrenciler bunu boşa çıkartmakta kararlı. Bunun yanısıra yoğun şekilde faşizmi teşhir eden imza kampanyaları yürütülmektedir. Ayrıca öğrencilerin bu kampanyaya sahip çıkması devrimcilerin bu süreci boşa çıkardığının en somut göstergesidir.

Çanakkale YDG

Edirne’de saldırı

5 Kasım 2008 tarihinde yaptığımız YÖK’ü protesto amaçlı basın açıklaması üzerine **14 Ocak 2008**’de hiçbir fakültede sorun olmazken sadece Eğitim Fakültesi tarafından 11 arkadaşımıza soruşturma açıldı. Tebligatlar ise 28 Nisan 2009’da elimize ulaştı.

Suçlandığımız maddeler 9b, 9c, 9j, 9d, 9ı idi, fakat biz savunmalarımızı yazıp imzaladıktan çok sonra bizden habersiz 9f ve 10c maddeleri de eklendi. 28 Nisan 2009 tarihinde aldığımız tebligata göre 10 arkadaşımız 2 dönem, diğer arkadaşımız da 6 ay uzaklaştırma aldı. Diğer fakülteelerde böylesi bir saldırı yokken sadece Eğitim Fakültesinde olması yönetimin faşist zihniyetinin kurumsal güç kullanılarak dayatılmasından başka bir anlama gelmemektedir. Bu saldırıları protesto ediyoruz.

Edirne YDG

Ege Üniversitesi'nde yürüyüş

YDG'nin de desteklediği ve Enternasyonal Öğrenci Hareketi tarafından eğitimin ticarileştirilmesine karşı **20-29 Nisan** tarihleri arasında ilan edilen Küresel Eylem Haftası vesilesiyle **Ege Üniversitesi'nde** çeşitli devrimci gençlik örgütleriyle bir yürüyüş ve basın açıklaması örgütledik. **29 Nisan** tarihinde gerçekleştirdiğimiz yürüyüşümüz alanımızın somut durumu ve ihtiyaçları göz önüne alınarak 1 Mayıs çalışmalarını birleştirilerek gerçekleştirildi. Krizin etkileri, diplomalı işsizlik, Bologna Projesi ve DTP'ye yapılan baskınlar ile ırkçı, şoven saldırılara karşı 1 Mayıs'ta alanlara çağrı yapan yürüyüş saat 12:30'da Edebiyat Fakültesi'nde "**Faşist saldırılara ve geleceksizleştirmeye karşı 1 Mayıs'ta alanlara-Üniversite öğrencileri**" yazılı bir pankart açılarak başladı. Ve kantinler dolaşarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan yürüyüşün amacı anlatıldı. Kortejimiz Turuncu Cafe önüne geldiğinde önce ÖGB ardından ise polis tarafından Gıda Fakültesi Kantininin önünden yürümek istememiz nedeniyle engellendi. Yapılan tartışmalarda okulu-

muzun hiçbir alanının bizlere kapatılmayacağını belirterek oturma eylemi gerçekleştirdik. Polisin geri adım atmasıyla yürüyüşümüze kaldığımız yerden devam ettik. Diğer fakültelerde dolaşıldıktan sonra yürüyüşümüz 1 No'lu Yemekhane önünde yapılan basın açıklaması ve sloganlarla sona erdi.

İki gün boyunca yoğun bir biçimde gerçekleştirilen afiş çalışmalarını ve bildirilerle okulumuzun her tarafında yürüyüşümüzün duyurusunu yapmaya çalıştık ve eyleme öğrencileri davet ettik. Öte yandan okulun üç ayrı noktasında iki gün boyunca kalan ozalit çıktılar astık. Yine yapılan eylemin içeriğine uygun olarak asistanlar ve Eğitim-Sen de gerçekleştirilecek eyleme davet edildi.

Eylem **YDG**, **DGH**, **ÖGD**, **SGD** ve **Emek Gençliği** tarafından örgütlenmiş olmasına ve **Ekim Gençliği**, **Öğrenci Kolektifleri**, **Dev-Genç**, **KÖZ** ve **Genç-Sen**'li öğrenciler tarafından desteklenmesine rağmen düşük bir katılımıla gerçekleşti. Öte yandan sivil faşistler nedeniyle Ege Üniversitesi'nde yapılan yürüyüşlerde engellenme konusu olan yürüyüş güzergahında önceden belirlenen güzergahta ısrarcı olunması ve yürüyüşün bu güzergahta gerçekleşmesi olumluluktur.

Ege Üniversitesi YDG

Ege Üniversitesi Genç-Sen 1 Mayıs haftasını **Emek Haftası** ilan etti ve birçok etkinlik düzenleyerek 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısında bulundu. Pazartesi günü gün boyunca Mühendislik ve Hazırlık birimlerince Hazırlık Fakültesi önünde teneffüs aralarında müzik dinletileri gerçekleştirilerek halaylar eşliğinde Yılmaz Güney'in Arkadaş filmine çağrıda bulunuldu. Ayrıca öğlen arası yapılan paralı eğitim konulu skeç ise ilgiyle izlendi. Hazırlık önünde paralı eğitim ve yaz okullarıyla ilgili bir seçim gerçekleştirildi. Yapılan seçim boyunca açılan referandum masasında gelen öğrencilere paralı eğitim teşhir edildi. Yaklaşık 250 kişinin katılımıyla gerçekleşen seçim sonuçları ertesi gün yazılmalar ve duvar gazetesiyle öğrencilere duyuruldu. Ayrıca gün boyunca yapılan tüm bu etkinliklerde film gösterimine aktif bir şekilde çağrı yapıldı. Ve akşam saat 8'de film gösterimi yapıldı.

İlk günkü deneyimlerden yola çıkarak ikinci gün film gösterimine çağrı ve 1 Mayıs çalışmaları devam etti. Davet edilen Yeni Kapı Tiyatrosu "Palto" isimli oyunu öğlen arası önce e-cafe önünde ardından yine hazırlık binası önünde gerçekleştirdi. İlgiyle izlenen oyunların ardından akşam yine aynı saatte gerçekleştirilecek ve eğitim sistemindeki tabuları teşhir eden "Ölü Ozanlar Derneği" adlı filme çağrıda bulunuldu. Yine hazırlık binası önünde gün boyunca

Ege Genç-Sen'den Emek Haftası

açılan stantta çekilen halaylar ve müziklerle sıcak bir ortam yaratıldı. Bir önceki günden daha kalabalık geçen film gösteriminin ardında Genç-Sen adına yapılan konuşmalarda 1 Mayıs'a çağrıda bulunuldu.

Çarşamba günü saat 17.30'da düşünülen "Kriz ve Gençlik" başlıklı panelin yapılamaması dışında gün boyunca önceki günlerden çıkarılan dersler ışığında yine benzeri bir program izlendi. Ardından akşam yine aynı saatte Kemal Sunal'ın 1 Mayıs'a katıldığı ve slogan atıp 1 Mayıs Marşı söylediği "Köşeyi Dönen Adam" filmi gösterilerek son buldu.

Perşembe günü ise Charlie Chaplin'in "Modern Zamanlar" adlı işçi sınıfını anlatan filmi gösterildi. Ayrıca Perşembe günü çay ve poğaça standı açılarak hem 1 Mayıs pankart ve gider parası çıkarılmaya çalışılmış hem de yine akşamki film gösterimine çağrı yapılmıştır.

Bu süreçteki en büyük olumluluk **Emek Haftası etkinlikleri pratik müdahalenin önemini, birim inisiyatifinin Genç-Sen çalışmasında kapladığı alanı ve böylesi etkinliklerin Genç-Sen'in tüm bileşenlerini harekete geçirdiği gerçeğini göstermesidir.**

Ege Üniversitesi YDG

f^orum

Üniversiteli gençliğin örgütlü gücünü yükseltmek için tüm olanaklarımızı seferber edelim!

Geride bıraktığımız 1 Mayıs süreci, yoğun bir çalışma temposu ve birçok üniversitede farklı gündemler ve pratikler üzerinden onlarca deneyimin hanemizde birikmesini sağlamıştır. Egemenlerin üniversiteler üzerinden saldırılarını artırdığı ve keza bu saldırılara karşı çeşitli tepkilerin eyleme dönüşeceğini/dönüşme potansiyeli taşıdığını bu köşede daha önce belirtmiştik. Bunun en son örneği Eğitim-Sen'in de destek verdiği, İstanbul, İTÜ, YTÜ, Marmara, Boğaziçi, Ankara, ODTÜ, Hacettepe, Dokuz Eylül, Ege, Kocaeli, Uludağ Üniversiteleri ve İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü araştırma görevlilerinin **18 Nisan**'da tüm kampüslerde eş zamanlı olarak; YÖK'ün üniversite özerkliğini hedef alan ve iş güvencesini ortadan kaldıran uygulamalarına karşı gerçekleştirdikleri basın açıklamaları ve eylemlerdir.

Yine son birkaç ay içerisinde çeşitli üniversitelerde gerçekleştirilen yemekhane, yurt eylemleri açıklamaya çalıştığımız duruma örnek olarak gösterilebilir. Krizin etkisini yükseltmesi ve yüksek öğrenim alanında Bologna Projesi'nin beraberinde getireceği saldırılar karşısında yukarıda bahsettiğimiz tepkiler ise sınırlı ve yetersizdir. **20-29 Nisan** tarihleri arasında eğitimin ticarileştirilmesine karşı dünyanın birçok ülkesinde gerçekleştirilen eylem, miting vb. etkinliklerin ülkemizde yaşanmadığı gerçeği bunun kanıtıdır.

Sıkça tekrar ettiğimiz; üniversiteli gençliğin büyük oranda örgütsüz oluşu kendisine yönelik saldırılara karşı koyamamasının temel nedenidir. Fakat bu gerçeğin böyle devam etmeyeceği/etmemesi gerektiği

ortadadır. Yukarıda bahsini ettiğimiz eylemlerin bir kısmının üniversitelerde örgütsüz gençlik tarafından gerçekleştiriliyor oluşu da bu karene diğer yüzde durmaktadır. Üniversiteli öğrenciler içinde ileri kitlenin önemli bir kısmının örgütsüz ve mevcut örgütlülüklere güvenmeyen ama tepkisini bir şekilde dışarı vuran bir tutum sergilediğini gözlemlemekteyiz. DEÜ'de süren yemekhane boykotu ve daha birçok eylemlilik üniversitelerde kendisine bağımsız diyen üniversiteli gruplar tarafından gerçekleştirilmektedir.

Bu tablonun yanında YDG'nin de içerisinde faaliyet yürüttüğü ve henüz üniversiteli gençliği kucaklamaktan uzak olan birçok öğrenci örgütlülüğü vardır. Genç-Sen, çeşitli fakülte ve okullarda var olan öğrenci dernekleri, TMMOB ve Eğitim-Sen'in öğrenci odaları, öğrenci toplulukları vs. gücümüz ve etki alanımız dahilinde içerisinde faaliyet yürüttüğümüz çeşitli öğrenci örgütleridir.

üniversiteli gençliği kucaklamaktan uzak olan birçok öğrenci örgütlülüğü vardır. Genç-Sen, çeşitli fakülte ve okullarda var olan öğrenci dernekleri, TMMOB ve Eğitim-Sen'in öğrenci odaları, öğrenci toplulukları vs. gücümüz ve etki alanımız dahilinde içerisinde faaliyet yürüttüğümüz çeşitli öğrenci örgütleridir.

Genç-Sen ve diğer DKÖ çalışmalarına dair anlayışımız...

Bu örgütlülüklerin her üniversitenin ve yerelin somut durumuna göre geniş kesimleri kucaklayamaması tek başına bu örgütlülüklerin yaşadığı sıkıntılarla anlatılabilecek bir durum değildir. Bir örgütlülüğün geniş kesimleri kucaklaması, harekete geçirmesi ve eğitmesinin önkoşulu o örgütlülüğün üzerine oturduğu ze-

minin doğruluğuna ve ısrarlı çalışmasına bağlıdır. Bu durum faaliyet yürüttüğümüz örgütlerin doğru bir zeminde bulunmamasını biz YDG'lilerden bağımsız ya da dışımızdaki bir durum haline getirmemektedir. Eğer bir alanda alanımızın somut durumuna göre herhangi bir kitle örgütünde faaliyet yürütme kararı almışsak bu karara uygun ısrarlı ve kararlı bir mücadele içerisinde olmamız zorunluluktur. İsrarcı olmayan bir faaliyetin sonunda istediğimiz düzeyde bir gelişme beklemek hayalciliktir ve bu durum asla bir DKÖ'de faaliyet yürütmemenin veya "yürütüyor gibi görünmenin" ön koşulu olmamalıdır.

Üniversiteli gençliğin bu derece örgütsüz durduğu ve var olan örgütlerin gençliği örgütlemekten uzak olduğu bir durumda bizlerin görevi içerisinde faaliyet yürüttüğümüz herhangi bir DKÖ'yü en geniş kesimi kucaklayacak bir pratiğin içerisine sokmaktır. Var olan tablo düşünüldüğünde, III. Konferansımızda ısrarla vurguladığımız DKÖ'lerde çalışmanın önemi ve etki alanımızın artmış olması gelinen aşamada bir üst aşamaya sıçramak zorundadır.

Yukarıda saydığımız diğer tüm öğrenci örgütlerinin yanında bugün **Genç-Sen'in özel bir önemi ve yeri vardır.** Bu önem bu örgütün kendisine biçtiği tüm öğrenci gençlik sendikası olma iddiasından ileri gelmektedir. **Öğrenci derneklerini esas öğrenci öz örgütlülüğü olarak tanımlıyor oluşumuz Genç-Sen'i önemsiz kılmamaktadır.** Fakat birçok alanımızda bu örgüt içerisinde faaliyet yürütme koşulumuz ve gerçekliğimiz olmasına rağmen halen Genç-Sen'e gereken önemin verilmediği ortadadır. Neden Genç-Sen'i çalışmamızın önemli bir yerine koymamız gerektiği bu yazının konusu değildir. Fakat bu örgütün hem diğer devrimci gençlik örgütleri açısından hem de kamuoyunca önemli bir yerde durması bugün açısından öğrenci gençlik içerisinde bir öz örgütlülük iddiası doğrultusunda önemli bir yerde durmaktadır.

Genç-Sen içerisinde nitelikli ve ısrarlı bir faaliyet yürütmeme durumu çoğu kez başka örgütlerin yanlış

anlayışları, bizleri faaliyetin dışına itme çabaları vb. ifadelerle teorize edilmektedir. Oysa birkaç alanda birimler veya Genç-Sen Kadın Komisyonu vb. örgütlülükler üzerinden yürütülen çalışmalar, bahsi geçen ifadelerde yansıtılan durumun bu alanlarda da bir gerçek olduğu halde sağlıklı bir faaliyetin önünde engel oluşturmadığını göstermektedir. Bu çalışmalarda devrimci örgütlere güven duymayan veya arayış halinde olan birçok ilerici üniversite öğrencisi Genç-Sen çalışmasının aktif bileşeni haline gelebilmektedir.

Üniversite meclisleri toplanmıyor ya da yeter sayısına ulaşmadık vb. iddialarla faaliyetin önü merkezi olarak engelleniyorsa bizler bulunduğumuz fakülte-lerde birim faaliyetini öne çıkararak o alandaki faaliyetin gelişmesini sağlayabiliriz. **Sorun bizlerin bu faaliyeti yürütme isteği ve çabasında düğümlenmektedir.** Güven duymadığımız bir örgütün faaliyetini istekli bir biçimde yürütmemiz olanaksızdır. Güven duyulmayan bir örgütü, güven duyulan bir merkeze taşımak bizler açısından hem olanaklı hem de yapılması gerekli bir şeydir. Ve bu durum tüm diğer öğrenci örgütlerindeki faaliyetlerimiz için de geçerlidir.

Tüm çalışmalarımızda rehber almamız gereken ana fikir var olan **statükoyu parçalamak** olmalıdır. Andaki statüko üniversiteli gençliğin yoğun saldırı ve geleceksizlik tehlikesine karşın geniş örgütsüzlüğüdür. Bir alanda birçok devrimci gençlik örgütünün yanısıra Genç-Sen varsa ve orada yemekhane boykotu ya da yurt zamları kendilerine bağımsız diyen öğrenciler tarafından örgütleniyorsa anlatmaya çalıştığımız tablo daha net anlaşılacaktır. Ya da yoldaşlarımız birkaç toplantıda önerileri büyük oranda reddedildi veya kabul edilmedi diye bir DKÖ faaliyetini istekli bir biçimde yürütmeyi bırakıyorlarsa aynı durum geçerlidir.

Üniversiteli gençlik örgütsüz, üniversiteli gençlik tepkili, üniversiteli gençlik yüzlerce saldırıyla yüz yüze... Devrimci iddiamızın ve devrimci mücadelemizde kitlelerin bizler için taşıdığı önemin bilinciyle daha kararlı ve ısrarlı bir biçimde kitle örgütlerine yüklenelim, halk gençliğinin gelecek mücadelesini buralardan inşa edelim...

Sloganlara bakışımızda ilkesellik nerede duruyor?

Bir örgütün gerçekleştirdiği çalışmalarda azımsanmayacak yerde duran olgulardan birisi de slogan gerçekliğidir. Her ne kadar “slogan” algılayışımız salt belirli eylemlerde atılan sloganlara indirgenmiş olsa da devrimci bir örgüt açısından, kısa ya da uzun vadeli hedeflerin, güncel gelişmelere yönelik tepkilerin en özlü ifadesi olması açısından slogan, daha önemli bir yerde durmaktadır.

Slogan, ilk paragrafta da ifade ettiğimiz gibi güncel konularda, taktiksel planda ya da daha uzun vadeli, stratejik hedefte örgütün anlayışını en kısa ve net ifade eden şiarıdır. Stalin yoldaş şiarları; ajitasyon, propaganda ve eylem şiarları olarak sınıflandırmıştır. Bu tanımlamaları açarken de ısrarla birbirlerine karıştırılmamaları gerektiğini vurgulamıştır.

“8- (Genel) direktif, parti için bağlayıcı olan, şu ve şu zamanda, şu ve şu yerde doğrudan eyleme geçme çağrısıdır. ‘Tüm İktidar Sovyetlere’ şiarı, Nisan başlarında (“Tezler”), bir *propaganda* şiarı idiye; Haziran’da *ajitasyon* şiarı ve Ekim’de (10 Ekim) *eylem* şiarı haline geldiyse, Ekim’in sonunda da dolaysız direktif haline geldi” derken Stalin bu anlayışı vurgulamaktadır. Genel hatlarıyla özetlersek “Tüm İktidar Sovyetlere” şiarı, ilk etapta örgütlenmeye çağırışı ifade ederken daha sonrasında kitlelerin özlemini dile getirmekte, Ekim Devrimi öngününde ise kit-

leleri harekete geçirme amacı taşımakta, sonrasında ise dolaysız direktif, hareketin kendisi olmaktadır. Stalin bu konuya önem verirken, örneğin, Nisan 1917’de “Tüm İktidar Sovyetlere” şiarının eylem şiarı olarak algılanmasının, zamansız bir ayaklanmanın önünü açacağını, bunun da devrime zarar vereceğini anlatma kaygısıyla hareket etmiştir. Görüleceği üzere bir tek (ama oldukça önemli bir tek) sloganın dahi nasıl bir anlayışla yorumlanması gerektiğine güzel bir örnek vermektedir Stalin yoldaş. Bu elbette ki her sloganın fazlasıyla ve kılı kırk yararak düşünülmesi gerektiği anlamına gelmemektedir ancak öte yandan slogan/şiar konusunun, yürütülen çalışmanın kapsamı göz ardı edilmeden sanılandan fazla önem taşıdığı da açıktır.

Stalin, strateji ve taktiği açıklarken, uzun dönemli ve kapsamlı plana strateji, kısa ve daha esnek, hızlı değiştirilebilir plana ise taktik denildiğini vurgulamaktadır. Taktik(ler) bu nedenle stratejiye hizmet edecek tarzda belirlenmelidir. Bu haliyle 1917 Şubat’a kadar Demokratik Devrim, Şubat’la Ekim arası ise Sosyalist Devrim hedefi Bolşeviklerin stratejilerini oluşturmuştur. Dikkatle incelediğimizde bu iki stratejiye göre Bolşeviklerin nasıl bir hat izlediğini daha iyi anlayabiliriz. **Bu nedenle şiar/slogan, genel olarak strateji ve taktik endekli düşünülmesi gereken bir konudur.**

Doğru slogan, yürütülen tüm çalışmaların bir parçası olarak, kitleleri ajite etmesi, onları örgütlenmeye çağırması ya da harekete geçirmesi açısından fazlasıyla önemsenmeyi hak etmektedir. Lenin yoldaş **Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği** adlı eserinde “*Yığınlara önderlik etmekte doğru taktik sloganlara sahip olmak, bugün son derece büyük bir önem taşımaktadır. Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz*” derken, bundan bahsetmektedir.

Benzer bir anlayış olması açısından kendi tarihimizden bazı anekdotları aktarmak istiyoruz. Nihai olarak YDG, Bolşevik Parti gibi bir komünist örgütlenme olmasa da politik arenada sloganların önemini bilmekte ve çalışmalarını bu politik ekseninde örgütlemeye çalışmaktadır. Emperyalizmin Irak işgali döneminde gerçekleştirdiği bir kampanya faaliyetinde YDG, “**İşgale değil direnişe or-**

tak ol!” şiarını benimsemiş ve bu şiar ekseninde çalışmalarını yürütmeye başlamıştır. Ancak kısa bir süre içerisinde bu slogan YDG içerisinde tartışılarak esasta subjektif bulunmuştur. Direnişe fiilen ortak olma zemini bulunmayan YDG'nin bu slogan üzerinden kitlelere gitmesi büyük bir sorun teşkil etmeyecek olsa dahi bu slogan yerine **“İşgale değil direnişe destek ver!”** sloganının kullanılması daha mantıklı ve gerçekçi bulunmuştur. Yine geçmiş dönemde kısa bir süreçte kullanılan **“Gençlik yürüyor, YDG büyüyor”** sloganı da gerçekçi olmadığı için eleştirilmiş ve kullanılmamaya başlanmıştır. Reel olarak halk gençliğinin kendiliğinden mücadelesinin durakladığı bir dönemde “gençlik yürüyor” sloganını benimsemek doğru olmayacaktı. Yine cepheden reddedilmese de **“Yaşasın halkların kardeşliği”** sloganı, nesnel gerçekliği yansıtmadığı için tarafımızdan tercih edilen bir slogan değildir. Hangi ulustan olursa olsun devrimden çıkarı olan sınıfların oluşturduğu tek bir halkın varlığı, halklar belirlemesinin altını boşaltmaktadır. Türkiye’de devrimden çıkarı olan sınıflar bellidir ve bunlar bir halkın parçalarıdır, ancak iki ayrı ulusun ve çeşitli milliyetlerin olduğu açıktır.

Elbette ki YDG'nin kendi sloganlarının dışında, eylem birlikteliği anlarında yukarıdaki sloganların kullanılması “ilkesel” bir düzlemde reddedilmemiş, yeri geldiğinde “İşgale değil direnişe ortak ol” sloganı da “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganı da eylem birlikteliklerinde atılmıştır. Bu sloganların atılması “ilkelerimizden taviz veriyoruz” şeklinde algılanmamış, ancak subjektif yanlarının olduğu çeşitli platformlarda dile getirilmiştir.

Yaptığımız bu giriş, genellikle eylem anlarında akla gelen “slogan” konusunun pek de küçümsenmeyecek bir konu olduğunu anlatma kaygısındandır. Çeşitli alanlarda dostlarımızın “YDG slogan konusunu neden önemsiyor?” sorusuna bir cevap olabilmek için zaten bilinen bir meseleyi tekrar hatırlatmak istememizin nedeni budur. Görece uzun yıllardır birlikte hareket ettiğimiz dostlarımızın YDG'nin anlayışı, politik hattı ve doğal olarak benimsediği sloganlar üzerine bilgisinin olduğunu düşünmemiz doğaldır. Keza YDG de eylem birlikteliğiyle hareket ettiği dostlarının anlayışına saygılı olma konusunda azami bir dikkat göstermektedir. Kendi değerlendirmelerimiz ekseninde devletin niteliğinin eylem birlikteliklerinde “komprador patron-ağa devleti” olarak ifade edilmesi konusunda ısrarcı davranmıyorsak bunun nedeni diğer dostlarımızın böyle bir değerlendirmesinin olmamasından kaynaklanmaktadır. İşte bu ve benzeri bir anlayış doğrultusunda ısrarla eylem birlikteliklerinde **“Yaşasın devrim ve sosyalizm”** sloganının önümüze

getirilmesine bir anlam vermemiz mümkün değildir.

YDG kendi programında da belirttiği gibi ülkenin sosyo-ekonomik yapısını yarı-feodal, yarı-sömürge olarak tanımlamaktadır. Bu tanımlama ekseninde “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganını YDG'nin ilk hedef belirleyerek kabul etmesi beklenemez. Bu belirlemeden yola çıkarak **“YDG sosyalizmi savunmuyor”** savını ortaya atmak ne kadar anlamsızsa **“sloganlar bu kadar önemli mi?”** demek de o kadar anlamsızdır. Bu sloganı karşımıza ısrarla getiren dostlarımıza, sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir toplumu ifade eden “Komünist bir dünya kuracağız” sloganını neden atmadıklarını sormak isteriz. Bu sloganın Troçkist bir slogan olmasından ziyade anda savunulmayacak derecede subjektif olması da atılmasının önünde engel teşkil etmektedir. Keza sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya sloganını bu anda atmak (komünist bir dünya kuracağız sloganından farklı bir slogan da olabilir) işte bu nedenle hiçbir örgüt tarafından tercih edilmemektedir. Herhangi bir örgütün dostlarımıza eylem birlikteliklerinde “Komünist bir dünya kuracağız” sloganını ortak slogan olarak önermesini devrimci dostlarımız “nasıl olsa slogan, önemli değil” şeklinde karşılarlar mı ya da “biz komünizme karşıyız, o nedenle bu sloganı atmıyoruz” derler mi bilmeyiz ama bizim açımızdan bu sloganlar anda subjektiftir.

Keza bu açıklamanın yanısıra söylemekte fayda var ki gerek savunular açısından “sosyalizm” sloganının gerekse de “demokratik devrim” sloganının her eylemde atılmasının da tercih edilmemesi gerektiğini düşünmekteyiz. Tek bir slogana dahi ne kadar önem verilmesi gerektiğini yazımızın girişinde bolşeviklerin pratiğinden aktarmaya çalışmıştık. **Bu düzeyde bir ele alış beklemesek de anda kitlelerin beklentilerini ifade eden ve sürekli bir adım ilerisini gösteren sloganlara öncelik verilmesi daha anlamlı olacaktır.** Bu nedenle bizim her eylemde “demokratik devrim” sloganını yoğun bir şekilde atmadığımız, bazı eylemlerde de hiç atmadığımız da eminiz slogan tercihlerimizi “ilkelilik” düzleminde sorgulayan dostlarımız tarafından fark edilmiştir.

Keza kitlelerin beklentilerini anlayamayan ve onların özlemlerini ifade etmek yerine sadece kendisini anlatmayı tercih eden bir örgütün yaptığı propaganda, eksik bir propaganda olacaktır. Elbette ki meseleyi sadece eylemlerde atılan sloganlar üzerinden anlatmaya çalışmıyoruz. Seçilen şiar ve onun ekseninde yürütülen politik çalışma, eylemlerde dillendirilen sloganlar vb. bu kapsamda incelendiğinde söylemeye çalıştığımız daha iyi anlaşılacaktır.

UFUK

“İşimiz yalan, gücümüz zulüm!”

Herkesin vurgu yaptığı “kriz” hayatımızdaki varlığını diğer yaşamsal faaliyetlerimiz gibi kanıksatmaya başladı. Egemenler her ne kadar ilk zamanlar psikolojik olduğunu ifade etseler de, her çevreden kişi ve kurumların krizin varlığını gizleyemeyen söylemleri krizin ülkemizi hiç de teğet geçmediğini ispatlamaktadır.

Devletin resmi kayıtlarına göre Ocak ayında geçen yıl oranla İşkur’a başvuranların sayısında % 94 artış gözlemlendi. Kuruma ay içerisindeki başvuranların % 72,8’i erkek olurken, % 54,5’i lise altı eğitilmiş, % 30,1’i lise ve dengi okullu, % 14’ü lise üstü eğitim mezunu, % 1,4’ü okur-yazar olmayanlardan oluşuyor. Ay içerisinde başvuranların 104 bin 829’i ilk defa iş hayatına girerken, 44 bin 708 kişisi ise çalışırken işsiz kaldı. Ki çalışan milyonların kötü şartlar altında, sigortasız vb. koşullarda çalıştığından yola çıkarsak bu rakamların gerçeği yansıtmadığını görebiliriz.

Yine **Bursa Sanayicileri ve İşadamları Derneği (BUSİAD)** Yönetim Kurulu Başkanı **Mehmet Arif Özer**, “Üretim, ihracat ve çalışma kapasitelerinin düştüğü bir ortamda işsizliğin bu boyutlara ulaşmasını tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok” açıklaması anlamlı olmaktadır. Bir yıl içerisinde 700-800 bin gencin iş hayatına ilk defa adım attığı gerçekliği üzerinden, devletin yıl sonu işsizlik hedeflerinde sanki bu kadar kişi iş hayatına başka bir ülkede başlayacakmış gibi gerçekten uzak rakamlar vermektedir. Her geçen yıl iş hayatına yeni başlayanlar sayısı, işsizler ordusuna katılarak bir çığ gibi büyümektedir.

Seçimden önce bu tabloyu özellikle gizleyerek, bir dönem daha koltuklarında kalma çabasıyla halkı aldatmaya çalışan siyasi partiler, kısmi oranda başarıya ulaşıyorlar da artık bu gerçeği gizleyememektedirler. Halkımıza giderken her türlü yalana başvuran, hedeflerine ulaşmak içinse zulüm etmekten geri durmayan egemenleri çalışmalarımızda teşhir etmeliyiz. Bu teşhir faaliyeti sadece seçim dönemleriyle sınırlı kalmamalı, aksine yalanların bir bir somutlandığı seçim sonrası süreçte devam etmelidir.

Devlet terörü, işsizlik, yoksulluk ve çoğaltabileceğimiz sebeplerden ötürü yerlerini terk etmek zorunda kalan halkımız büyük metropollerin kenarlarında sağlıklı koşullarda derme-çatma evlerinde yaşamaya mahkum edilmektedir. Seçimlerden önce kötü koşullarda yaşam mücadelesi veren bu mahalleler yol, su, elektrik vb. hizmetler götü-

rülerek kandırılmaya çalışılmakta, yaşadığı bütün sıkıntıların çözümü adı altında sistem partilerine yedeklenmeye çalışılmaktadır. **Halkın çıkarları için devletin olanaklarını kullandığını her sözünden eksik etmeyenler, seçim sonrası gerçek müttefikleri ile kol kola, dozerlerle aynı mahalleleri yıkmaya gelmektedir.**

Özellikle yaz mevsiminde yıkımlar çokça gündeme gelmektedir. Mahallelerde işten atılan, yoksullukla mücadele eden, evleri başlarına yıkılmaya çalışılan halkımıza gitmeli sistemin ikiyüzlülüğünü ve araçları olan kurumlarını teşhir etmeliyiz. Egemenler tarafından gerçekleştirilen saldırıların kişi ayrımı gözetmeden herkese yapıldığı vurgulanmalı ve bu nedenle bu saldırılara karşı mücadelenin de ortak yürütülmesi gerektiği ifade edilmelidir. **Halk gençliği yüzünü sistemin araçlarına ve bireysel mücadeleye değil, örgütlülüğünden aldığı güce dönmelidir.**

Semtlerdeki DKÖ’ler önemli bir yerde durmaktadır. Çeşitli farklılıklarla kitle örgütlerinde biraraya gelen halkımız, var olan kitle örgütü yönetimi tarafından çoğu zaman aldatılmaya çalışılmakta, gerçekler sistemin istediği gibi anlatılmaktadır. Çoğu zaman da seçimler döneminde ya da sonrasında yerel yönetimlerde nüfuz sahibi olmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Hatta kimi zaman derneklerde siyasi çalışma olmasın söylemleriyle halkımıza gerçeklerin anlatılacağı korkusunu taşıyan yöneticiler halkı soyup soğana çeviren siyasi partilerin adayları olarak boy göstermektedirler. Bu nedenle geniş bir etki alanına sahip olan bu kurumlar içerisinde çalışma yapmalı ve halkımıza gerçekleri anlatmalıyız. **Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinin gündemine halkımızın gerçek gündemlerini taşımalyız.** Ki halkımız gerçek sorunları etrafında kenetlenmektedir.

Yaşanan olumsuzluklar sonucunda sistem tarafından “gemisini kurtaran kaptan” düşüncesi halk gençliği üzerinde egemen kılınmaya çalışılmaktadır. Böylesi süreçlerde mahalle gençliği içerisinde yaşadığı sıkıntılar nedeniyle oluşan bireysel öfke, uyuşturucu kullanımı ve satışını yaparak kolay para kazanmak, fuhuş gibi yozlaşma araçlarına karşı politikalar geliştirip kendi alanımızın özgün koşulları doğrultusunda bireysel tepkileri ve çözüm girişimlerini örgütlü güce ve doğru hedefe kanalize etmeliyiz.

Amed'de 15 bin kişilik açlık grevi

14 Nisan'da DTP'ye yönelik başlayan operasyon ve tutuklamaları protesto etmek amacıyla DTP, Koşuyolu Parkı'nda iki günlük açlık grevi başlattı.

3-4 Mayıs tarihlerinde yapılan açlık grevine DTP Eş-başkanları **Ahmet Türk** ve **Emine Ayna**, DTP milletvekilleri ve 98 belediye başkanı, ayrıca Kürt sanatçılar, aydınlar ve demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Açlık grevi için alanda 4 bin kişilik çadır oluşturulmasına rağmen, çadırlar kitleyi almada yetersiz kaldı. Bölgenin birçok il ve ilçesinden katılımın sağlandığı eylem, Ahmet Türk'ün konuşmasının ardından başladı. Greve katılanlar başlarına kırmızı bandaj takarken özellikle bölge illerinden ulusal kıyafetleriyle gelenler alanda rengarenk bir görüntü oluşturdu. Açlık grevinde "**Tarihi direnişinizi selamlıyoruz**", "**Çocuklar bizim geleceğimiz**" dövizleri ile "**Onlar irademiz, direnerek sahipleneceğiz**", "**Hevale me irada hemu gele mene**" pankartları açıldı. Seyyar çay ocaklarında kitleye sürekli çay servisi yapılırken, kurulan platformda skeçler sahnelendi, marşlar söylendi. Akşam saatlerinde parka kitleler halinde gelen birçok kişi eylemcilere destek verdi. Gençler de park içinde meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Geceyi soğuğa aldırılmadan çadırlarda ve parktaki çimlerin üstünde uyuyarak ya da sabaha kadar yaktıkları ateşler etrafında halaylar çekerek geçiren kitle, sabah saatlerinden itibaren yağın yağmura rağmen arbaneleri, bağlamaları ve platformdan yükselen şarkılar eşliğinde halaylarına devam etti. Diyarbakır Askeri Havaalanı'ndan kalkış yapan uçakların alan üzerinden uçuş yapması ise halk tarafın-

dan yuhalanarak ve zafer işareti yapılarak protesto edildi.

Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan 52 DTP'linin grevcilere gönderdiği mektubun okunmasının ardından DTP Milletvekilleri kitleye çiçek dağıtırken, Selahattin Demirtaş da eylemin son konuşmasını yaptı. Tarihin en büyük kitlesel açlık grevi olarak kaydedilen eylem, yağmurun şiddetlenmesinden dolayı planlanan saatte bir saat önce bitirilerek sonlandı.

Amed YDG

MERSİN'DE DE DTP'YE YÖNELİK OPERASYONLARA KARŞI AÇLIK GREVİ YAPILDI

Yerel seçimlerden sonra, DTP'ye yönelik operasyonları protesto etmek amacıyla Amed'de gerçekleştirilen 2 günlük açlık grevi ile eş zamanlı olarak; bu operasyonları kınamak ve Ulusal Harekete yönelik baskılara karşı dayanışmayı büyütmek amacıyla Mersin'de de 24 saatlik açlık grevi örgütlendi. **Partizan**, **DHF**, **SDP**, 68'liler Derneği, **GÖÇ-DER**, **SEH**, **Halkevi**, **ESP**, **YDG-M**, **İHD**, **DİP**, Barış Meclisleri kurumlarının örgütlediği açlık grevi, DTP il binasında gerçekleştirildi. Saat 11.00'de basın toplantısıyla beraber başlayan grev, ziyaretçilerin verdiği moral ve destek ve MKM sanatçılarının söylediği türkülerle büyüdü.

Akdeniz Belediye Başkanı **M. Fazıl Türk**, Akdeniz Belediye Meclis Üyeleri, **GÖÇ-DER**, **MKM** ve mahallelerden yoğun ilgi ve destek bulan açlık grevi, gece yarısına kadar grevdekilerin coşkulu şarkı ve türküleriyle devam etti. Daha sonra birkaç saatlik bir sohbetin sonunda parti binasında uyuyan grevciler, ertesi gün saat 11.00'de Mersin DTP İl Binasının önünde yapılan basın açıklaması ile grev sonlandırıldı. Basın açıklamasını okuyan **Serkan Kaya** yerel seçimlerden sonra DTP'ye yönelik baskıların arttığını, DTP'nin üyeleri ve yöneticilerinin "yasadışı" gösterilmeye çalışılarak tutuklandığını belirtti. Kaya bu açlık grevine katılan tüm kurumların; DTP'ye yönelik baskı ve linç kampanyaları son buluna dek, DTP'nin sürdürdüğü demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yanında yer alacağını belirtti.

Mersin YDG

Dengê Cîwanê

DTP'ye yönelik operasyon ve gelişmeler

Yerel seçimler sona ermesinin ardından bölgede DTP'nin görece zafer elde etmesi egemenlerin taktik saldırılarında değişikliğe neden olmuştur. Egemenlerin seçim öncesinde "açılımlar" sunarak Kürt Ulusal Sorununda çözüm olma iddiasını her zamankinden fazla dillendirmesine rağmen, 29 Mart'tan hemen sonra Kürt halkına yönelik baskıları arttırmıştır.

Yerel seçimler sona ermesinin ardından bölgede DTP'nin görece zafer elde etmesi egemenlerin taktik saldırılarında değişikliğe neden olmuştur. Egemenlerin seçim öncesinde "açılımlar" sunarak Kürt Ulusal Sorununda çözüm olma iddiasını her zamankinden fazla dillendirmesine rağmen, 29 Mart'tan hemen sonra Kürt halkına yönelik baskıları arttırmıştır.

Devletin; seçim sonuçlarına itiraz eden Ağrı halkına yaklaşımı, Öcalan'ın doğum gününü kutlamak isteyen kitleye azgınca saldırıp iki kişiyi katletmesi ve son olarak da 14 Nisan'da DTP'ye geniş çaplı bir operasyon düzenlemesi birçok çevrenin, devletin taktiksel değişikliğe gittiği yorumunu yapmasına neden olmuştur. Kürt ulusuna baskı uygulama konusunda stratejik anlamda bir değişiklik beklemediğimizi, yapılan bunca saldırının sistemin temel karakterine uygun olduğunu belirtmekle birlikte; sistemin yerel seçimler öncesindeki pratikleriyle düşünüldüğünde özelden operasyonun zamanı ile ilgili çeşitli yorumlar yapılabilir.

Seçimlerde DTP; AKP'yi bölgede geriletmemiş olsaydı operasyonun Nisan ayında yapılmaması ihtimal dahilinde olabilirdi. Seçimler öncesinde egemenler açısından genel hava AKP'nin bölgede başarılı olacağı yönündeydi. Bu durum TRT 6, af tartışmaları vb. açılımlardan, beklentilerden anlaşılıyordu. Abdullah Gül'ün seçimler öncesinde "iyi şeyler olacak" açıklamasının arka planında bu beklenti yatıyordu.

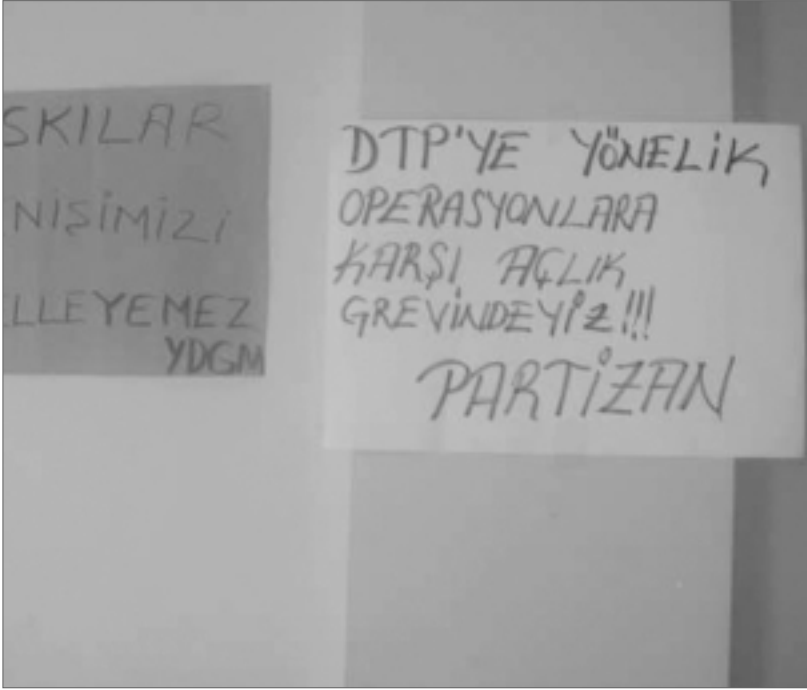
Tasfiye planının sınır dışı operasyonla birlikte düşünüldüğünü belirtmiştik. Zap operasyonu sonrasında TC ile Kürt yetkilileri arasında diplomasi yürütülmüş, esasında PKK'nin tasfiyesi açısından önemli bir adım olarak düşünülen Kürt Konferansı'nın, bu operasyondan sonra

yapılması planlanmıştı. O dönem planlanan sınırdışı operasyonla PKK'nin güçten düşürüleceği ve hemen sonrasında yapılacak Kürt Konferansı'nda yeni muhataplar çıkarılacağı, bu muhatabın TC tarafından resmen tanınacağı o dönem yürütülen diplomasilere belirtilmişti.

DTP operasyonu ve tartışılan Kürt Konferansı da yukarıda verdiğimiz duruma benzerlik taşımaktadır. Yine seçim öncesi belli girişimler olmuş ve yerel seçimlerden DTP'nin güç kaybederek çıkması beklenmiştir. Güç kaybetmesi durumunda yine konferans, yine aynı senaryo... Görüldüğü gibi seçimlerden sonra konferans kendiliğinden bir şekilde bilinmez bir tarihe ertelenmiştir.

Abant Toplantısı'nda da ileri sürüldüğü gibi sorunun çözümü olarak PKK'nin tasfiyesi şart görülüyordu. Bu yapılabilsen plan başarıya ulaşmış olacaktı. Bunun yapılabilmesi için Ulusal Hareketin marjinalleşmesi gerekiyordu. AKP seçimlerde bölge oylarının ezici çoğunluğunu alarak, PKK'nin temsil gücünün olmadığını, AKP'nin Kürt halkını temsil ettiğini tüm dünyaya duyuracaktı. AKP bu rolünü oynadıktan sonra PKK ister katılsın ister katılmasın konferans Nisan ayının sonunda toplanacaktı. Bütün Kürt örgütlerinin katılım gösterdiği konferansta Ulusal Harekete "silah bırak" çağrısı yapılacaktı. PKK silahta ısrar ederse, PKK'nin bir yandan teşhiri yapılacak bir yandan da askeri operasyonlarla tasfiye edilmeye çalışılacaktı. Seçimlerle beraber istenen sonuç elde edilememiş ve konferansın misyonunu yeteri kadar yerine getiremeyeceği anlaşılmış, konferans şimdilik rafa kaldırılmıştır.

Seçim sonrasında Cemil Çiçek'in "**Ermenistan sınırına dayandılar**" açıklaması kişisel bir söylem değildir. Ya da Genelkurmayın "seçim sonuçları üzerine dü-

✘ Durum böyle iken ve saldırılar boyutlanarak sürerken bizim bu saldırılar karşısındaki tutumumuz teorimizle paralel olmalıdır. Sistemin saldırılarına karşı Ulusal Hareketle dayanışma içerisinde olmamız önemini şu günlerde daha fazla hissettirmektedir.

şüneceğiz” açıklaması DTP’ye yapılacak olan operasyonun habercisidir adeta. Operasyonun yapılma amacını sadece seçim sonuçlarını hazmedememe olarak yorumlamak yeterli olmayacaktır. Operasyonun yapılmasında hazmedememenin payı olsa da bu durum esas teşkil etmemiştir. **Seçim sonrasında DTP şahsında bariz bir şekilde ortaya çıkan iradenin meşruluk zemininin ortadan kaldırılmaya çalışılması esas amaçtır.** Bundandır ki sistem; operasyonun hedefinin PKK olduğunu sürekli belirtmiş, kitleler nezdinde operasyona meşruluk kazandırılmaya çalışılmış, dolayısıyla DTP sindirilerek etkin siyaset yürütme zemini ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır.

Operasyon sonrası çeşitli köşe yazarlarının operasyona ilişkin kınayan yaklaşımları düşünüldüğünde, yapılan operasyonda yüzlerce kişinin gözüne alınması, belli anlamda kamuoyunun tepkisini çekebilecek nitelikteydi. Bunun büyük oranda nedeni, operasyonun seçimlerden sonra yapılmış olması, DTP’nin belediye sayısını

neredeysse iki katına çıkarmış olması ve bu durumun bölge dışındaki insanlara DTP’nin meşru olduğu gerçeğini hissettirmesidir. Oluşan bu tablo faşizmin, Ulusal Hareketin meşru mücadelesini manipüle etmek için en temel argümanına engel olacak nitelikteydi ve engellenmesi gerekiyordu.

Erdoğan, DTP’nin seçim sonuçlarını insanları tehdit ederek elde ettiğini söyleyerek DTP’nin seçim zaferine gölge düşürmeye çalışmıştır. Tek başına bu çarpıtmanın inandırıcı olmayacağı biliniyor olmalı ki operasyonun amacının “yasal” zeminde çalışan DTP değil de PKK olduğu belirtilmiştir. Yeni keşfedilmişçesine DTP ile PKK arasında bağ olduğu belirtilmiş ve operasyona kendilerince meşruluk zemini kazandırılmaya çalışılmıştır.

Operasyonun B. Obama’nın Türkiye ziyaretinden sonra yapılması da tesadüf değildir. TC devletinin ABD ile ilişkilerinin niteliği ABD onayını zorunlu kılmaktadır. Bu açıdan bakıldığında Obama’ya tam olarak ilerici payeler biçilme de farklı olduğu/olacağı beklentisine kapılmak kelimenin tam anlamıyla aldanmaktır. Obama’nın Ahmet Türk’le görüşmesinden Ulusal Hareketi ya da dinamiklerini tanıdığı sonucunu çıkarmamak gerekir. Keza PKK’nin terörist olarak nitelendirilmeye devam edilmesi bunun en açık kanıtıdır.

Vurgu yapılması gereken bir diğer nokta da ekonomik krizin etkisini artırdığı şu günlerde/aylarda egemenler DTP operasyonu ile kitleye “terör”le uğraştığı, gerisinin teferruat olduğu mesajını vermeye çalışarak şovenizmi diri tutmaya çalışmaktadır. Olası sistem karşıtı muhalefeti devletin meşguliyeti olduğu, o yüzden diğer “teferruatlarla” ilgilenemediği yalanıyla dindirmeye çalışabileceği ihtimal dahilindedir.

Durum böyle iken ve saldırılar boyutlanarak sürerken bizim bu saldırılar karşısındaki tutumumuz teorimizle paralel olmalıdır. Sistemin saldırılarına karşı Ulusal Hareketle dayanışma içerisinde olmamız önemini şu günlerde daha fazla hissettirmektedir. Dayanışmayı sadece var olan pratiklere katılım olarak düşünmemek, sistemin faşist yüzünü teşhir eden kendi devrimci pratiklerimizle ele almamız gerekmektedir. Dayanışma içerisinde bulunmak bırakalım devrimci olmanın, tutarlı demokrat olmanın gereklerindedir.

YDG 2. Genç Kadın Buluşması gerçekleştirildi

YDG 3. Konferansımızda süreklileştirme kararı aldığımız “Genç Kadın Buluşmalarının 2.sini; **19 Nisan Pazar** günü, Ankara’da gerçekleştirdik. Buluşmaya çeşitli illerden gelen YDG’lilerin yanısıra Partizan ve Halkevleri de katılım sağladı.

Devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşuyla başlayan buluşmanın ilk gündemi alan sunumları oldu.

Ankara, Mersin, İstanbul, Erzincan, Dersim, İzmir, Malatya, Amed’in hazırladıkları sunumlar teker teker okundu. Birçok alanın sunumlarını hazırlama konusunda eksikliklerinin olması, birkaç alanın dışında hazırlanan sunumların özensiz yapılmış olması bizim açımızdan bir olumsuzluk teşkil ediyor olsa da yapılan sunumlardaki eleştirel yorumlar, kadın sorunu özgülünde yapacağımız çalışmalar açısından deneyim olarak değerlendirilebilir.

Alan sunumlarından sonraki gündem, kadın sorunu ile ilgili önümüzdeki dönem politika ve düzenlenebilecek merkezi eylemlilikler hakkında hazırlanan önergelelerin okunmasıydı. Hazırlanan önergeler; **“Emperyalist Kriz ve Kadın”**, “Bologna Süreci ve Üniversiteli Kadın”, **“Yozlaşma ve Üniversiteli Kadın”**, “Barınma Sorunu ve Öğrenci Kadın”, **“Yozlaşma ve Liseli Kadın”**, “Ulusal Sorun ve Kürt Kadını”...

EMPERYALİST KRİZ VE KADIN

Dünyayı saran emperyalist krizin en derinden etkilediği kesimin emekçi kadınlar olduğuna değinen öner-

gede; ev içi emeği yok sayılan ev emekçisi kadının bu dönem daha fazla eş, baba, kardeş şiddetine maruz kalacağından da söz ediliyor.

Bu dönem kriz ile ilgili yapılacak olan eylemliliklerde yukarıda bahsedilen vurguların daha fazla yer almasının dışında AKP’li Mehmet Şimşek’in krizin sorumluluğunu kadına yükleyen açıklaması gibi zamanlarda gündeme hızlı bir şekilde müdahale ederek eylemliliklerimizi arttırmamız üzerine hazırlanan bu önerge oybirliği ile kabul edildi.

BOLOGNA SÜRECİ VE ÜNİVERSİTELİ KADIN

Emperyalist patentli mesleki sömürü yasalarının, krizin derinleşmesinin etkisiyle daha da gündemleşmesi

ve yakıcılığını işsiz oranlarında belli etmesiyle ismini daha sık duyar hale geldiğimiz Bologna Süreci’nin kadın üzerindeki etkileri konuşuldu. “Şu anda bile üniversite mezunu işsiz oranlarında dünyanın ikincisi olan Türkiye’nin üniversite mezunu kadının işsizlik oranında listenin başında yer alıyor olması da bu

sürecin daha fazla gündemleşmesiyle kadının işsizlik oranının artacağı açıktır. Ayrıca toplumun okuyan kadına yönelik feodal bakış açısı nedeniyle de üniversite eğitiminden ümit kesildikçe ailelerin ‘kızlarını okuldan alma’ ya da göndermeme oranlarında artış olacaktır” denilen önergenin; Bologna Süreci ile ilgili eylemliliklerin arttırılması ve bu vurguların öne çıkarılması kararı oybirliği ile kabul edildi.

YOZLAŞMA VE ÜNİVERSİTELİ KADIN

Sistemin, genç kadını, cinsel bir obje olarak görmesi ve kadını asıl çelişkilerinden, sorunlarından daha fazla uzaklaştırmak amaçlı arttırdığı yozlaştırma politikaları tartışıldı. Özellikle üniversiteli genç kadının cinsel meta olarak görülmesi nedeniyle çok fazla taciz, tecavüze uğradığı, fuhuşa zorlandığına değinilen önergede bütün bu saldırıların kriz derinleştikçe artacağına da dikkat çekiliyor. Bunların bilincinde olan biz YDGLilerin bu konu ile ilgili daha duyarlı ol-

mamız ve buna yönelik etkinliklerimizi arttırmamız yönüsünü olan önerge oybirliği ile kabul edildi.

BARINMA SORUNU VE ÖĞRENCİ KADIN

Üniversite ve liseli kadının en temel sorunlarından biri olan barınma sorunu üzerine hazırlanmış bu önerge kız yurtlarındaki uygulamaları içeriyordu. Bu konu ile ilgili olarak merkezi bir anket çalışmasının yapılmasını öneren sunum oybirliği ile kabul edildi.

ULUSAL SORUN VE KÜRT KADINI

Kürt halkına yönelik asimilasyon ve imha politikalarını tırmandırıldığı günümüzde bu saldırıların en çok

Kürt kadınlarını etkilediği ve mağdur ettiğinden bahsedilen önergede, saldırıların karşısında durarak Kürt halkının haklı taleplerini destekleme, bunu yaparken de Ulusal Hareket içerisindeki asimilasyona en çok maruz kalan Kürt kadının demokratik hareketinin yakından takipçisi olma ve eylemliliklerinin içinde yer alma kararları vardı. Önerge, içerisindeki asimilasyon vurgusunun darlaştırılmış olduğu eleştirisi üzerinden tartışmaya açıldı. Yapılan birçok eklemelerle birlikte tekrar hazırlanması koşuluyla, önerge, oybirliği ile kabul edildi.

YOZLAŞMA VE LİSELİ KADIN

Kadına yönelik yozlaştırma politikalarının üzerin-

X Hepimiz biliyoruz ki, sınıflı toplumların ortaya çıkışından bugüne boyutlanarak gelen kadın sorunu kadının karşı cinsine oranla daha eşitsiz koşullara hapsolmesini beraberinde getirmiştir. Ve gene hepimiz biliyoruz ki, sınıflar arası eşitsizliğin ve doğallığında gelişen özgün eşitsizliklerin çözümü sınıf mücadelesinden geçmektedir.

de en çok etki yaptığı kesim olan liseli genç kadına yönelik yozlaştırma saldırılarına dikkat çekilen önerge, uzun tartışmalar sonucu değiştirilip genişletilmesi amacıyla merkezi kadın komisyonunun insiyatifine bırakıldı.

Önergelerin oylanmasının ardından konuk, araştırmacı-yazar Sibel Özbudun kısa bir konuşma yaptı. Sistemin kadına bakış açısı ve krizin kadın üzerindeki etkilerine değinen Özbudun çözümün örgütlenmeden geçtiğinin altını çizdi.

Verilen yemek arası sonrası hazırlanan sunumlar okundu. Pozitif ayrımcılık, örgütlü kadın konulu sunumların ardından tartışmalar yapıldı.

Son olarak da buluşmayı örgütlemek için konferansta oluşturulan kadın komisyonu, faaliyet raporunu okuyarak yerini yeniden seçimle belirlenen merkezi kadın komisyonuna bıraktı.

YDG Merkezi Kadın Komisyonu Raporu

3. Konferansımızda **Genç Kadın Buluşmamızın** ikincisini **daha kolektif** bir şekilde örgütlemek amacıyla kurduğumuz Merkezi Kadın Komisyonumuz, 3 aylık çalışmasını birçok eksiklik ve bunun yanı sıra olumluluklarla tamamlamıştır.

Komisyonumuz Konferansımızdan kısa bir süre sonra Ankara'da aldığı ilk toplantısında çalışma tarzını tartışmış, buluşmamızın gündemlerinin ne olması gerektiği ve ne üzerinden şekillenmesi gerektiğini belirlemiş ve de tüm tartışılanlar doğrultusunda görev paylaşımı yapmıştır. Komisyonumuzun aldığı 3 toplantısında önüne koyduğu görev ve hedefler şunlardır:

- Alanlarda kadın komisyonlarını kurmaya dönük çalışmaların hızlandırılması, kurulabilme koşullarının olduğu alanlarda somut adımların atılması,

☐ Alanlarımızda kadın çalışmaları bulunan kurumlar ile düzenli olarak görüşülmesi ve gündemler dahilinde ortaklaşılması yönünde çaba sarf edilmesi,

☐ Kadın çalışmaları bulunan örgütlerin yayınlarının düzenli takibi,

☐ Dergimizin ve gazetemizin kadın sorununa yönelik haber ve yazılar ile beslenmesi,

☐ ATİK Yeni Kadın'ın çalışmalarını takip etmek,

☐ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kitlesel bir şekilde geçirilmesi temelinde hareket edilerek destekleyen konumunda değil örgütleyen konumunda katılım sağlanması ve araç olarak merkezi afiş ve bildirilerin hazırlanması,

☐ Genç Kadın buluşmasının tanıtımı ve gündemleştirilmesi temelinde kriz ve kadın, feodalizm ve kadın, kadın sorununun tarihi vb. konuları içeren bir bülten çıkartılması.

Aldığımız kararlar ve bu kararları ne kadar yaşama geçirebildiğimiz özgülünde bir değerlendirme yapacak olursak dağınık ve plansız çalışma tarzımızın faaliyetimizde etkili olduğunu söyleyebiliriz. Keza bu tespiti ikinci toplantımızda aldığımız eleştiri-özeleştiri gündeminde

dile getirmemize rağmen tekrar aynı sorunların yaşanması soruna dair yüzeysel değerlendirmeler yapıldığını göstermektedir.

Bu durum aldığımız bazı kararların denetimini iyi organize edemememize ve bazılarını da yaşama geçiremememize neden olmuştur. Bunun yanında öznel nedenlerden kaynaklı bülten, 8 Mart çalışmaları ile ilgili afiş, bildiri vb. araçları kullanmadığımızı da söyleyebiliriz. Ancak şunu da belirtmeliyiz ki sorunu gündemleştirebildiğimiz oranda alanlarımızda kadın çalışması özgülünde bir hareketlilik sağlanmakla beraber bu istenilen düzeye getirilememiştir.

Merkezi Kadın Komisyonu faaliyetimiz hem bu komisyon bileşenleri hem de yerelerde çalışma yürüten kadın yoldaşlarımızın konuya uzaklığını büyük ölçüde kırmıştır ve bu açıdan komisyonumuz tarafından da olumlu değerlendirilmiştir. Keza kadın sorunu üzerinden çalışmalar yürütüldüğünde çevremizde bulunan ve çoğu gündemde harekete geçiremediğimiz kadın arkadaşlarımızı bu sorun özgülünde faaliyete katabildiğimizi görmekteyiz. Bu bize kadın çalışmasının özgülüğü ile birlikte önemini de göstermektedir.

Alanlarımızda yerel kadın komisyonlarının kurulması çalışmaları görece verimli tartışmalar ile geçirilmiş ve ileriye dönük somut adımlar atılmıştır. Komisyonumuzun içerisinde yer alan bileşenimizin her geçen sürede daha inisiyatifli hareket edebildiğini, bir diğer toplantıda daha verimli ve kolektif bir çalışmayı yürütebilmesinden görmekteyiz.

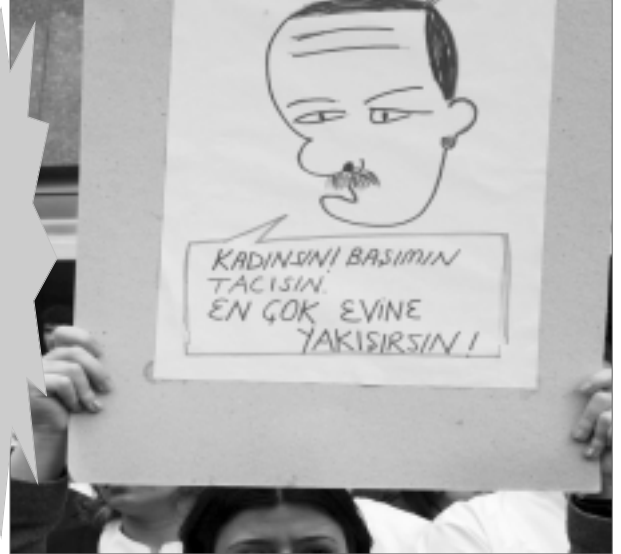
Alanlarımızda yerel kadın komisyonlarının kurulması çalışmaları görece verimli tartışmalar ile geçirilmiş ve ileriye dönük somut adımlar atılmıştır. Komisyonumuzun içerisinde yer alan bileşenimizin her geçen sürede daha inisiyatifli hareket edebildiğini, bir diğer toplantıda daha verimli ve kolektif bir çalışmayı yürütebilmesinden görmekteyiz.

Şu anki Merkezi Kadın Komisyonunun misyonu, 3. Konferansımızda aldığımız karar sonucu 2. Genç Kadın Buluşması'nı örgütleme olmuştur. Ve yine 3. Konferans'ta aldığımız diğer bir kararla Merkezi Kadın Komisyonunun süreklileştirmesi kararını alma yetkisi bu buluşmaya bırakılmıştır. Bu doğrultuda yapılan oylama sonucunda komisyonun süreklileşmesi sağlanmış ve yeni komisyon seçilmiştir.

YDG MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

Pozitif ayrımcılık üzerine

Pozitif ayrımcılık ilk olarak İngilizler tarafından olumlu önlemler bütünü gibi daha dolaylı bir kavram olarak kullanılmakta iken, Amerika'da siyahilere verilen haklar ile birlikte pozitif ayrımcılık olarak adlandırılmış ve kullanılmaya başlanmıştır.

Genel olarak pozitif ayrımcılığı şu şekilde tanımlayabiliriz: Toplumda çeşitli sömürü şekillerinden kaynaklanan, toplumun bazı kesimlerinde diğer kesimlere oranla daha fazla baskı oluşturan ve doğallığında bir eşitsizliğe yol açan olumsuzlukların, yine toplum tarafından uygulanan olumlu yönde ayrıcalıklar ile eşitlenmesi amacıyla yürütülen çalışmalar bütünüdür.

Pozitif ayrımcılığın geçmişten günümüze hayatın her alanında uygulanmış örnekleri mevcuttur. Amerika'da bir dönem siyahilere uygulanan baskılardan kaynaklı ortaya çıkan hak gaspları ve eşitsiz koşullara karşı siyahileri toplumun diğer kesimleri ile eşit konuma getirebilmek amacıyla yasalar ile uygulanmaktayken günümüzde engellilere dönük kısmi oranda yaşama geçirilen otobüs, kaldırım vb. uygulamalar da pozitif ayrımcılık kapsamında ele alınabilir. Ancak biz bu yazıda pozitif ayrımcılığı daha özel bir anlamda, kadın sorunu özgülünde ele alarak tartışmaya çalışacağız. Ancak bu konuya dair bakış açımızın ne olması gerektiğini tartışmaya başlamadan önce, burjuvazinin ve küçük burjuva anlayışların bu konuyu nasıl ele aldıklarını tartışmaya değer buluyoruz.

Burjuva ideolojiler kadın eşitsizliğini sınıfların ortaya çıkış sürecinden bağımsız ele alarak kadının, yaşamın

her alanında sömürünün olanca boyutuna maruz kalışını çarpık bir temelde değerlendirmekte ve şu veya bu şekilde kadının önünün açılması adı altında pozitif ayrımcılığı dillendirip gene sisteme hizmet edecek şekle büründürüp savunabilmektedir. Ancak kadını eşitsiz koşullara hapseden sisteme karşı pozitif ayrımcılığın, burjuvazinin ele aldığı gibi biçimsel bir uygulamadan ibaret olduğu aldanmacasına kapılmak sınıflı toplum gerçeğini örtmek anlamına gelmektedir.

Örnek verecek olursak bir süre önce sistem partileri aracılığı ile pozitif ayrımcılık ekseninde uzun uzadıya tartışması yürütülen kadın kotası, kadının partiler yönetiminde temsiliyeti, kadın sayısının parlamentoda artırılmasının daha demokratik ve daha eşitlikçi yasaların çıkarılmasını sağlayacağı ve bu sayede kadınların ezilmişliklerinden önemli ölçüde kurtulmuş olacakları öne sürülebilmektedir. Oysa tıpkı 19. yy'da kadınların oy ve mülkiyet hakkına sahip olmalarının kadın sorununu çözmeye yeteceğini savunan burjuvazinin iddiaları gibi bu iddia da koca bir aldatmacadan ibarettir.

Örneğin; İsveç, Danimarka, Belçika, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde kadınların parlamentodaki temsil oranları % 30'un üzerindedir. Hatta İsveç'te bu oran % 45'tir. Ancak kadınlar bu ülkelerde de şiddete maruz kalmaktan kurtulamamakta, erkekler ile eşit ücret alamamakta, part-time ve geçici işlerde daha çok kadınlar çalışmakta, sendikalarda ve sendika yönetimlerinde daha düşük oranlarda yer alabilmekte, kriz dönemlerinde

kapının önüne ilk onlar konulmakta, çalıştığı halde ev işi yine kadının sorumluluğu olarak görülmektedir. Yani gerçek yaşam kendi sorunlarını “kadın sorunu” olarak genelleştiren burjuva ve bazı küçük burjuva anlayışların savundukları tezleri bir bir çürütüp içi boş bir lakırdı yığınınına dönüştürmektedir.

Pratik kanıtıyor ki kadınların eşit oy hakkına sahip olmaları nasıl kadın sorununu çözmeye yetmemiş ise parlamentolarda daha yüksek oranlarda temsil edilmeleri de bu tarihsel sorunu çözememiştir/çözemez. Sınıflı toplum düzeni varlığını sürdürdükçe kadınların ezilmeişliğinin son bulmasının olanaksızlığı bir yana daha insancıl, daha demokratik, daha eşitlikçi yasaların çıkarılıp çıkarılamamasının kadınların temsil güçlerinin artmasına ya da kadın duyarlılığına bağlanması da gerçekler ile hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır. Bugüne dek pek çok ülkede kadınlar başbakanlık da dahil üst düzey görevler üstlenmişlerdir. Bu ülkelerden biri de Türkiye’dir. Örneğin Tansu Çiller’in başbakanlık, Meral Akşener’in İçişleri Bakanlığı, İmren Aykut’un Çalışma Bakanlığı, Nimet Çubukçu’nun “Kadın ve Aileden Sorumlu” Devlet Bakanlığı yaptığı Türkiye’de bu “kadın”lar; emekçi kadınların sorunlarının çözümü yönünde ne tür adımlar atmış-

lardır ya da bunların hangi demokratik ve eşitlikçi yasalarda imzaları vardır? Dahası Amerika’nın Dışişleri Bakanı olan Condoleezza Rice gibi emperyalistlerin, masum halkların kanları üzerinde konumlananların demokrasiye katkıları, Irak’a götürdükleri “demokrasinin” ötesine geçemez.

Egemenlerin pozitif ayrımcılık anlayışını eleştirerek farklı bir cepheden pozitif ayrımcılığı savunduğunu ileri süren bazı küçük burjuva anlayışlar da pozitif ayrımcılığı (niyetten bağımsız olarak) yalnız biçimsel bir uygulamaya indirgeyip sorunun esasını kaçırmaktalar.

Pozitif ayrımcılığın tanımını ve uygulanışını sistemin yarattığı kavram karmaşasına düşerek değerlendirenler ise pozitif ayrımcılığın tam olarak burjuva tarzı bir ayrımcılık olarak düşünerek bu uygulamayı tümünden reddedebilmekteler. Dahası bu yaklaşımın zeminini “ayrımcılığın her türlüüne karşı olmak” gibi kaba sol bir yaklaşıma dayandırabilmekteler. Oysa burjuvazinin, halk yığınlarının aleyhine uygulamalar için kullandığı bir araç olan burjuva demokrasininin tam olarak demokrasi olmadığını düşünerek demokrasiye tümünden karşı çıkılmasını savunanlar; demokrasi kavramınının, proleter bakış açısıyla bakıldığında anlamlı olduğunu bilen bu anlayışlar, aynı durumu pozitif ayrımcılık konusu özgülünde doğru değerlendirememektedir.

Kaldı ki pozitif ayrımcılık uygulaması, biçimsel bir tarzın yanında ideolojik ve politik bir zemine oturtulduğunda tam olarak uygulanabilmektedir ve bu bağlamda pozitif ayrımcılığı; niyetten bağımsız olmak üzere salt biçimsel ele alanların, eksik uygulama yaptıklarını söylemekten ziyade onları

X Pozitif ayrımcılığın tanımını ve uygulanışını sistemin yarattığı kavram karmaşasına düşerek değerlendirenler ise pozitif ayrımcılığın tam olarak burjuva tarzı bir ayrımcılık olarak düşünerek bu uygulamayı tümünden reddedebilmekteler. Dahası bu yaklaşımın zeminini “ayrımcılığın her türlüüne karşı olmak” gibi kaba sol bir yaklaşıma dayandırabilmekteler.

tümden mahkûm eden bir yaklaşımın hatalı olduğunu söylemek sanırız yanlış olmayacaktır.

Eşit olmayan koşullarda bulunan iki bireyden aynı gelişimi beklemek ne kadar gerçekdışıysa; bu iki bireyin de gelişim sürecinde gelinek nokta hemen hemen aynı olduğunda, bu süreçte verilen emeğin aynı olduğunu düşünmek bir o kadar subjektif bir yaklaşımdır. Hatta bu iki bireyden birine pozitif ayrımcılık uygulaması yapılması için illa aynı seviyeye gelmiş olmaları beklenmemelidir. Aynı seviyeye gelene kadar, ideolojik ve politik bakımdan daha çok sorumluluk alabilmesi sağlanmalıdır.

Dolayısıyla, zaten verdiği daha yoğun ve çetin olan emeği sayesinde pozitif ayrımcılık uygulamasını çoktan hak etmiş olan kadının bu hakkını tanımamak, kadına yönelik negatif bir ayrımcılık uygulamasına denk düşmektedir. Ve bahsettiğimiz küçük burjuva ideolojisine sahip, “**ayrımcılığın her türüsüne karşı olan**” bu örgütlerin, farkında olmadan yaptıkları tam da bir ayrımcılığa, negatif bir ayrımcılığa denk düşmektedir.

Bu hareketlere yöneltilecek bir diğer eleştiri de; hak verilmez alınır anlayışına dayanarak ve bu pozitif ayrımcılık hakkını kim veriyor, diye sorarak bir bilinç bulanıklığı yaşamaları konusudur. Evet, hak verilmez alınır sözü çok doğru bir tespittir. Ancak bu tespitin ortaya çıkışı; burjuvazinin kimseye bir hak tanımamasının mümkün olmayacağından dolayı bir hak alınacaksa zor ile alınması gerektiğindedir. Ancak her ne kadar burjuvazinin içerisinde yaşanılıyor olsa da burjuva örgütlenmeler değildir bu eleştirileri yönelttiğimiz anlayışlar. Bu bakımdan eğer kadına bir hak veriliyorsa devrimci ideoloji tarafından, örgüt tarafından verilmektedir. **Kaldı ki tekrar etme pahasına tekrar vurguluyoruz; pozitif ayrımcılık, kadının tam da verdiği emek, verdiği savaş ile kazandığı bir haktır.**

Pozitif ayrımcılığı kendi cephemizden tartışmaya açacağımız anda, kadının toplumsal ve örgütsel koşullarının kısa da olsa değerlendirilmesini anlamlı buluyoruz. Hepimiz biliyoruz ki, sınıflı toplumların ortaya çıkışından bugüne boyutlanarak gelen kadın sorunu kadının karşı cinsine oranla daha eşitsiz koşullara hapsolmasını beraberinde getirmiştir. Ve gene hepimiz biliyoruz ki, sınıflar arası eşitsizliğin ve doğallığında gelişen özgün eşitsizliklerin çözümü sınıf mücadelesinden geçmektedir.

Sınıf mücadelesi örgütlü bir mücadele ile gelişecekse eğer tam da burada **örgütlü kadın ile erkeğin eşitsizliğinden** de söz etmek gerekmektedir. Sistemin içerisinde kopup gelen bireylerin egemen ideolojinin

kalıntılarında kurtulmasının belirli bir zaman alacağını sıkça dillendirmektediriz. Bu durumdan bahsettiğimiz yerde örgütlenen kadının sistemin ona dayattığı koşullardan payına düşeni alarak örgütlendiğini söyleyebileceğimiz gibi aynı şeyi örgütlü erkek yoldaşlarımız için de gönül rahatlığı ile söyleyebiliriz.

Ataerkil sistemden kaynaklı inisiyatifi yok sayılan kadın, örgütlü yaşam içerisinde de bu inisiyatif sorununu yoğun biçimde yaşamaktadır. Yaşadığı bu sorun örgütlü kadının daha ileri düzeyde örgütlenmesinin önüne geçebilmektedir. Dolayısıyla, örgütlendikçe özgürleşen kadının özgürleşme süreci daha sancılı olmaktadır. Bu sorunun çözümüne yönelik birçok araçtan bahsedilebilir. Pozitif ayrımcılık da bu araçlardan bir tanesidir.

Peki, biz bu aracı nasıl değerlendirmeli ve sağlıklı bir biçimde ete kemiğe büründürmeliyiz?

Öncelikle pozitif ayrımcılığın daha önce de sıkça vurguladığımız gibi eşitsiz koşulların daha eşit hale getirilmesi ve kadının inisiyatifinin ortaya çıkarılabilmesi için uygulanabilir bir yöntem olarak ele almamız gerektiğini düşünmekteyiz.

Bu düşüncemizi daha somut örneklerle aktarmaya çalışırsak, sanırız daha açıklayıcı olacaktır.

Son süreçte, üzerinde az çok tartışmalar yürütmeye başladığımız bu yöntemi, gündemleştirebildiğimiz alanlarda çeşitli biçimlerde uygulayabilmekteyiz. Örneğin son iki konferans için örgütlediğimiz divan toplantısı ve konferans delegeleri seçimlerinde pozitif ayrımcılığı göz önünde bulundurma kararı alıp her alanda olmasa da bunu hayata geçirebildik.

Yine özellikle yeni örgütlenen kadın yoldaşlarımıza eylemlerde ve faaliyetimizde yönlendirici olması için oluşturduğumuz organlarda sorumluluk almaları yönünde teşvik edebilmekteyiz. Bu ve benzeri örnekler çeşitlendirilebilir. Bu başarıldığı oranda kadın sorununa devrimci bir örgüt içerisinde nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda asgari bir pratiğe sahip olmamız ve kadın sorununa dair anlayışımızı derinleştirmemiz mümkündür.

Yazımızı Mao yoldaşın konuya denk düşen bir alıntısı ile bitirmek istiyoruz.

“...Eşit olmayan kişilere eşit yasalar uygulanırsa var olan eşitsizlik daha ince bir biçimde sürdürülmüş olur. Bu nedenle biz, bugüne kadar ezilmiş ve baskı altında tutulmuş kadınlara daha fazla hak tanımalıyız ki erkekler ile eşitlik yönünde ciddi adımlar atılmış olsun.” (Mao Zedung)

YDG MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

MİZAH

Soğan yemedim ki ağzım koksun!

X *Malum ülkemiz, bol ekşinli bir ülke. Suların bir türlü durulmadığı ülkemizde siz gençlere de bazı görevler düşüyor. Örneğin geçtiğimiz aylarda yapılan bir operasyonda yakalanan bir iki gencin telefonlarının dinlenmesi sonucunda kısa mesaj (sms) yoluyla birbirlerine şöyle söyledikleri anlaşılmış...*

Merhaba Sevgili Gençler,

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Sayın Cemil Çiçek geçtiğimiz haftalarda telefon dinlenmesi konusunda böyle bir açıklamada bulunmuş. Şahsen ben bu açıklamayı takdirle karşılamış bulunmaktayım. Canım eğer suç teşkil edecek bir şeyler konuşmadıysanız neden telefonunuzun dinlenmesinden gocunacaksınız ki? Böyle çeşitli kurumların çıkıp da demokratik hak falan demesini garipseyen birisiyim ben. Bakın koskoca Bakan bile Melih Gökçek'le yaptığı konuşmanın teknik takibe (son dönemin popüler bir deyim olduğu için ben de kullanmak istedim) takılmasından rahatsız olmuyor. Keza Sayın Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin de "suç işlemediyseniz rahat olun" derken bundan bahsetmektedir. Bakınız efendim kabine üyeleri el birliğiyle telefon dinlenmesinin korkulacak bir şey olmadığını toplumumuza anlatma gayreti içerisindedir. Ancak toplumumuz huysuz işte ne yapalım. İddia olunan Ergenekon terör örgütü (mahkeme kararıyla böyle kullanılması gerekiyor, hatırlatmak isterim) iddianamesi vesilesiyle "vay be herkesin telefonu dinleniyormuş" diyen toplumumuza ben de soğan yemediyseniz ağzınız kokmaz, boşuna telaşlanmayın demek istiyorum. Keza "yasal" olarak 70 bin kişinin dinlendiğini yine Sayın Şahin geçtiğimiz haftalarda açıkladı.

Ben bu vesileyle siz gençlerle bazı önerilerde bulunmak istiyorum. Malum ülkemiz, bol ekşinli bir ülke. Suların bir türlü durulmadığı ülkemizde siz gençlere de bazı

görevler düşüyor. Örneğin geçtiğimiz aylarda yapılan bir operasyonda yakalanan bir iki gencin telefonlarının dinlenmesi sonucunda kısa mesaj (sms) yoluyla birbirlerine şöyle söyledikleri anlaşılmış: "...görüşürüz k.i.b." malum bu ifade iddianameye de "yasadışı kib terör örgütü" şeklinde geçmiştir. "görüşürüz k.i.b."in "görüşürüz kendine iyi bak"ın kısaltması olduğu açıktır. Ancak aynı zamanda biraz hayal gücü, biraz yaratıcılıkla bildiğimiz "kendine iyi bak" kısaltmasını, "komünist işçi birliği", "komünist ihtilalci birlik", "kızıl inşa birliği", "komünizm için buradayız", "kanınızı içeceğiz biz", "körebe için birleştik", "kazım in bakalım", "kentinizi iyi bulduk", "kemal ile banu" şeklinde de yorumlayabiliriz. Vallahi ben biraz düşününce daha onlarcasını çıkarabildiğimi fark ettim. Eminim sizler de bu yazıyı okurken onlarca yeni açılım uydurabilirsiniz. İşte bu iddianame göstermiştir ki öyle kısa mesajlarda falan kısaltma kullanmamak gerekmektedir.

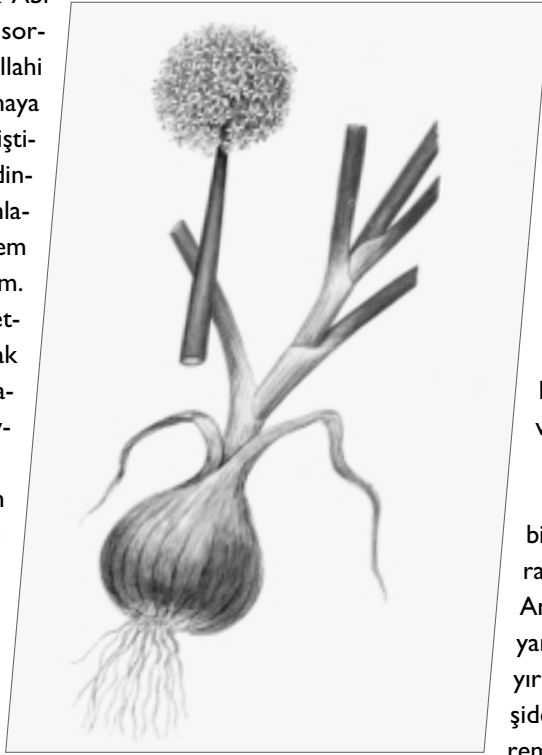
Öte yandan gerçekten de böyle bir örgüt varsa (k.i.b.'den bahsediyorum) sadece mesajlarda bu örgütün adını ağzına alan yüz binlerce genç olduğunu yetkililere üzülerken bildirmek istiyorum. Büyük ihtimalle de ülkedeki en büyük teşkilatlanma bu olsa gerek. Bunun dışında örneğin arkadaşınız dışarı çıkmışsa "Hacı gelirken de iki ekmek alsana" gibi ifadeler kullanmamaya dikkat etmeniz gerekiyor. Bir kere öyle "hacı, hoca, usta vb" lakapların kod adı olmadığını açıklamanız zor olacaktır. Bir sorgulama esnasında "oğlum senin ismin berke değil mi,

neden sana hacı diyorlar?” dediklerinde söyleyebilecek bir şeyiniz kalmaz. Ayrıca ertesi günkü gazetelerde de “hacı (hoca, usta, ufaklık vb) kod adlı terör örgütü mensubu yakalandı” şeklinde manşet olabilirsiniz. Bakınız tüm lakaplar nasıl da uyuyor manşete?

Sonra “gelirken iki ekmek al” da oldukça tehlikeli. Bakınız yine bir gazete haberiyle tehlikeyi anlatayım size: “terör örgütü mensuplarının şifreli bir haberleşme sistemi kullandıkları tespit edildikten sonra gerekli birimlerce aylarca teknik takibe alınan hücre dün çöktü.” İki ekmeğin, iki bomba, iki silah vb olup olmadığını kanıtlamak da zor olacaktır.

Neyse ben bu işin içinden çıkamıyorum. Başka herhangi bir mesajın da aynı şekilde yorumlanması kuvvetle muhtemeldir. Şimdi “Haluk Abi ne yapalım o zaman?” diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Vallahi ben biraz telefon kullanmaya ara verdim. İki tane iyi yetiştirilmiş haberci güvercini edindim, hem olası bir yanlış anlaşılmanın önüne geçtim hem de biraz nostalji yapıyorum. Sizlerin de bu dönemde yetkilileri boş yere oyalamamak için mesajlarınıza, konuşmalarınıza dikkat etmenizi tavsiye ederim.

Şimdi de sizlerden gelen maillere cevap verelim. Bu alttaki mail aylarca önce gelmişti ve o zaman cevap vermiştim. Baharın gelmesi ve başka arkadaşlara da deneyim olması açısından buraya aktarıyorum:

“Gönderen: safizbiraz@... Kime: haluk_zorusevmez@hotmail.com Konu: Yandım.

Merhaba Haluk Abi, ben yazılarını dikkatle takip eden bir YDG'liyim ancak kişisel konularda özellikle de sevda meselelerinde yeterince kafamızı açmadığın, tecrübelerini yeterince aktarmadığın için sana sitem etmek istiyorum. Neyse abi lafı uzatmayayım, ben aylar önce çeşitli konuşmalarda arkadaşlara “örgütlü kadınlar genelde kendilerinden politik olarak ileri olanlara aşık olurlar, bu doğru değildir” gibi ahkamlar kesmiştim. Şimdi de o arkadaşlardan birisine aşık oldum. Galiba büyük

bir hata ettim, yandım, pişmanım, ne yapmalıyım?”

Merhaba safizbiraz, yani mailini okuyunca hakikaten biraz saf olduğuna kanaat getirdim. Ancak panik yapacak bir durum yok. Hemen yaptığın hatayı telafi edebiliriz. Öncelikle gayet doğal bir konuşma esnasında aşk konusunda yeni kaynaklardan yeni bilgiler falan edindiğini, politik olarak ileriye aşık olmanın doğal olduğunu öğrendiğini söyle. Sonra da artık çeşitli şekillerde aşık olduğun arkadaşla vakit geçirmek için bahaneler üret. E artık daha fazlasını ben anlatmayayım, herhalde bundan sonrasını çözebilirsin.”

“Gönderen: sensizdik@... Kime: haluk_zorusevmez@hotmail.com Konu: Ezildik

Haluk Abi, geçtiğimiz ay içerisinde hem lise hem de kadın buluşması vesilesiyle toplandık. Öncelikle eksikliğini fazlasıyla hissettiğimizi belirtmek isterim. Hatta bir arkadaşımız çıkıp senden bahsederek özlemimizi ifade de etti. Abi, bu kadın buluşması esnasında o kadar ezildik ki anlatacama sana. Hatta bir arkadaş çıkıp ‘erkeğe uygulanan şiddet meşrudur’ bile dedi. Biz çok üzüldük, ezildik, kırıldık. Keşke orada olsaydın da haklarımızı savunsaydın.”

Sevgili sensizdik. Böyle her vesileyle biraraya geldiğiniz ve bu dönemde de param olmadığı için aranızda bulunamadım. Anladığım kadarıyla bazıları yokluğundan yararlanmış ve atıp tutmuş ortalıkta. Hayır, ne demek efendim erkeğe uygulanan şiddet meşrudur. Yani çıkıp da cevap verememenize oldukça içerledim. Böylesi durumlarda çok çekingen kalmak iyi değildir.

Bu kadın komisyonu korksun artık benden, ensele-rindeyim.

Sevgili Gençler, bir iki kelam ettik yine geldik bize ayrılan kısmın sonuna. Size bu ay örnek bir şahsiyetin hayatını anlatan bir kitabın tanıtımını yapacaktım aslında. Bana “sanat sepetten anlamıyor” diyenlere Oblomov’u anlatarak cevap olacaktım ama maalesef yerim kalmadı. Artık başka bir sayıda anlatırım üşenmezsem. Hepinize güzel günler dilerim.

NOT: Köşemin başındaki “mizah” vurgusunu görmediğimi sanmayın. İntikamım kötü olacak.

Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-16

Japonya Karşıtı Direniş Savaşı için taktikler

Uzun Yürüyüşün sonlandırılmasından hemen sonra, Mao, iç savaşı bitirmek ve Japonya'ya Karşı Direniş Savaşı'nda olabildiğince çok gücün birleşebilmesini sağlayacak yeni bir taktik yönelimin geliştirilmesi ve uygulanması üzerine yoğunlaşmıştı. Onun *Japon Emperyalizmine Karşı Taktikler Üzerine* başlıklı tezi Marksist-Leninist Birleşik Cephe taktikleri açısından büyük bir ilerlemeye denk düşmektedir. Mao, 1937 Mayıs'ında sunduğu *Japonya'ya Karşı Direniş Savaşında Çin Komünist Partisi'nin Görevleri Üzerine* başlıklı raporda bu tezi daha da ileriye taşımış bulunuyordu. Gelişmekte olan sınıf mücadelesi bakımından Çin'in içinde bulunduğu durumun, içsel ve dışsal çelişkilerinin mükemmel bir açıklaması olan bu tezlerde Mao, **baş çelişkinin** değiştiğini, çünkü Japonya'nın dolaysız saldırısının söz konusu olduğunu ve birleşik cephenin yeni bir durumla karşı karşıya olduğunu açıklamaktaydı. Bu, devrimin problemlerini çözmek için kullanılan ve geliştirilen Marksist felsefenin klasik bir örneğiydi.

Mao'nun Marksizm-Leninizm'e bu süreçteki diğer katkıları

Bu süreç Mao'nun, '**Pratik Üzerine**' ve '**Çelişki Üzerine**' başlıklı felsefi makalelerini hazırlayarak Marksist teoriye katkı yaptığı süreçtir. Bu makaleler, o zamanlar, Çin Komünist Partisi'nde hüküm süren subjektivizme ve dogmatizme karşı açılmış bir savaştı, ayrıca evrensel Marksist felsefeye bir katkıydı ve enternasyo-

nal proletaryaya sunulmuş mütevazı bir armağandı.

Yine bu süreçte Mao, *Çin Devrimci Savaşının Strateji Sorunları*'nı yazmıştı, bu eser Marksizm-Leninizm'in askeri bilim açısından bir açıklaması ve ayrıca onun Çin devrimci savaşına uyarlanmasıydı. Bu eser, Mao'nun sonraki (Mayıs 1938) çalışmaları, *Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Problemleri* ve *Uzun Süreli Savaş Üzerine* ile birleştirilerek Marksist-Leninist askeri bilimi yeni bir düzeye yükseltmişti. Bu eserler, muzaffer Çin Kızıl Ordusu'na yön vermekle kalmamış, aynı zamanda dünyadaki ulusal kurtuluş mücadeleleri için de teorik ilkelere ortaya koymuştu.

Yine bu süreçte ortaya konulan kapsamlı Yeni Demokrasi teorisi de Marksist bilime yapılan önemli katkılardan bir diğeridir. 1939-1940 yılları sırasında *Yeni Demokrasi Üzerine* çalışmalarının başında, özellikle, '**Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi**' ve '**Komünist Uygulama**' gelmektedir. Yeni Demokrasinin ideolojik temelleri atılırken ve devrimci dinamiklerin ve devrimci görevlerin altı çizilirken, Mao üç sihirli silahın muazzam önemini orta koymaktaydı, devrimin başarıyla tamamlanabilmesi için: **Birleşik Cephe, Halk Ordusu ve Komünist Parti.**

Çin Halk Devriminin Zaferi

Bu ideolojik silahlarla kuşanan Çin halkı, Japon istilacılarına karşı verdiği direniş savaşında ve Çan Kay-Şek'in başını çektiği gericiliğe karşı yürüttüğü savaşta zafere ulaştı. Uzun Yürüyüş sonlandırıldığında sadece yirmi bin kişilik bir askeri güç kalmıştı, 1945'teki Japonya karşıtı direniş savaşının sonunda ise Kızıl Ordu bir milyona yaklaşan bir askeri güce ulaşmıştı.

✘ Uzun Yürüyüşün sonlandırılmasından hemen sonra, Mao, iç savaşı bitirmek ve Japonya'ya Karşı Direniş Savaşı'nda olabildiğince çok gücün birleşebilmesini sağlayacak yeni bir taktik yönelimin geliştirilmesi ve uygulanması üzerine yoğunlaşmıştı. Onun Japon Emperyalizmine Karşı Taktikler Üzerine başlıklı tezi Marksist-Leninist Birleşik Cephe taktikleri açısından büyük bir ilerlemeye denk düşmektedir.

1945 Nisan'ında gerçekleştirilen ÇKP VII. Kongresi'ne sunduğu *Koalisyon Hükümeti Üzerine* raporunda, Mao, Japonya karşıtı direniş savaşının ayrıntılı bir özeti sunmuş, ülkedeki durumu ve mevcut uluslararası durumu analiz etmiş, Japon kuvvetlerinin alt edilmesinden sonra Kuomintang hükümeti ile koalisyonda geliştirilecek formasyon için özel bir program da ortaya koymuştu. Ne var ki, Japonya'ya karşı kazanılan zaferden sonra, arkasına ABD emperyalizmini ve onun üstün askeri gücünü alan Çan Kay-Şek hiçbir gerekçe göstermeden Koalisyon Hükümetine karşı çıktı. Hatta Stalin bile, **“Çin devrimini engellemek istemişti ki (ÇKP'ye) bir iç savaşa girilmemeli, Çan Kay-Şek ile ittifak kurulmalıdır, aksi takdirde Çin ulusu mahvolacaktır, demektedir.”**(37) Buna rağmen Mao önderliğindeki ÇKP ileri atıldı ve savaştı, Üçüncü Devrimci İç Savaş başladı. Marksist araçlara yeni biçimler vererek kullanan Mao, ÇKP, dört yıllık bir zaman diliminde Kuomintang'a arka çıkan ABD'ye karşı ulusal çapta zafer kazandı.

Çin'de zafere ulaşıncaya, dünyanın bütün Marksist-Leninistleri ve işçi sınıfı sevinç ve kıvançla dolup taşmıştı, görünüşe bakılırsa insanlığın üçte birini kapsayan yenilmez sosyalist kamp oluşmuştu. Mao, sonraki sürecin sorun ve tehlikelerini işaret etmekteydi. 1949 yılında, ÇKP'nin kuruluşunun yirmi sekizinci yılı kutlamasında *Demokratik Halk Diktatörlüğü Üzerine* konuşan Mao, şöyle diyordu: **“Partimizin yirmi sekiz yılı uzun bir süreçtir ve biz bu sürede yalnızca tek şeyi başarabildik-biz devrimci savaşta esas zaferi kazandık. Bunu kutlamak gerek, çünkü bu halkın zaferidir, çünkü bu Çin gibi koca bir ülkede kaza-**

nılmış bir zaferdir. Fakat daha yapacak çok iş var; bir karşılaştırma yapacak olursak, biz on bin li'lik bir uzun yürüyüşün sadece ilk adımını atmış bulunuyoruz.” (38)

Sosyalist Kampın Kurulması

II. Dünya Savaşının sonunda emperyalizmin dünyası ciddi bir devrimci krizin daha içine çekilmekteydi. Savaş, tahmini olarak elli dört milyon insanın katlini getirmiş ve ABD dahil olmak üzere bütün emperyalist ekonomileri yıkıma uğratmıştı. Eski sömürgeci güçler için artık eski pozisyonlarını aynen sürdürmek mümkün değildi. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin kabarması emperyalist dünyadaki imparatorlukların çöküşünü hazırlamıştı.

Emperyalizmin dolaysız müdahalesiyle gerçekleşen eskimiş sömürgecilik sisteminin artık mümkün olmayaacağı açıklığa kavuşunca, İngiltere, Fransa ve Hollanda bu sistemi hemen terk ettiler. Japon imparatorluğu 1945'te uğradığı bozgunla çökmüştü. Bu devletler acil bir şekilde **dekolonizasyon** (sömürge kolonilerden çekilme; ancak bu çekilme sadece resmi statü açısından söz konusudur-ç.n.) yönelimine girerek eski sömürgelerine resmi bağımsızlık tanıdılar. Suriye ve Lübnan 1945'te, Hindistan ve Pakistan 1947'de, Burma, Sri Lanka ve Doğu Hindistan (Endonezya) 1948'de resmi olarak bağımsızlık kazandılar. Bu arada ulusal kurtuluş için halk hareketleri ve silahlı mücadeleler devam etmekteydi.

Dünya çeşitli gelişmelere sahne oluyordu, birçok ülke dolaysız bir şekilde sosyalist kampa dahil olmuştu. Savaşa yönelik doğru taktikler ve Sovyet Kızıl Ordusu'nun kahramanlıkları sayesinde ve komünist direnişler sonucu nerdeyse Doğu Avrupa'nın tamamında komünist partiler öncülüğünde halk demokrasisine geçilmişti. Yanı sıra Asya'da: Kuzey Vietnam, Kuzey Kore ve Çin'de iktidar komünist partiler tarafından ele geçirilmişti. 1948'de Yugoslavya'nın çekilmesine rağmen, adı geçen ülkeler, Sovyetler Birliği öncülüğünde sosyalist kampı oluşturmuşlardı, insanlığın üçte birini kapsayan sosyalist kamp.

Dipnotlar

37. Mao, *Seçme Eserler*, Cilt VIII, sy. 339. (VIII. Merkez Komite X. Plenyumununda Yapılan Konuşma)

38. Mao, *Seçme Eserler*, Cilt IV, sy. 422. (Demokratik Halk Diktatörlüğü Üzerine)

* **li** : Bir Çin uzaklık ölçüsü birimi; bir **li**, bir **karamilin**in üçte birinden biraz fazladır, takriben 600 metreye denk düşmektedir.-ç.n.-

KOLEKTİFİN

SESİ

BİR İHTİYAÇ ÜRÜNÜ OLARAK ÖRGÜT GERÇEKLIĞİNİ ANLAMAK!

Her örgüt bir ihtiyacın ürünüdür. Bu belirleme, siyasal arenada varlığını sürdüren ve hedef kitlesi ile programı ve çalışma tarzı aynı iki örgütün anlamsızlığını ifade etmektedir. O nedenle ki YDG'nin başka bir örgütün yerini almasını beklemek, YDG'den daha farklı beklentiler içerisinde olmak doğru değildir.

Nasıl ki YDG siyasal arenada bir ihtiyacın ürünü ise komsomol da aynı şekilde başka bir ihtiyacın ürünüdür. Anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal bir kitle örgütü olarak YDG, en geniş halk gençliği kitlesinin mücadele örgütü olma iddiasındadır. YDG, halk gençliğine nefes alabileceği alanlar yaratan, halk devriminin dolaylı destekçisi ve özlemine duyan bir örgüttür. Komsomolsa halk gençliğinin en ileri ve en militanlarının örgütlendiği, halk devrimini gerçekleştirme iddiası olan yani devrim için savaşan komünist bir örgütlenmedir. Devrime dolaylı ve doğrudan destek veren bu iki örgütün tam da bu noktadan itibaren örgütlenme tarzlarının, programlarının, hedef kitlelerinin farklılaşması daha iyi anlaşılacaktır.

Bu farklılaşmaları iyi anlamak ve YDG'nin organik olarak herhangi bir örgütlenme ile ilişkisinin olmadığını kavramak, onun başarılı olabilmesi ve hedeflerine ulaşabilmesi açısından stratejiktir. **YDG'nin, kendi gerçekliği ekseninde kitle inisiyatifini öne çıkarması aslandır ve bu görev oldukça önemli bir yerde durmaktadır.** Faşizm gerçekliği içerisinde savunduğu görüşlerin bilincinde olarak yarı-legal örgütlenmiş olan YDG açısından, bu gerçekliğe rağmen kitle inisiyatifi esastır. Bu nedenle YDG açısından yerellerde örgütlenme ve buradan, yani yerellerde oturan çalışmalar ekseninde merkezileşme hedefi güdülmektedir.

Komsomolsa komünist bir gençlik örgütlenmesi olarak devrimi hedefleyen, devrim için savaşan gençlerin örgütlendiği, faşizm gerçekliği ne-

deniyle illegal çalışan ve bu hedefler kapsamında bolşevik-Maoist örgütlenme çizgisini esas alan, merkezi bir örgüttür. Ağır illegal çalışma koşulları nedeniyle, faşizm karşısında hareketsiz kalmamak, savaş ve örgütlenmeyi esasa almak hedefleri, komsomolda merkezin güçlü olmasını stratejik önemde tutar. Bu nedenle komsomol, merkezi anlayış doğrultusunda merkezden çevreye doğru örgütlenme anlayışını savunur.

Komsomolda esas olan, demokratik merkezîyetçi çalışma tarzının merkezîyetçi yanıdır. Bu, demokratik karar alma mekanizmalarının sağlanamadığı anlarda ya da Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisinden sapılan kararlarda merkezîyetçiliğin uygulanacağı anlamına gelir. Komsomolun tüzüğü, bolşevik-maoist çalışma tarzından sapıldığı anlarda yaptırımların, soruşturmaların varlığına işaret etmektedir.

YDG ise demokratik merkezîyetçi çalışma tarzının demokratik kısmını esas alır. YDG, geniş bir yığın örgütü olma iddiasını, merkezîyetçiliği esasa alarak gerçekleştiremez. **Merkezîyetçiliği esas alan, kitle inisiyatifini tali kılan bir YDG'nin komsomoldan nitelik açısından olmasa bile niceliksel olarak bir farkı kalmayacaktır.**

Bu nedenle YDG'nin komsomola nazaran daha esnek olması anlaşılır bir yerde durmaktadır. Komsomolun merkezîyetçiliği ise disiplin açısından olmazsa olmazdır. Bu konuda Stalin yoldaş, devrimden sonra "demokrasi" adı altında iş yapmamanın kutsanmasına karşı **"üretim her zaman gereklidir, demokrasi her zaman değil"**¹ derken, merkezîyetçiliğin neden önemli olduğunu anlatmaya çalışmaktadır. İşte komsomolun merkezîyetçiliği de demokrasi karşıtlığından değil, zorunluluktan kaynaklanmaktadır. Ancak bu zorunluluk, bir yığın örgütü olma iddiasındaki YDG için anlamlı değildir. YDG'nin başka bir örgütün veya bazı kişilerin değil geniş kitlelerin rengi-

ni yansıması esastır.

Bu açıklama ekseninde YDG'de hiyerarşik bir düzenleme söz konusu değildir. YDG'de demokratik karar alma mekanizmaları üzerinden bir faaliyet yürütülmekteyken komsomol hiyerarşik bir düzenlemeye sahiptir. **Komsomolda alt üste, birey örgüte, azınlık çoğunluğa, tüm komiteler Merkez Komiteye, Merkez Komite de Kongre ve Konferanslara tabidir. Bu hiyerarşik düzenleme esastır ve kırılmazdır. Bireyin çıkarları asla örgütün çıkarlarının üzerine geçirilemez. Alt, tartışma ve ikna olanağının olmadığı anlarda üstün dediklerini, alt komiteler üst komitelerin dediklerini yerine getirmekle yükümlüdürler. Tüm komiteler ve tüm komsomolcular, Merkez Komitesinin direktiflerini ikna olmasalar da uygulamak zorundadırlar. Merkez Komite, örgütün tam iradesini ifade eden Kongre ve Konferans kararlarına tabidir ve Merkez Komite, Kongre ve Konferanslarda demokratik bir biçimde seçilmek zorundadır.** Merkez Komite asla Kongre ve Konferans kararlarını değiştiremez.

Tüm bu zorunluluklar, savaşçı ve komünist bir örgüt açısından olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır. **Bu ilkeler, Lenin yoldaşın tüm bir Bolşevik Partiyi inşa sürecinde, Mao yoldaşın Çin Devriminin gerçekleşme sürecindeki deneyimleriyle oluşmuş yani denenmiş ilkelerdir.**

YDG ise bir yığın örgütü olarak, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal halk gençliğinin özlem ve taleplerinden yola çıkarak kitlelerin rengini pratiğine, örgütün her kademesine yansıtmak hedefine sahip olmalıdır. **Faşiz-**

me ve emperyalizme karşı olan tüm halk gençliğini safalarında örgütlenme görevi bulunan YDG'nin başka bir kriteri yoktur. YDG'li olmak için devrim uğruna savaşmayı kabul etmek, hiyerarşiye uymayı taahhüt etmek gerekmez. Anti-faşist, anti-emperyalist tutarlı bir hatta samimi olmak YDG'li olmak için yeterlidir.

Komsomol, Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) ideolojik hattın savunucusudur ve bu konuda tavizsizdir. O, Proletarya Partisi'nin bir yan örgütü olarak özerk bir işleyişe sahiptir. Komsomol, Proletarya Partisi olmaksızın anlamsızdır. Onun MLM hatta olmasının teminatı, Proletarya Partisi'nin varlığıdır. Gençliğin özgünlükleri ve ayrı bir komünist gençlik örgütüne olan ihtiyaç nedeniyle bizzat Proletarya Partisi tarafından kurulmuş olan komsomol bu nedenle kendi politikalarını kendisi karar alır, kendi örgütsel mekanizmalarını kendisi düzenler. Ancak tüm kararlara yön veren MLM ideoloji olduğundan ideolojik olarak Proletarya Partisi'ne tabidir. MLM hattı terkettiğini açıklayan bir komsomol artık komsomol değildir ve Proletarya Partisi ile böyle bir örgütün alakası kalmamıştır. **Proletarya Partisi ile Komsomol arasındaki bu bağ, organik bir bağlıdır. Proletarya Partisi'nin komsomola müdahalesi ideolojik nedenlerle zorunlu olduğu kadar komsomol tarafından tüm parti müdahaleleri yine aynı nedenle benimsenir ve bu komsomol açısından devrimin en önemli aracı olan Proletarya Partisi'ne hiyerarşik bir bağlı da ifade eder.**

YDG ise organik olarak hiçbir parti veya farklı örgüte bağlı değildir. O, örgütsel olarak bağımsız ve devrimin dolaylı destekçisi bir kitle örgütüdür. **Proletarya ile gerici sınıfların saflaştığı arenada kendisini proletaryanın ve tüm emekçi sınıfların safında ifade eder. Bu anlamıyla YDG, nihai olarak devrimin tarafıdır. O, Demokratik Halk Devriminin tüm kazanımlarını özlemle savunur.** Halk İktidarını, Halk Liselerini, Halk Üniversitelerini ve tüm diğer Halk Devrimi kurumlarını halk gençliğine anlatır. **Mevcut sistem içerisinde halkın ve özelde halk gençliğinin karşı karşıya olduğu tüm sorunların sistemden kaynaklandığının farkındadır.** Bu nedenle kitlelerin en geniş birlikteliklerini oluşturmaya, mevcut sistemin uygulamalarına karşı Halk İktidarının kurumlarını savunmaya çalışır. YDG, mevcut sistemin uygulamalarından rahatsız olan tüm kitlelerin (yani tüm halk gençliğinin) örgütlenebileceği, bu rahatsızlıklara karşı mücadele yürütecekleri geniş bir örgütlenmedir.

Buradan çıkan sonuç, YDG'nin önemli bir gerekliliğin ürünü olarak var olduğudur. O, komsomolun alt örgütlenmesi olmadığı gibi açık alanda çalışan paravan bir örgüt de değildir. YDG, mevcut ülke gerçekliği içerisinde anti-faşist, anti-emperyalist gençlik kitlelerinin ayrımsız örgütlenebileceği bir örgüt olarak oldukça önemli bir yerde durmaktadır ve onun küçümsenmesi bu nedenle esasta geniş kitlelerin küçümsenmesi anlamına gelmektedir. Yine birbirinden farklı örgütlenmeler olmaları nedeniyle asla birbirine alternatif olmayan bu iki örgütün ikisinde birden örgütlü olmak da mümkündür. İsrarla vurguladığımız gibi YDG'nin önemli bir ihtiyaç ürünü olarak varolduğunu kavramak aslolandır.

Politik arenada YDG-komsomol arasındaki farkın kavranmaması, önemli bir sıkıntının doğmasına da vesile olacaktır. Devrim için doğrudan savaşan MLM bir örgütün örgütlenme tarzı ülke gerçekliği içerisinde komsomolun örgütlenme tarzına sahip olmalıdır. **Hem komünist (MLM ideolojisi savunup) olup hem de illegal örgütlenmeyen bir örgütün ya MLM'liği sorgulanır ya da varlığı hızlıca sistem tarafından engellenir.** Keza bu şekilde örgütlenen bir örgütlenme varken YDG veya benzeri bir kitle örgütüne komsomolla aynı payeleri biçmek birincisi Proletarya Partisi ve komsomolu değersizleştirmek, hiçleştirmek olacaktır, ikincisi bahsi geçen kitle örgütünü anlamsızlaştıracaktır. MLM ideolojinin yılmaz savunucusu olduğunu iddia eden bir kitle örgütünün, halk gençliğinin öncüsü olma iddiası da anlamsızdır, böyle olduğunu iddia ederek devrim için silah elde savaşmaması da.

Sadece buradan bile iki farklı örgüte aynı payeleri biçmenin ne kadar sakat bir anlayışı doğurduğunu anlayabiliriz. YDG veya benzeri bir örgüte popülist kaygılarla "MLM ideolojik hat", "iktidar perspektifi", "halk gençliğinin öncüsü" gibi yaftalar yapıştırmak, dünya devrim deneyimlerinin büyük politik mirasını kavramamak anlamına gelmektedir. Devrimi doğrudan gerçekleştirme iddiasındaki örgütlerin Türkiye benzeri ülkelerde nasıl örgütlenmesi gerektiğini oldukça acı tecrübelerle deneyim hazinesine ekleyen uluslararası proleter hareketin bu politik mirasına sahip çıkmak, tüm ezilen sınıfların ve onların sözcülerinin en vazgeçilmez görevidir.

Mevcut Durumu Doğru Yorumlayalım Devrime Hizmet Edelim!

Sistemin krizi derinleştikçe halka ve onun bir parçası olan, bağrından kopan devrimcilere-ilericilere yönelik

baskıların artması tesadüf değildir. Halkın mücadele örgütlerinin içini boşaltma gayretiyle, baskılarla, katliamlarla, tutuklamalarla sonunu geciktirmeye çalışan, can çekişirken bile eziyet eden sistemin tüm uygulamalarına karşı set olmak, direnişi büyütmek gerekmektedir.

Tüm örgütlenmelerle halkın, halk gençliğinin direnişini doğru kanallara kanalize etmek bu süreçte oldukça önemlidir. Baskıların, tutuklamaların artmasına, krizin etkilerinin emekçilerin üzerine ölüm gibi çökmesine rağmen direnişin, umudun da arttığını, büyüdüğünü gözlemlemek mümkündür. **Antalya'da, Çukurova'da köylülerin kendiliğinden gelişen eylemlerinde, Meha'da, Desa'da, E-Kart'ta, ATV-Sabah'ta sınıfın yılmayan direnişlerinde, 1 Mayıs'ta ülkenin kalbi haline gelen Taksim'den dalga dalga yayılan kararlılıkta, Amed'de, Urfa'da yüz binlerin slogan slogan yayılan öfkesinde, dağlarda umudu büyütenlerde, Bostancı'da yılların sessizliğini parçalayanlarda geleceğin umudunu görmek, kurtuluşun sıcaklığını duyumsamak mümkündür.**

Tüm bu karanlığın ortasında direnişi büyüten her hamlenin işçilerin, emekçilerin nabızlarını artırdığını, biz halk gençliğini heyecanlandırıldığını biliyoruz. Bu heyecan, ölüm kuyularının, ölüm tarlalarının, Ulucanların, 19 Aralıkların, Sivasların, Maraşların, Çorumların, Şemdinlilerin yani tüm katliamların hesabının mutlaka sorulacağına olan güvenin heyecanı olarak kazanılmaktadır belleklerimizde.

30 Mart'ın, 6 Mayıs'ın, 18 Mayıs'ın, 31 Mayıs'ın unutulması nasıl mümkün değilse, yakın zamanda yaşanan direniş ve katliamların da unutulması mümkün olmayacaktır. Tüm yasaklamalara, tüm baskılara rağmen filiz filiz büyüyen direnişin, binlerle, yüz binlerle hakkını alacağı hayal değil gerçektir. Yaşanan her acı, geleceğin eşit, özgür, kardeşçe dünyası için çekilmektedir. Saltanatın acının, zulmün üzerine inşa edenlerin gün yüzü görmesi, yataklarında rahat yatması mümkün değildir. İşte bu nedenle gelecek, mazlumların, bugünün çile çekenlerinin, acıya her şeye rağmen göğüs gerenlerindir.

Bu soluğu büyütmek, direnişi harlamak, geleceği yankınlaştırmak bizim ellerimizdedir. Sınıf mücadelesinin hızlanan anlarında beklemek, ufak sorunları büyütmek, gevzeleğe zaman ayırmak, hareket etmek yerine durmak, koşmak yerine yürümek devrime zarar vermektir. Teslim olmayan bir devrimci kuşağa layık olmak için ne yapmamız gerektiği açıktır. O halde layık olalım.

¹ Stalin, J. V., Sendikalar, Mevcut Durum ve Troçki Yoldaşın Hataları Üzerine, s.28.

Çabalamaktan vazgeçmeyin

“Bir şey yapmamak, karamsarlık ve dert yapmak, egemenlerin işine yarar, bu onların üzerimizdeki zaferi anlamına gelir. **Eğer egemenler, bir devrimcinin mücadele azmini kırmayı başarırsa o zaman kazandılar demektir.** Ama çalışmak, hücrede ve cezaevinin havalandırmasındaki kısa yürüyüşlerde canlı ve sıkı uğraş, güven ve yılmamak bizim zaferimiz, düşmanlarımızın yenilgisi anlamına gelir. **Devrimcinin iradesi kırılmadığı sürece, egemenlerle acımasız ikili mücadelede zaferi kazanan devrimcidir**”¹ (b.b.a)

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komite üyesi Sverdlov yoldaşın bu sözleri, bir devrimcinin asla unutmaması gereken oldukça önemli bir anlayışa vurgu içermektedir. Fiziksel tüm olumsuzluklara rağmen, teslim olmama, yılmama anlayışının, devrimciyi esasta zafere götüren erdemler olduğu, onlarca örnekte defalarca kez yeniden kanıtlanmış bir gerçekliktir.

Biz genç devrimciler açısından da esas olanın ele aldığımız işlerde ve karşılaştığımız sorunlarda mücadele azmini kaybetmemek olduğunu bilince çıkarmamız gerekmektedir. Yaşamın kendisi çelişkinin varlığının sürekliliğinin teminatı ise sorunların da sürekli olduğunun ve asla bitmeyeceklerinin bilimsel olarak farkında olmamız gerekmektedir. Bu sorunlardan bazıları oldukça büyük görünse de burada belirleyici olanın mücadele azmi olduğunu ısrarla vurgulamak gerekmektedir.

Bir devrimci açısından önemli olan, her seferinde “başarı”ya ulaşma durumu değildir. Önemli olan, her seferinde yılmadan ve ısrarla çalışma gerçekliğidir. Zindanda dahi devrimciyi fiziken engellenmiş olmasına rağmen diri tutan şey de bu anlayışa tekbül etmektedir. Zindan gerçekliği, bir devrimci açısından olumsuz koşullara verilebilecek en net örneklerden birisidir. İşte Sverdlov yoldaşın

bahsettiği mücadele azmi, tam da böylesi anlarda daha önemli hale gelmektedir. **Hayatının önemli bir kısmını zindanda geçireceğini bilen bir devrimcinin yaşama dört elle sarılması, Deniz Gezmişlerin idam edileceklerini öğrendikten sonra da aynı disiplin ve yaşam sevinciyle hayatlarına devam etmeleri, İbrahim yoldaşın ağır işkencelerden sonra ölümün arifesinde savunmasını, partiyi, dışarıdaki yoldaşlarını ve ailesini düşünmesini, son ana kadar çalışmalarına devam etmesini, Mahir Çayanların sarıldıkları evde artık ölümün kaçınılmaz olduğu anda dahi direnişlerini devam ettirmelerini ancak bu mücadele azmi ve devrimci iradeyle açıklayabiliriz.** Buraya aktardığımız örnekler, sonu “başarıyla” bitmeyen örnekler olarak, devrimci iradeye verilebilecek en net örnekler olmaktadır. Onlar, “her şey bitti” diyerek “uğraşmaya gerek yok” dememişler ve son nefeslerine kadar kavga için, halk için çalışmaya devam etmişlerdir.

Karşılaştığımız sorunlarda ve ele aldığımız konularda “başarı” elde durumu, zirve noktasını temsil etmektedir ancak tek başına “her şey” değildir. Defalarca kez değindiğimiz gibi “başarı” kadar onun uğruna verilen mücadele de önemlidir. İşte bu mücadelenin sürekliliği bir kere sağlanabildiği anda “başarılı” olma durumu eninde sonunda sağlanacaktır. Bu durum, özellikle genç devrimciler açısından daha da önemlidir. **Keza, sosyalist eğitimin en önemli araçlarından birisi de pratik içerisindeki duruşla doğrudan ilgilidir.** Örneğin, yüklü bir borcun kapatılması için baştan çalışmamayı, çabalamamayı tercih edenle ısrarla kitlelere giderek maddi olanak çıkarmaya çalışan arasında ciddi bir fark olacaktır. Çabalamamayı tercih eden, psikolojik yılgınlığının yanısıra kendisine, örgütüne ve kitlelere olan güvenini de daha fazla yitirecek ve hiçleşecek, çabalayan ise borcun tamamını kapatamasa

bile daha diri, umutlu olacaktır. Bunun yanısıra o, kitlelerin içerisinde onlarca deneyim edinecek, yeni insanlarla tanışacak, insanlarla nasıl iletişim kurulması gerektiğini öğrenecek ve kendisini yetkinleştirecektir. Her iki halde de “başarı” ancak maddi anlamdaki sonuçsal başarı sağlanamamış olsa da çabalayanın hem kendisine hem de örgütüne kattıkları çok daha değerli olacaktır. Öte yandan baştan koşullara teslim olanın bir şey katmak bir yana var olandan eksilteceği, çürümeyi, ataleti, ruhsuzluğu ve güvensizliği yayacağı açıktır.

Devrimci çalışma, onlarca kez yenilmeyi, kaybetmeyi göze almadan yapılamaz. Kapıların defalarca kez yüzüne kapanacağını bile bile ısrarla kitlelere gitmek, mutlaka o kapıların bir gün açılmasını da beraberinde getirecektir. O halde ısrar, devrimci çalışma açısından vazgeçilmez bir yerde durmaktadır. Bu ısrarı, çabalama azmini göstermeyen, yenilgiyi baştan kabullenen bir bireyin ya da örgütün devrimci mücadele açısından anlamı da kalmamış demektir.

Her seferinde vurgulanan, son dönemde dillere pelesenk olan tasfiyeciliğin yaygınlığı ve etki gücü düşünül-

X *Devrimci çalışma, onlarca kez yenilmeyi, kaybetmeyi göze almadan yapılamaz. Kapıların defalarca kez yüzüne kapanacağını bile bile ısrarla kitlelere gitmek, mutlaka o kapıların bir gün açılmasını da beraberinde getirecektir.*

düğünde iradenin, çabanın, ısrarcılığın önemi de daha iyi anlaşılacaktır. Tasfiyecilik dönemlerinde devrimcilerin en fazla sahip olması gereken erdem, yılmayan bir devrimci iradedir. **Maddi olanaklarımız az olabilir, mücadelemize destek veren geniş kitleleri bir anda bulamayabiliriz, sistemin saldırıları ve tecrit çabaları bunaltıyor olabilir, yakınımızdaki devrimci dostlarımız hareketsizliği kutsuyor olabilir. Daha onlarca öznel ve nesnel soruna rağmen devrimci mücadele devam edecekse –ki edecek– ancak tüm sorunlara rağmen yenilmeyen, yılmayan devrimci irade sayesinde edecektir.**

Bir an bile nihai zaferin gerçekleşeceğinden şüphe duymadan, anın tüm sorunlarını göğüsleyebilmek ancak bu şekilde mümkündür. Bu köşede son dönemde sürekli vurguladığımız, mücadelenin bilimsel haklılığından gıdasını alan devrimci iradenin diri tutulabilmesi genç devrimciler açısından oldukça önemlidir. Son dönemde artan direnişlerin, kitlelerin öfkесinin, devrimci teslim olmama geleneğine yapılan atıflarla büyütülen umutların, sistemin “her şeye hakimiz” yaygaraları ortasında geniş kitlelere ve daha da öncesi devrimci gençlere verdiği mesaj nettir. Ülkenin dört bir yanından yükselen bu direniş örneklerini iyi incelemeli, görmekte zorlananların görmesi için yardımcı olmalıyız. Yılgınlık yaygaracılarına, olumsuzluk lafazanlarına, güvensizlik timsallerine ısrarla bu örnekleri göstermek, bizlerin önemli görevlerimizden bir tanesidir. Unutmayalım ki kendi güvenini yitirmiş bir bireyin/örgütün kitlelere umut ve güven vermesi mümkün değildir.

¹ Klavdiya Sverdlova, Severdlov Uralı Delikanlı, Ceylan Yayınları, s.113.

İbrahim Kaypakkaya

giriş

Bir işçi sınıfı devrimcisi: İbrahim Kaypakkaya

İbrahim yoldaş, devrimci ve demokrat düşüncelere ilgi duyan gençlerin yanı sıra devrimci ve demokrat güçler ve burjuva yazarlar tarafından daha sık bir şekilde konu edilmekte ve incelenmektedir.

Daha önceki senelerde genellikle işkencehanelerde sergilediği direnişle, “ser verip sır vermemesiyle” öne çıkartılırken içinden geçtiğimiz süreçte Kemalizm, Kürt ve Ermeni sorunu konularında yaptığı açılımlarla farklı kesimlerden de ilgi görmektedir.

İbo, döneminin diğer devrimci önder ve örgütlerinden ayrı olarak Kemalizm’in gerçek yüzünü açığa sermesi ve Kürt ulusu üzerinde uygulanan milli zulme parmak basıp ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunması ile günümüzde tartışılan temel konulara net bir yaklaşım sergilemektedir. Tabii Kaypakkaya’nın özgünlükleri bunlarla sınırlı değildir. Önderliğini yaptığı partisinin isminde komünistliğe yapılan vurguya özel önem vermesi, Halk Savaşı doğrultusunda gerilla mücadelesini örgütlemeye birebir katılması ve revizyonizme karşı verdiği mücadelesi ile deayrı bir yere sahiptir.

Peki, nedir Kaypakkaya’ya bu özgünlükleri katan? Nasıl oldu da İbrahim yoldaş ülkemiz hakkında günümüzde de geçerliliğini sürdüren ve çok sayıda hareketin, düşünce akımının anlamada ve tavır geliştirmede muğlaklık yaşadığı veya gericiğe teslim olduğu sınıfsal mücadele, devrimci savaş, Kemalizm, Kürt Ulusal Sorunu ve Ermeni Soykırımı meselelerinde net, sade ve derinlikli bir kavrayışa sahip olabilmiştir? Bu anlaşılmadığı takdirde yoldaşın görüşlerinin derinliğini anlamak da mümkün olmayacaktır.

İbrahim yoldaş her şeyden önce kararlı bir işçi sınıfı devrimcisidir. Sınıfsal duruşu nettir, hiçbir sarsıntıyla yıkılmayacak derecede sağlamdır. Tarihin gördüğü en devrimci sınıf olan ve insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan işçi sınıfının ideolojik bakış açısıyla olgulara ve olaylara yaklaşabildiği için bahsini ettiğimiz berrak sentezlere ulaşabilmiştir. Bugün de geçerli olan bu durum ’70’li yılların başlarındaki genel ortam ve imkanlar düşünüldüğünde daha da değer kazan-

maktadır. İbrahim yoldaşın radikal görüşlerine kaynaklık eden, onun sistemle tereddütsüzce hesaplaşmasını ve sistemin gerçek yüzünü açığa çıkarmasını sağlayan işte bu ideolojik duruşudur. **Burjuva aydınların veya küçük burjuva hareketlerin onda gördüğü mucizenin kaynağı en devrimci ideolojiyle donanmış olmasındandır.**

İbrahim yoldaşın kısa yaşamı incelendiğinde **Mark-sizm-Leninizm-Maoizm**’i sürekli şekilde incelediğini, derinleştirdiğini ve ülkemizin somut koşullarını MLM ideolojinin rehberliğinde değerlendirdiğini görmekteyiz. İbrahim yoldaş işçi sınıfının ideolojisini bir dogma olarak değil bir **eylem kılavuzu** olarak ele almış, bulunduğu her ortamda gerçekliği bu bakış açısıyla özümsemiş, gerek teorik çalışmalarında gerekse de pratik faaliyetinde somut koşulları analiz ederek devrimci mücadelenin-sınıf mücadelesinin çıkarları doğrultusunda, pratiğe hizmet etme gayesiyle sonuçlar çıkarmıştır. Onun devrimci duruşu sınıfsal duruşundan ve ideolojisinden bağımsız ele alınamaz.

İbrahim işçi sınıfı devrimcisi olduğu için düşünsel ve politik gelişiminde sürekli bir adım ilerisine gidebilmiş, dönemin “devrimci” otoritelerine boyun eğmemiş, Mustafa Suphilerin katledilişinden sonra süregelen 50 yıllık suskunlukla hesaplaşabilmiştir.

İbrahim yoldaş sol-muhafiz hareket içinde etkin olan ve mücadeleyi baltalayan Kemalizm hakkındaki yanılsamaları deşifre etmiştir. Kemalizm’in ırkçı-şovenist yaklaşımıyla zehirlenenlerin göremediği Kürt ulusunun yaşadığı milli zulmü bu sayede görebilmiş, Ermenileri soykırımı uğratan İttihatçılardan devraldıkları mirasla Kürt ulusuna imha ve inkar saldırıları düzenleyen Kemalizm’in faşist karakterini sergilemiştir.

Marksist ideolojiyi içselleştirdiği için devrimci mücadelenin önünde engel olan revizyonizmle ve reformizmle hesaplaşarak Proletarya Partisi’nin kurulmasına önderlik etmiştir.

İbrahim Kaypakkaya işçi sınıfı devrimcisi olduğu için, komünist bir önder olduğu için ülkemiz-

İbrahim Kaypakkaya

de köylülüğün devrimci potansiyelini fark etmiş, devrimimizde köylülüğün temel güç olduğunu savunmuştur. Devrimin zaferi için işçi-köylü ittifakının vazgeçilemez olduğunu göstermiş, köylülüğün ve halkın örgütlenmesinde devrimci zorun, gerillanın belirleyiciliğini vurgulamış, devrimde köylü gerilla savaşının önemini net şekilde açıklamıştır. Bu görüşlerin haklılığını günümüzde onun ve ardıllarının faaliyet yürüttüğü bölgelerdeki köylülerin İbrahim'e duydukları sevgiden ve Kürt Ulusal Hareketinin başarıyla yükselttiği köylü gerilla savaşından anlamak mümkündür.

İbrahim yoldaş işçi sınıfı devrimcisi olduğu için ülkemizde sınıfların tahlilini devrim perspektifiyle ele almış ve devrimin zaferi için **Birleşik Cep**henin önemini vurgulayarak işçi sınıfının ittifaklar politikasını sade bir şekilde ifade etmiştir. Demokratik Halk Devriminde işçi sınıfının dostları ile düşmanlarını, dost kategorisindeki hangi sınıflara ne kadar güvenebileceğimizi İbrahim yoldaş ülkemiz şartlarında açıklamıştır. Bu analizi yapmasında Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin belirleyiciliği ve uluslararası komünist hareketin deneyimleri önemli bir yere sahiptir. **İbrahim yoldaş enternasyonal komünizmin tüm birikimini ülkemiz şartlarında değerlendirmiş ve ülkemizin özgünlüklerine bu çerçevede vurgu yapmıştır.**

İbrahim yoldaş işçi sınıfı devrimcisi olduğu içindir ki sürekli iktidar perspektifiyle mücadelesini örgütlemiştir. **Devrimin amacı iktidarı fethetmek, zulüm kusan bu düzeni tarihin çöplüğüne yollamak ve özgür, bağımsız, demokratik bir yaşamı inşa etmek ve sınıfsız-sınırsız bir dünyaya doğru emin adımlarla gitmektir.** İbrahim yoldaşın her cümlesinde, her pratiğinde bu nihai hedefi anlamak mümkündür. Bu nedenle ki İbrahim yoldaş devrim ateşini bozkırın en kuru yerinde yakma perspektifiyle hareket etmiş, gerilla mücadelesi için dağların yolunu tutmaktan çekinmemiştir.

İbrahim yoldaş işçi sınıfı devrimcisi olduğu içindir ki, görüşleriyle-iddialarıyla sergilediği **pratik arasında bir çelişki bulmak mümkün değildir.** İbrahim yoldaş devrimin kırlardan şehre doğru, en geri bırakılan en çok ezilen halkın yaşadığı bölgelerden doğru gelişeceğini savunmakla kalmamış, T. Kürdistanı'nın birçok bölgesinde yoldaşlarıyla birlikte mücadelenin birebir içinde yer almış, en zorlu koşulları göze almış, Dersim dağlarında savaşın örgütlenmesine kanıyla, canıyla katkı sunmuştur.

İbrahim yoldaş işçi sınıfı devrimcisi olduğu için, bir komünist olduğu için, halkına büyük bir güven duymuş, büyük bir sevgiyle halka hizmet et şiarına uygun hareket etmiştir. Halkı tanımak, anlamak, kitlelerin nabzını tutmak için 15-16 Haziranlarda işçi sınıfının muhteşem eylemlerinde, Trakya'nın köylü eylemlerinde yer almış, toplumsal hareketleri birebir gözlemleyerek dersler çıkarmış, devrimci fikirleri kitleler içinde yaymak için Kü-

recik'te, Dersim'de araştırmalar-çalışmalar yapmıştır.

İbrahim yoldaş kısa yaşamında büyük değerlerin altına imza atmıştır. **En büyük eseri bugün de devrim mücadelesini tüm zor şartlara rağmen yükseltmeye çalışan ardıllarının-yoldaşların örgütlü olduğu partisidir.**

Bugün İbrahim'i anlamak savaşa daha fazla sarılmaktır. **Emperyalizmin ve faşizmin baskısı altında ezilen çeşitli ulus ve milliyetlerden, inançlardan emekçi halkımızın kurtuluşu için mücadeleye daha fazla omuz vermektir.**

Halk gençliği alternatifsiz değildir. Halk gençliğinin içinde sakladığı muazzam potansiyeli harekete geçirecek, halk gençliğinin geleceğini fethetmesini sağlayacak olan mücadele İbrahim yoldaşın çizdiği yolda kararlılıkla ilerleyen mücadeledir, onun genç yoldaşlarının büyüttüğü kavgadır.

İbrahim Kaypakkaya

duvarların ötesinden

Kaypakkaya'nın gelişiminde Maoizm'in rolü

15 Eylül 1920 ve 24 Nisan 1972 tarihleri ülkemizde komünist düşüncenin yayılması açısından sıradan tarihler olmayıp çeşitli milliyetlerden halkımızın yaşadığı Türkiye coğrafyasında, Türkiye proletaryası ve emekçi halkını kurtuluşa taşıyacak yolun aydınlatılması açısından da ilk kıvılcımın çakıldığı tarihlerdir.

Proletaryanın burjuvaziyle birlikte tarih sahnesindeki yerini almasıyla iktidar hedefli yürüyüşünün ihtiyacı olarak doğan ve bu doğrultudaki politik aracı olan Komünist Partisi ülkemizde ilk olarak 1920'li tarihlerde ortaya çıkmıştı. Bir yıl gibi kısa bir sürede ülkedeki "Kurtuluş Savaşı"na katılmak, emperyalizme karşı savaşmak için, 15 Eylül 1920'de Bakü'de yapılan "Türkiye Komünist Teşkilatları I. Kongresi" sonucunda önder kadrolarıyla birlikte ülkeye giriş yapan TKP daha bu anda faşist Türk hakim sınıfları ve onların temsilcisi Kemalistler tarafından hedef alınmış, Karadeniz'de Mustafa Suphi ve TKP önder kadrolarının yani 15'lerin katledilmesiyle ilk yenilgisini almış diğer anlamıyla da faşizm tarafından tasfiye edilmişti.

Mustafa Suphi önderliğindeki komünist partinin "Kurtuluş Savaşı"nın önderliğini ele geçirmesi, dolayısıyla "Kurtuluş Savaşı"nın gerçek anlamda ulusal kurtuluş savaşına dönmesi ihtimaline karşı, faşist diktatörlük çareyi 15'lerin katledilmesinde aramış ve bundan da sonuç almıştır.

Faşist Türk hakim sınıflarının M. Suphileri katletmesi sonrası TKP, Şefik Hüsnü önderliğine geçmiş, esas anlamda "reformcu orta burjuvazi"nin siyasal temsilcisi olarak;

revizyonist, reformist bir çizgiye gelmişti. M. Suphi önderliğinin komünist TKP'si Şefik Hüsnü önderliğine geçmesiyle sistemden kopuş yerine onunla uzlaşmayı, onun bir parçası olmayı öne çıkaran TKP kimliğine bürünmüştü. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tespitiyle TKP; "Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi izlemiştir. Partinin önderliğini ele

geçiren Şefik Hüsnü, Kemalistlerden, sosyalist devrim yapmalarını bekleyecek kadar Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmıştır." (İK Seçme Yazılar)

Bu "sağ revizyonist çizgi" Türkiye devrimci hareketinde (TDH) 50 yıllık bir boşluğun karşılığı olarak bilinir. Silahlı mücadeleye sırt çevirme, köylülüğün devrimdeki rolünü kavrayamama, faşist diktatörlüğün diğer azınlık milliyet ve uluslardan (Kürt, Ermeni, Rum vd.) halka zulmüne göz kırparak yüzünü sistemin içine çevirmek bu 50 yıllık boşluğun kimi özellikleridir. Bu bir ölçüde "71 Silahlı Devrimci Çıkışı"yla kırılmışsa da daha açık olarak 1972 Nisan'ında İ. Kaypakkaya yoldaşın kurucusu olduğu TKP/ML'nin tarih sahnesindeki yerini alışıyla gerçekleş-

miş, O'nun şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm temelde bir kopuşa dönüşmüştür.

Nasıl ki Marks, piyasa koşulları, ihtiyaçları ve güvenliği için kılıktan kılığa giren burjuvazinin her çeşidine karşı işçi sınıfının ideolojisini geliştirmiş enternasyonal proletaryanın bayrağını yükseltmiş ise; Lenin yoldaş Kautsky, Bernstein hainlerine karşı bu bayrağı taşımışsa; Stalin yoldaş Troçki, Buharin, Zinovyev vs.ye karşı bu bayrağı sa-

İbrahim Kaypakkaya

vunmuşsa, korumuşsa; Mao yoldaş Çin devrimiyle, sonrası Kruşçev modern revizyonizmine karşı aldığı ML tutumla ve kapitalist yolculara karşı başlattığı “Büyük Proleter Kültür Devrimi”yle bu bayrağı yükseltmişse; Mustafa Suphi’lerin katledilmesi sonrası TKP’ye hakim hale gelen Şefik Hüsnü önderliğindeki revizyonist-oportünistlere ve kendi döneminin “sol”, “sosyalist” söylemlili revizyonist, reformist, cuntacı düşüncelerin aynı sınıfsal yapıdaki temsilcileri TİP, Doğan Avcıoğlu, H. Kıvılcımlı, M. Belli’den TİKP’ye kadar olan siyasi aktör ve oluşumlara karşı onlarla mücadele içerisinde olan Kaypakkaya yoldaş da 72’nin Nisan’ında TKP/ML’yi kurarak 50 yıllık revizyonizm ve reformizme son vermiş, bu bayrağı korumuş ve savunmuştur.

Kaypakkaya’nın Türkiye Devrimci Hareketi’ndeki (TDH) yerinin tespiti açısından buranın anlaşılması önemli bir noktadır. İbrahim yoldaş TDH’nin eksikliğinin KP olduğunu, var olan örgüt ve grupların KP vasıflarıyla uyumlu olmadığı gibi onu ters yüz ettiğini görerek pratiğini şekillendirir. İbrahim yoldaşın MLM temelindeki teorik pratik tavrı revizyonizm ve reformizmle mücadele içerisinde gelişmiş, bu gelişim Kaypakkaya’yı Proletarya Partisini kurmaya taşımıştır. Bu süreçteki temel anlayış ve yönelimi İbrahim yoldaşın şu sözleri öz olarak ifade eder; **“Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etmektedir. Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştiri yöntemini uygulayan, çelik disiplinli bir komünist partisi, böyle bir partinin önderliğinde halk silahlı kuvvetleri, yine böyle bir partinin önderliğinde halkın birleşik cephesi”** anlayışı... Kaypakkaya yoldaş ülkemiz komünistlerinin esas görevini doğru tespit etmekle kalmamış bu tespite uygun pratiğiyle de örnek tavrı ortaya koymuştur. Örgüt biliminin temel konularında düşünce netliği ve anlayış berraklığı sayesinde Kaypakkaya proletaryanın politik karar-gahı olarak, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde komünist partinin önemini kavramış, devrim mücadelesinin örgütlenmesi ve yöneltmesi için partiyi inşaya yönelmiştir. Zira enternasyonal proletaryanın bayrağının korunup savrulması ancak “Halkın üç silahı” anlayışı ve bunun inşasıyla mümkün olabilirdi.

Ülkemizde 60’lı yılların ortalarından başlayarak, sonlarına doğru işçi sınıfı ve emekçi halkın ve gençliğin mücadelesinde ayakları üzerine doğrulma, bir canlanma açığa çıkmış, her yanı etkisi altına almış, ülkemiz devrim hareke-

ti üzerindeki “ölü toprağı” yavaş yavaş atılmaya başlamıştı. Kuşkusuz revizyonizm, reformizm ve uluslararası komünist hareket içerisindeki tartışmalar, modern revizyonizmin etkileri de militan kitlesel yükselişe paralel olarak kırılmaya, ideolojik, politik temeldeki saflaşmalarda hızlanmaya başlamıştı.

Bu kırılma ve saflaşma on yılın sonuna doğru 68 kuşağıyla daha artış göstermeye başlamıştır. “68 Kuşağı” diğer ifadesiyle “68 Hareketi” bir canlanmanın, dirilmenin uç verdiği yıllar olarak genel anlamda dünyada, yerel anlamda ülkemizde toplumsal muhalefetin, gençlik hareketleriyle, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının eylemleriyle, ezilen Kürt ulusunun mücadelesiyle; sömürü düzenlerine isyanın, aynada o zamana kadar görülen görüntünün bozulmasının ifadesidir.

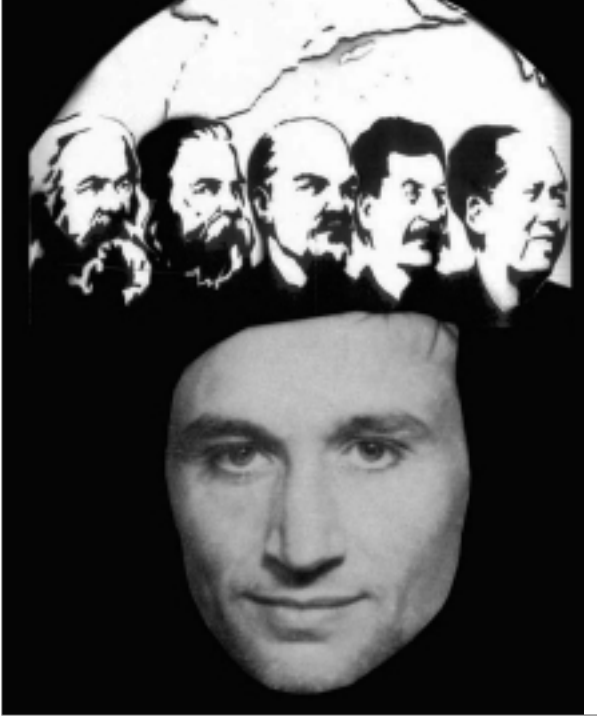
Ülkemizde 68 Hareketinin ya da 68 canlanmasının salt bir öğrenci hareketi derekesine indirgenmesine karşın işçi sınıfının, emekçi halkın, köylü kitlelerinin de katıldığı “toplumsal bir hareket” niteliğine sahip olduğunu bu ek-sende baktığımızda daha açık olarak görebiliriz. Ki genel anlamda dünyadaki bu yıllara denk gelen sosyal, siyasal canlanma ve dirilme yönlü hareketlerin genel muhtevasına toplumsal bir hareket alma niteliği damgasını vurur.

Emperyalizm, 2. Paylaşım Savaşı sonrası ekonomik olarak “istikrarlı” bir süreç yaşamıştır. Bu savaşa sebep olan hegemonya bunalımını, keskinleşen, derinleşen çelişkileri; yeniden paylaşım sonu-çlandıran emperyalistler, yeni bir buhran/kriz dönemine kadar bu süreci istikrarlı bir biçimde götürmüştür.

Genel olarak toplumsal muhalefetin gelişme düzeyine bakarak 60’lı yıllara doğru emperyalist kampın saldırganlıklarının artışı, emperyalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin derinleşmesini de getirmiştir. Bunun açık ifadesi dünyada 68 kuşağının, öğrenci gençliğin anti-emperyalist ruhu ve militanlığıyla gelişip işçi sınıfı, emekçi halk ve köylü kitleleriyle birleşmesi, toplumsal bir isyan haline dönüşmesidir.

Emperyalizmin bu artan saldırganlığı gelişme, yayılma ve hegemonya siyasetinin neden olduğu açlık, yoksulluk ve zulüm, dünya ölçeğinde 68 canlanmasının nesnel koşullarını hazırlamıştır. Bu nesnel zemini, emperyalizmin sürekli olan, dönem dönem daha da yoğunlaşmış sıkışan politik-ekonomik krizleri üretir. Krizlerin sürekliliği tek-elci emperyalizmin gözü dönmüş doymazlığının, aşırı üretiminin sonucu olarak kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşir. Keynes-çi ekonomi politikaları, Marshall Planı gibi ekonomi poli-

İbrahim Kaypakkaya

tikalar yine emperyalizmin aşırı üretim ve birikiminin neden olduğu bir krizin sonucunda oluşmuş ekonomi politikalarıdır. Tüm bunlar çıkışlarındaki iddiaların tersine ezilen sömürülen halkların açlık ve yoksulluğunu daha da boyutlandırmıştır. 68 canlanması da yine bu şekilde emperyalizmin genel çerçevede krizinin yoğunlaştığı ve bunun neden olduğu açlık ve yoksulluğa karşı öfke zemininden yükselirken, Vietnam halkının emperyalizme özel olarak da Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi ve bu doğrultuda elde ettiği zaferler, Çin'de Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tüm dünyaya yayılan, etkisi Latin Amerika'da, Avrupa'da, Asya'da gelişen kitle mücadeleleri, Hindistan'da Çaru Mazumdar önderliğindeki Naksalbari hareketinin mücadelesi aynı zamanda bu canlanmadaki etkenlerdir.

60'lı yılların temel özelliği bu ekseninde şekillenirken en belirgin anlamı, siyasal zeminde aynadaki görüntünün sorgulanmaya başlaması, o görüntüyü değiştirme çabası ve pratiğidir. Ülkemiz özgülünde bu pratik reformist, parlamentarist düşüncelerden çıkış zeminini oluşturur. THKO, THKP-C'nin '71 silahlı devrimci çıkışı'ndaki reformizmden (tam olarak olmasa da) kopuşu da bu zemin üzerinden yükselir. 68 canlanması anti-emperyalist, anti-kapitalist ruhla dünyanın birçok ülkesinde de- tıpkı ülkemiz somu-

X *İbrahim yoldaş bu dönemde UKH içerisinde, Kruşçev modern revizyonizmi ve ÇKP arasındaki tartışmalarda diğer bir ifadeyle modern revizyonizm ve Marksizm-Leninizm arasındaki tartışmalarda Başkan Mao önderliğindeki ÇKP'nin çizgisinden yana tavır alarak UKH içerisindeki saflaşmada yerini belirlemiştir.*

tunda olduğu gibi -gençlik hareketlerinin kendi içinde bir üst aşamaya sıçraması, bir diğer ifadeyle siyasal süreçlerinin gelişerek aşılması ve siyasal temelde bu sıçramaya uygun örgütlü silahlı mücadele anlayışı ve pratiğinin çıkışıyla yeni sonuçlara ulaşır.

Ülkemiz özgülünde bu örgütlü silahlı mücadele hareketlerinin çıkışı '71 Silahlı Devrimci Çıkışıyla karakterize edilmektedir. Bu temelde belli açılardan '71 Çıkışının yeri ve önemi ayrıdır. Bu karakterine rağmen '71 Çıkışında THKO, THKP-C'nin sistemle, Kemalizm'le tam olarak bir hesaplaşmasının gerçekleşmemesi komünist parti anlayışını geliştirememelerine neden olur. Tüm bunlardan kesin ve net olarak kopuşu daha sonra yine bu süreç içerisinde gelişen İbrahim yoldaşta görüyoruz. Ki bu da TKP/ML'nin kuruluşuyla somuta varmıştır.

Ülkemiz devrimci hareketi, üzerindeki "ölü toprağını" yavaş yavaş atmaya, revizyonizm, reformizm ve Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) içerisindeki tartışmalara paralel modern revizyonizmin etkileri de militan kitlesele yükselişle birlikte kırılmaya, ideolojik, politik temeldeki saflaşmalar da hızlanmaya başlamıştı diye belirtmiştik. Bu saflaşmayı en belirgin anlamda açığa çıkaran, ideolojik çerçevede "ak ve kara"yı belirleyen bu dönemdeki SBKP ve ÇKP arasındaki tartışmalardır. Daha doğrusu Kruşçev modern revizyonizmine karşı Başkan Mao önderliğindeki ÇKP'nin ML tutum alarak karşı çıkışı temelinde yükselen saflaşmalardır. Bu saflaşmalarda tutum alış aynı zamanda modern revizyonizmle, Marksizm-Leninizm arasında safını belirlemek anlamına geliyordu.

İbrahim yoldaş bu dönemde UKH içerisinde, Kruşçev modern revizyonizmi ve ÇKP arasındaki tartışmalarda diğer bir ifadeyle modern revizyonizm ve Marksizm-Leninizm arasındaki tartışmalarda Başkan Mao

İbrahim Kaypakkaya

önderliğindeki ÇKP'nin çizgisinden yana tavır alarak UKH içerisindeki saflaşmada yerini belirlemiştir. Bunda 1966 Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkileri, Mao yoldaşın "Burjuva Karargahları Bombalayın!" talimatının İbrahim'de cevap bulması belirleyici olmuştur. Zira Milli Demokratik Devrim görüşünün safları içerisindeki ayrışmada (1969 sonu 1970 başı) Kaypakkaya'nın Proleter Devrimci Aydın-lık (PDA) saflarını tercih etmesinde (pratik eylemin çeki-ciliğine kapılıp Dev-Genç saflarına katılması için uygun ortam varken) PDA'nın UKH içerisindeki saflaşmalara yöne-lik tutumu önemli bir etkidir. Bu süreçte PDA ve Kay-pakkaya dışında olan M. Belli, H. Kıvılcımlı, D. Avcioğlu vs. gibi siyasi aktörler UKH içerisindeki tartışma ve saflaşma-larda "taraf olmamayı" tercih etmişlerdir. Sonuç olarak tarih bu mücadelede "tarafsız kalmayı" yeğleyenleri değil Kruşçev modern revizyonizminin ipliğini pazara çıkaran Mao önderliğindeki ÇKP'yi, onun ML çizgisini, ülkemiz öz-gülünde ÇKP'nin ML çizgisinden yana tutum belirleyip Kruşçev modern revizyonizmine karşı pozisyon alanları haklı çıkarmış, doğrulamıştır.

Dünya yine Ekim ayında bu sefer Çin gibi hem yüzöl-çümü, hem nüfus açısından oldukça büyük bir ülkede bir devrime daha sahne olmuştu. 1 Ekim 1949'da Çin Komün-ist Partisi Başkan Mao önderliğinde Çin Halk Cumhuri-yeti'ni ilan ederek Çin proletaryasının zaferini muştula-mıştı. Çin devriminin önemi; dünya dengelerinin sosyalizm lehine sarsılması, emperyalizme karşı Sosyalist Blok'un ge-nişlemesi ve bunun getirdiği avantajlar gibi etkilerinin yan-ında yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin yolu, stratejisi, dostları, düşmanları gibi sorulara getirdiği ce-vaplarla daha iyi anlaşılacaktır. Özellikle de emperyalizmin ülke içindeki gerici dayanakları olan komprador burjuva sınıfı, bürokrat kapitalizm çözümlenmeleri (Kaypakkaya'nın Kemalizm tahlilinde, hakim sınıfları tespitinde yararlandığı çözümlenmeler) bu kesime ve toprak ağalarına, emperya-lizm ve tüm gerici sınıflara karşı mücadelenin uzun süreli Halk Savaşı Stratejisini öngörmesi, ML açısından henüz yan-ıt bulmamış konulara cevap niteliğindedir. Ayrıca Mao yoldaşın ML'ye yaptığı önemli noktalardaki katkıları ve MLM aşaması olarak devrim bilimindeki yerini alması yön-üyle farklı bir önemi vardır. Çin devriminin ve Başkan Mao'nun asıl önemi buralardan anlaşılabilir.

Özellikle de "Emperyalizm ve proleter devrimleri ça-ğı"nda emperyalizm ve işbirlikçilerinin zayıf yanlarının tes-piti buna uygun savaş stratejisinin geliştirilmesi konusu açıklık kazanmış, kırsal alanlarda emperyalizm ve işbirlik-

çilerinin şehirlere oranla daha zayıf oldukları, iktidar mü-cadelesinin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde kırlardan şehirlere doğru Halk Savaşı yoluyla gelişeceği netlik ka-zanmıştı. Bu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin hangi yollardan gerçekleşeceği sorusunun artık yanıtlandı-ğı anlamını taşıyordu. Bu söz konusu durum aynı zamanda ML'nin MLM aşamasına gelişindeki soruların cevabını da içinde taşımaktadır. Felsefi alanda, politik ekonomi alanın-da, bilimsel sosyalizm alanında Başkan Mao'nun ML'nin tem-el bileşenlerine nitel katkıları buranın anlaşılmasıyla gö-rülebilir.

Marksizm üretim faaliyetlerinin gelişmesine paralel olarak sınıf mücadelesinin büyümesi, keskinlik kazanma-sıyla birlikte ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Bu noktada ikin-ci nitel sıçramasını da yine sınıf mücadelesinin en şiddetli olduğu Rusya noktasında Lenin yoldaş şahsında gerçekleştirmişti. Üçüncü nitel aşaması olan Maoizm yine sınıf mü-cadelesinin en keskin biçimiyle yaşandığı yarı-sömürge, ya-rı-feodal bir yapıya sahip olan Çin noktasında Mao yoldaş şahsında gerçekleşmiştir. Bunun nedenlerine cevap yine emperyalizmin en zayıf halkası yarı-sömürge yarı-feodal toplumlardaki şiddetli sınıf mücadelesi pratiğidir. Elbette ki Marksizm'in gelişmesi salt sınıf mücadelesinin oranı ile ölçülemez. Sınıf mücadelesinin Marksizm'in gelişmesinde temel bir noktada olduğunun altını çizmektir kastımız.

Kaypakkaya yoldaş Çin devrimini, onun gelişme stra-tejisini bu yönleriyle ele almış, incelemiş ve bu pratikten çıkan evrensel dersleri ülke somutuna, sınıf mücadelesi pratiğine uyarlamıştır. Kaypakkaya'nın ileri MLM kavrayı-şını başlıca gelişmeler ve baş gelişki tespiti, parti içi iki çiz-gi mücadelesi anlayışı, devrimin yolu, başlangıç noktası, ge-lişmesi, Halk Savaşı Stratejisini kavrayışı, sınıf ittifakları, "kırmızı siyasi üsler" anlayışı ve bu yönde ortaya koyduğu tem-el tezlerle bakılarak rahatlıkla görülecektir... Ki Kaypak-kaya yoldaş da bunu "**Hareketimiz BPKD'nin ürünüdür**" diyerek somutlamıştır. Evet, İbrahim yoldaş "**dün-ya devrimci pratiği içinde örnek aldığı siyasi hare-ketlerin de etkisiyle, özellikle MZD'nin (Mao Ze-dung Düşüncesinin) şaşmaz bir savunucusu olarak kendisini diğerlerinden ayıran bir çizgi seçtiği için farklı bir örgütlenme tarzını temsil etmiştir**". (A. Çubukçu, Bizim 68).

Yoldaş, bizimki gibi yarı-sömürge yarı-feodal iktisadi yapıda olan ülkelerde KP'nin öncülüğünde yerli işbirlikçi egemen sınıflara ve emperyalizme karşı silahlı mücadele verilecek olan siyasi iktidar mücadelesinin kırlardan şehir-

İbrahim Kaypakkaya

X İşçi sınıfının, proletaryanın ideolojisininde pratik, politik mücadelede Kaypakkaya yoldaş MLM yönünde sürekli kopuş gerçekleştirmiş, koparken burjuva ideolojisinin onda büründüğü biçimlerini mahkum ederek, yoğun bir mücadele içerisinde sürekli ilerlemiştir. O'nun kesinlikle TDH'nin komünist yüzü olması burada anlamını bulur.

lere doğru gelişecek Halk Savaşı Stratejisi olduğunu, ülke somutunu diyalektik materyalist yöntemle analiz edip sentez olarak ortaya koymuştur. Kaypakkaya yoldaş bu sonuca Başkan Mao'nun Halk Savaşı teori-pratiğiyle ülke somutunun analizi ve sentezini buluşturarak ulaşır.

Başkan Mao önderliğinde ÇKP 1949'da Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek tarih sahnesindeki yerini almakla kalmamış yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sosyalizme giden yolu, bunun politik ekonomik temelini ve biçimlerini de geliştirerek işçi sınıfı ideolojisine ve dünya devrimine de önemli katkılarda bulunmuştu. Demokratik Halk Devriminin gerçekleştirilmesi ve hızla sosyalizme geçerek komünizme ulaşmak nihai hedef olarak; Çin Demokratik Halk Devrimi'nin, Yeni Demokrasi kültürünün, tabii ki de ÇKP'nin önünde duruyordu. ML devrim teorisinin gereği olarak demokratik devrimden sonra sosyalizme geçişle sınıf mücadelesi sonlanmış olmuyordu. Burjuvazinin üretim araçları karşısındaki pozisyonu eskisi gibi olmasa da onun ruhu tam da içteydi! Onu tamamen yenmek, sosyalist düşünceyi yeniden yeniden üretmek için sürekli devrimler gerekiyordu. Bu noktada 1966 BPKD'sinin esas anlamını bulur. Sosyalizmde sürekli devrimlerin yapılması, devrimin kendisi kadar zaruridir. Bu durum dünya devrimci, komünist hareketleri/mücadelesi açısından da ilk pratik olduğundan çokça tartışılmıştır. Sorun, 1966 BPKD'ye kadar pratik olarak yanıtlanmamış olan sorunun cevaplanmasında sosyalizmden komünizme doğru giden yolda devrimlerin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülüp sürdürülmemesi sorunudur. BPKD bu sorunun cevabını çok açık olarak vermiştir.

Mao yoldaş **“Tarih bize doğru siyasi ve askeri**

çizgilerin kendiliğinden ve sakin bir şekilde değil ancak mücadele içerisinde ortaya çıkıp geliştiklerini gösterir” der. BPKD de yoğun bir mücadele içerisinde ortaya çıkmış ve gelişmiştir. İlerleyen süreçlerde Devrimci Enternasyonal Hareket'in deklarasyonunda BPKD'ye ilişkin şu ifadeler yer alıyordu: **“Bugün dünyadaki Maoist çevrelere göre BPKD proletarya diktatörlüğünün ve toplumun devrimcileştirilmesinin en ileri tecrübesini temsil eder. İlk kez işçiler ve devrimci ögeler sosyalizmde sınıf mücadelesinin niteliği, sosyalist toplumun bağrından kaçınılmaz olarak çıkacak ve bilhassa parti önderliğinin kendisi içinde yoğunlaşan kapitalist yolculara karşı ayaklanıp onları devirmenin, sosyalist dönüşümleri daha da ilerletmenin ve bu kapitalist ögeleri yaratan toprağı deşip temizlemenin zorunluluğu hakkında berrak bir anlayışla silahlanmışlardı.”**

Evet! BPKD'nin teori ve pratiği kapitalist yolcuları yaratan “toprağı deşip temizlemenin” somut karşılığı olarak her türlü tasfiyeciliğe karşı mücadele içerisinde çıkmış ve gelişmiştir. BPKD bu niteliğiyle dünya genelinde bir etki yaratmış, dışta modern revizyonizme içte kapitalist yolculara karşı mücadele ederek bilimsel sosyalizm yolunda önemli bir rol üstlenmiştir.

Ülkemiz somutunda BPKD en berrak bir şekilde İbrahim Kaypakkaya yoldaşa karşılık bulur. Kaypakkaya UKH içerisindeki saflaşmada net tutumunu ülke içerisinde de boyutlandırmış TKP'ye çöreklenmiş revizyonizme, reformizme tavır, daha ileri düzeyde Şafak Revizyonizmine karşı MLM temelde mücadele ederek gerçek yüzlerini açığa çıkarmış kesin kopuşu gerçekleştirmiştir.

Kaypakkaya'nın bu sürecini özce ifade etmek gerekirse; **“...Kaypakkaya'nın ideolojik gelişimi ve ülkemizde MLM biliminin somutlanması süreci Kaypakkaya'nın TİP saflarında başta öğrenci gençlik olmak üzere kitle mücadeleleri içinde yani devrimci saflarda yer almaya başlaması, bu saflardayken TİP'e yön veren anlayışı yoğun bir biçimde sorgulanması ve bu sorgulamanın sonucu olarak parlamentarizmden, reformizmden kopuş (1967-68), Milli Demokratik Devrim saflarında yer alışı (1968 Sonbaharından itibaren), MDD safları içerisindeyken bu anlayışa yönelik sorgulayıcı bir yaklaşım sonucunda bu saflarda yoğun olarak görülen askeri darbeyi, fokocu anlayışlardan kopuş ve kitlelerin devrimdeki rolü konusunda netleşmesi,**

İbrahim Kaypakkaya

MDD saflarında yaşanan ayrışmada Proleter Devrimci Aydınlik saflarında yer alışı (Aralık 1969 ile Ocak 1970), PDA saflarında gerçekleştirdiği sorgulama sonucunda, bu hareketin devamcısı olan Şafak Revizyonistlerinden kopuyu (1970-71-72) ve en sonu programatik tezlerini ortaya koymasıyla birlikte MLM dönem (1972-73).” (Partizan dergisi) Bu kısa kronolojiden de anlaşılacağı gibi işçi sınıfının, proletaryanın ideolojisinde pratik, politik mücadelede Kaypakkaya yoldaş MLM yönünde sürekli kopuş gerçekleştirmiş, koparken burjuva ideolojisinin onda büründüğü biçimlerini mahkum ederek, yoğun bir mücadele içerisinde sürekli ilerlemiştir. O'nun kesinlikle TDH'nin komünist yüzü olması burada anlamını bulur.

TDH'de bu dönemde yaygın olan revizyonist, parlamentarist, cuntacı düşüncelerden, bunların arasından sıyrılıp çıkan bir kopuşun temsilcisi olarak Kaypakkaya gelişimi sürecinde dönemin bol “sol”, “sosyalist” söylemli şirin sözlerine tav olmayarak araştırmacı, incelemeci, sorgulayıcı özellikleriyle öne çıkmış, en ileri en devrimci teoriyle donanmak için kendi deyimiyle “Bilgili Taraftar” olmanın pratiğine soyunarak MLM klasikleri okumaya incelemeye yönelmiştir.

Gelişimi hızlandırmak ancak potansiyel gücü, varolan dinamikleri görmek ve onları açığa çıkarmakla yaşam bulabilirdi. Bu doğrultuda Kaypakkaya yoldaş şu ileri öngöründe bulunuyordu: **“Kahraman işçi sınıfımızın, özverili köylülerimizin ve yiğit gençliğin çığ gibi büyüyen mücadelesi, hızla yayılan Marksist-Leninist yapıtlar, Çin’de Başkan Mao’nun önderliğinde yer alan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin dünyayı sarsan etkileri, bütün bunlar, ülkemizin toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin fıskırmasına elverişli ortamı hazırlıyordu.” (İK Seçme Yazılar, Sayfa 167)** Tam da burada Kaypakkaya’nın azmi, potansiyeli, dinamikleri, gücü açığa çıkartma kabiliyeti anlaşılabilir. Kitlelere derinlikli bir güven, halkın üç silahı anlayışı, devrimin kitlelerin eseri olacağına tam uyumlu bir çalışma ve örgütlenme anlayışını açığa çıkartmıştır. Kaypakkaya’nın bu ileri öngörüsü çok açık olarak potansiyeli-gücü görerek onu açığa çıkarma iddiası yüküldür. Dolayısıyla kitle mücadelesi ve kitle seferberliği yaratabilmek, kitleleri, kitlelerin yapısını, sosyal-kültürel, ekonomik, iktisadi durumlarını iyi tahlile dayanıyordu. Bunun yanında ülkenin siyasal yapısı ilerici-devrimci güçlerinin tespiti, dost-düşman ayrımı gibi konular da önemli meselelerdi.

Mao yoldaş **“Herkes bilir ki, insan bir iş yaptığı zaman, o işin koşullarını niteliğini ve diğer şeylerle ilişkilerini kavrayamazsa, o şeyi yöneten yasaları bilmez, o işin nasıl yapılacağını bilemez ya da o işi hakkıyla yapamaz”** der. Kaypakkaya yoldaşın ileri sürdüğü temel perspektiflere bakarak bilinçli bir faaliyetin unsurları oldukları ilk olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu öncelikle kendisini Kemalizm konusunda gösterir. Zira Kaypakkaya’nın şu ifadelerinden de bunu açıkça görebiliriz: **“Şimdi iyi biliyoruz ki; bizim Kemalizm hakkındaki yargılarımız Çetin Altan, D. Avcioğlu, İ. Selçuk’tan tutun da, TİP, M. Belli, H. Kıvılcımlı, TKP, THKP-C, THKO ve Şafak Revizyonistlerine kadar, bütün burjuva küçük burjuva örgüt ve akımlarını öfkeyle ayağa fırlatacaktır.” (İK Seçme Yazılar, Sayfa 187)** Bu, Kaypakkaya’nın bilinçli eyleminin somut bir halidir. Diğer bir yanıyla yine Mao yoldaşın deyimiyle “savaşın, devrimci savaşın yasaları”nı açık kavrayışın ifadelendirilmesidir.

Artık siyasal politik mücadelenin araçları, yöntemleri, yolu vs. değişmiştir, eskisi gibi değildir. Gençlik hareketlerinin mücadelesi, işçi sınıfının, emekçi halkın, köylü kitlelerinin kendiliğinden gelme eylemleriyle birleşmiş, bu temelde gelişmiştir. 15-16 Haziran direnişinden çıkartılan derslerin bunda önemli bir payı vardır, artık devrim mücadelesi reformist, parlamentarist yollardan değil şiddete dayalı olacaktır. “71 Silahlı Devrimci Çıkışı” bu yeni siyasal mücadelenin örgütlenmesi anlayışının sonucunda açığa çıkmış devrimci bir atılımdır. Malum olduğu üzere bu çıkışa ana rengini kazandıran Deniz’de, Mahir’de ve ille de İbrahim’de somutlanan ideolojik, politik, teorik ve pratik duruş ve bunların bütün olarak ifadesi **THKO, THKP-C ve TKP/ML** olmuştur!

Faşizm koşullarında işçi sınıfının artan baskılara karşı kendiliğinden gelme hareketi 15-16 Haziran’da daha bir yoğunluklu olarak açığa çıkmıştı. Köylülerin eylemleri, 71 çıkışıyla gençlik hareketlerinin mücadelesinin reformist, parlamentarist anlayışlardan belli düzeylerde de olsa koparak silahlı mücadeleye ve bunun pratiğine yönelişlerine paralel ciddi bir kitle duyarlılığı oluşmuş, aynı zamanda kimi cuntacı düşüncelerin “sol darbe” beklediği ordu içerisindeki “9 Martçılar” olarak bilinen “solcu subay ve generaller” de açığa çıkmıştı. 12 Mart faşizmi tüm bunlara karşı muhtıra yayınlayarak faşist darbeyi gerçekleştirmiş “Bal-yoz Harekatıyla” halk kitlelerinin, işçi sınıfının tüm direnç noktalarına karşı saldırılarını yoğunlaştırmıştı.

Çağdaşlarına nazaran, gelişen işçi sınıfının mücadele-

İbrahim Kaypakkaya

sinden özellikle de 15-16 Haziran direnişinden İbrahim yoldaşın çıkardığı dersler çok önemli bir noktada durmaktadır. 15-16 Haziran direnişinden evvel ortaya koyduğu devrimin “şiddete dayalı” olacağını tespitiyle reformist düşünce ve anlayışların etkisinden tümüyle koparak iktidar hedefli mücadelenin reformist, parlamentarist yollardan değil kitlelere yaslanarak silahlı mücadeleyle yürütülmesinin başarı sağlayacağını, bu iktidar hedefli mücadelenin de kırlardan şehirlere doğru gelişecek Halk Savaşı olacağını ortaya koyarak çağdaşı diğer devrimci önderlerden ayrılır.

15-16 Haziran direnişi Kaypakkaya yoldaşın ortaya koyduğu görüşleri doğrulamış, böylece yoldaş reformist, parlamentarist anlayışlardan koparak Şafak Revizyonizmine karşı da tavrında netleşme sağlamıştır. İbrahim yoldaş **“Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim koşullarında mücadeleyi devam ettiren, kitleler arasında çalışma pratiği olan bir kısım kadrolar, büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkarttılar. Geçmişte izlenen çizginin sağcı ve teslimiyetçi bir çizgi olduğunu, revizyonist bir çizgi olduğunu kavradılar. Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen, kitleleri tanımayan bir kısım burjuva unsurlar, işçi hareketinden gereken dersi çıkartamadılar. Hatta yanlış dersler çıkarttılar. Kolay başarı umuduna kapıldılar. Böylece PDA saflarında yeni bir çelişme doğdu.”** (Seçme Yazılar, Sayfa 278) diyerek bu noktanın altını çizmiştir. Burada boy veren Şafak Revizyonizmine karşı mücadeledir. Daha sonra DABK bildirgesiyle revizyonizme karşı tutum net olarak bir somuta varacaktır.

Kaypakkaya yoldaşın aktif devrimci mücadeleye kendini katışı TİP saflarında başlıyor. Somuttur ki çıkış noktasının burası olması varış noktasının da aynı olacağı anlamına gelmiyordu. Hedef ve amaçlar, kabullenişteki neden ve niçinlerin de bir ifadesini oluşturur. Zira Kaypakkaya'nın pratik-politik yaşamı açıkça bunun kanıtıdır. TİP'in reformizminden, parlamentarizminden etkilendiği dönem çıkış noktasıdır. Çok açık olarak MLM'ye ulaşması da varış noktasını oluşturur.

TC devletinin tahlili, Kemalizm ve ulusal sorun, klikler arası dalaş, devrimin niteliği, sınıf ittifakları, dost düşman ayrımı koşullarında Kaypakkaya çağdaşlarından ayrılır. Deniz, Mahir ve diğer siyasi aktörler 50 yıllık revizyonist, reformist çizgiyle ilişkilerini kesemezken İbrahim bilim um revizyonist, reformistleri “yerinden zıplatarak” özellikle de Kemalizm ve ulusal sorun/Kürt ulusal sorunu, devlet

tahlili, parlamentonun niteliği, KP anlayışı, faşizm vb. konularda MLM sonuçlara ulaşmış, Kemalizm'de ilerlilik devrimcilik arayanlara onun gerçek niteliğini ortaya koyarak MLM temelde bilimsel bir tutum (komünist tutum olarak da okunabilir) sergilemiştir.

Olgulara bakış, onu değerlendiriş, yorumlama ve sonuç çıkarma açısından baktığımızda İbrahim yoldaşın farklılıkları göze batar dereceğe açık ve sistemlidir. Kuşkusuz bu durum onun diyalektik tarihsel materyalist yöntemini sınıf bakış açısı ile doğru temelde birleştirebilmesinden, MLM kavrayışı nedeniyle analiz ve sentez gücünden ileri gelir.

Doğru ile yanlış arasındaki mücadelede yanlış ve hatalı olanların atılıp doğru olanların yerine konması, bunu da bir sonraki pratik yönelimde somutlamak İbrahim'in aynı zamanda öne çıkan bir özelliğidir. Bunun en açık örneğini Kaypakkaya'nın PDA saflarındayken yazdığı (Mayıs 1970) “İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika” adlı yazısına, oradaki düşüncelerine karşı PDA'nın-H. Kuvvencılığı ve M. Belli'nin tespitlerine dayalı-“devrimin subjektif şartlarının hazırlanması” konusundaki ileri sürdükleri düşünceleri de eleştirerek kendi düşüncelerinde de aynı yanlışların olduğunu ifade edip ikircimsiz mahkum etmiştir. Yine aynı tutum orta burjuvazinin “Kurtuluş Savaşı”ndaki yerinin tespiti konusunda da görülür. Bu düşünsel temelde de, pratik temelde de Kaypakkaya'nın doğru olmayan yanlarına tutumunu dönemin en ileri teorisine göre belirleme anlayışını özetler mahiyette olduğundan, önemlidir.

İçinde bulunduğu siyasal ortamı pratik ve düşünsel temelde sorgulamaya başlayıp olumsuzlaması bunla yetinmeyip siyasal politik tavrını zamanın en ileri olanına göre belirlemesi, bununla da yetinmeyip onu da sorgulamaya başlayarak olumsuzlaması ve mahkum edişle sonuçlandırması tek kelimeyle bilimsel düşünüş yönteminin sonucudur. Şu da nettir ki bu bilimsel düşünüş gidasını Marksizm-Leninizm-Maoizm'den alır. Bir diğer ifadeyle Kaypakkaya'nın bilimsel düşünüşü, teori-pratik diyalektiğini MLM'nin temel bir yasası olan “somut koşulların somut tahlili” ilkesine tam uyumlu çalışma, düşünme, yorumlama, sonuç çıkarma, inceleme ve araştırma yönteminde görülür. Mao yoldaşın deyimiyile; **“Pratik, bilgi gene pratik ve gene bilgi. Bu süreç sonsuz döngüler içinde tekrarlanır ve her döngüyle birlikte pratiğin ve bilginin içeriği bir üst düzeye yükselir. Bütün bir diyalektik materyalist bilgi teorisi budur. Bilme ile**

İbrahim Kaypakkaya

yapmanın birliği diyalektik materyalist teorisi budur.” (Mao-Pratik Üzerine) Bu açıdan “Çorum ilinde sınıfların tahlili”, “Kürecik bölge raporu” gibi çalışmalar (daha önce çağdaşlarının pek de yönelmediği) örnek teşkil eder. Ülke gerçekliğini, somutu tahlil ederek buna uygun mücadele yöntemlerinde bilimsel sonuçlara ulaşır İbrahim. Zira Halk Savaşı Stratejisinin Türkiye somutuna uygun siyasal iktidar mücadelesi olduğu tespiti de bu bilimsel sonuçların neticesidir.

Buraya kadar ifade etmeye çalıştığımız meselelerden de anlaşılacaktır ki Kaypakkaya yoldaşı 68 canlanmasından, onun siyasal politik muhtevasından, 71 silahlı devrimci çıkışından, dönemin devrimci önderleri ve ilerici unsurlarından, 50 yıllık revizyonizm ve reformizm batağından ayıran ve koparan **üç temel özellik** vardır. İdeolojik olarak revizyonizme karşı net tutum, teorik ve pratik olarak ülke tahlili ve devrimin yolu konusunda berrak bir ele alış ve bunlara uyumlu pratik devrimci tavır.

Tün bunlara bakarak rahatça ifade ediyoruz ki Kaypakkaya'nın ideolojik-politik ve pratik duruşuna damgasını vuran MLM'dir. Ve o, revizyonistlere karşı mücadelesinde MLM'yi kararlılıkla savunur. Zira Kaypakkaya yoldaşın Şafak Revizyonistlerinin MLM'nin sınıfsal niteliğini inkar ederek tahrif etmelerine karşı tavrı çok açıktır. Şöyle diyor yoldaş; **“Şafak Revizyonistlerine göre “Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bütün insanlığın ortak malıdır.” Revizyonist hainler, dünya işçi sınıfının malı olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni, sınıflar karşısında tarafsız olan ve hangi sınıfın elindeyse o sınıfa hizmet eden üretim araçlarına, matbaa makinasına benzetmektedirler. Şafak Revizyonistleri, her komünistin bilmesi gereken ve Marksizm'in-Leninizm'in abecesi olan en ilkel gerçekleri bile çiğnemekte tereddüt etmiyorlar. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin iki karakteri vardır, biri sınıfsal karakteridir, yani bir sınıfın proletaryanın hizmetinde olmasıdır; ikincisi de, pratik karakteridir, yani sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deney pratiğinden doğması ve tekrar pratiğe uygulanabilir olmasıdır. Revizyonistler, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni en önemli özelliğinden sınıfsal karakterinden koparmışlar; böylece onu proletaryaya ne ölçüde hizmet ediyorsa burjuvaziye ve toprak ağaları sınıfına da aynı ölçüde hizmet edecek “ilahi bir ahlak felsefesi” durumuna**

düşürmüşlerdir. Kaldı ki her ahlak felsefesinin bile bir sınıfsal karakteri vardır. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni bu kadar bayağılaştırmak, büyük bir yetenek(!), çok ince ve kıvrak bir zeka ister ki o da bizim revizyonistlerimizde bol bol vardır.(...) Bugün dünyamızda insanlık, sınıflara bölünmüştür ve bu sınıflar arasında kıyasıya bir mücadele vardır; proletarya elinde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi silahıyla toplumun bir kesimini arkasına toplamış gericiğe karşı bir ölüm kalım savaşı vermektedir.” (İK Seçme Yazılar, sayfa 414-415-416) Buradan da açıkça anlaşılacaktır ki Kaypakkaya'yı çağdaşlarından ayıran temel özelliklere Marksizm-Leninizm-Maoizm damgasını vurmuştur. Kaypakkaya'nın teorik, politik ve pratik bütününden bu niteliğine rağmen onun duruşunun Maoizm'den ayrı ele alınmaya çalışılması doğru değildir. O'nu böyle ele almak Kaypakkaya'yı anlayamamanın kavrayamamanın sonucudur. Bu tür yaklaşımları böyle değerlendiriyoruz. Kaypakkaya yoldaş Marksist-Leninist-Maoist olduğu için komünisttir. O'nun kurduğu Proletarya Partisi Marksist-Leninist-Maoist olduğu için KP'dir.

Bitirirken şunları da ifade edelim, 71 Silahlı Devrimci Çıkışında Deniz'de, Mahir'de somutlanan pratik-politik duruş; hangi açıdan bakılırsa bakılsın esasen devrimcidir. Kaypakkaya bu çıkışın komünist yüzüdür.

Onların kısa fakat nefes nefese, soluk soluğa yaşadıkları hayatı, mücadelenin temel niteliğini tam da şairin ifade ettiği;

**“Ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı
Ya da dünyamıza inecek ölüm!”**

dizeleri karakterize eder. Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in faşizmin idam sehpalarından haykırışı, Mahir ve yoldaşlarının Kızıldere'de **“Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik!”** şeklindeki açık tavrı, İbrahim'in Diyarbakır işkencehanelerinde büyüttüğü ser verip sır vermeme geleneği bunun içindir: Ya ölü yıldızlara götürülecektir hayat ya da dünyamıza inecektir ölüm!

“Kadrolar hakkında hüküm vermeyi becermek gerekir. Bir kadronun yalnız belli bir hayat dönemini veya tek bir olayını değil, aynı zamanda geçmişinin ve çalışmalarının bütününe göz önünde bulundurmalıyız. Bir kadro hakkında hüküm vermenin başlıca metodu budur.”

Mao ZEDUNG

İbrahim Kaypakkaya

Birlik

Birlik

Devrimci şiddet ve Kaypakkaya

“Avrupa’da bir hayalet dolaşiyor-komünizmin hayaleti” diye başlar Komünist Parti Manifestosu. 150 yıl önce dolaşmaya başlayan komünizm hayaleti, 1970’lerin başlarında ülkemizde genç bir komünistte ete kemiğe bürünmüştür. O genç komünistin adı İbrahim Kaypakkaya’dır. Ve ölümünün üzerinden 36 yıl geçmişken, 2009 Mayıs’ında Kaypakkaya’yı bir kere daha anmak önemlidir.

“Kitleler içinde kök salmış, demir disiplinli, subjektivizmden, revizyonizmden ve oportünizmden arınmış, özelleştireyi uygulayan çelik gibi bir parti, silahlı savaş içinde gelişip güçlenecektir.” (İbrahim Kaypakkaya)

Emeğin sömürülmesine son verilmesini, sınıfların ortadan kaldırılmasını isteyen, insanın insana kulluğunu reddeden, insanca bir düzen ve özgür bir dünya mücadelesini veren komünistler, özünde, silahların bu dünyadan tamamen kaldırılmasından yanadır. Ne yazık ki, bir avuç kapitalistin dünyayı talan etmek için sürekli bir orduya ihtiyaç duymaları, egemenlik alanlarını korumak için her türlü şiddeti meşru görmeleri ve kurumsallaşmış en büyük şiddet aygıtı olarak da devleti kullanmaları, emeğin sömürü çarklarından kurtulmasını isteyenlerin de silahlanmalarını zorunlu kılmaktadır. **Bu yüzden işçi sınıfının iktidara geldiği bütün ülkelerde, bu ancak devrimci şiddet yoluyla mümkün olmuştur.** Aksini düşünenlerin Allende örneğine tekrar tekrar bakmaları yararlı olacaktır.

Günümüzde her çeşit şiddete karşı çıkarak barışı savunanlar, egemen sınıfların, kapitalist devletlerin ekmeğine yağ sürmektedirler ve bu düşüncenin insanlığa, ezilen halklara zerrece katkısı yoktur. Her türlü şiddete karşı olan kesimler, dün Vietnam’da, Kore’de, Cezayir’de üzerlerine bom-

bar yağın halklara anlatabildiler mi dertlerini? Yine bu düşüncede olanlar, bugün Irak ve Afganistan’da ABD şiddetine, Filistin ve Lübnan’da İsrail vahşetine maruz kalanlara anlatsınlar dertlerini. Daha somut olarak ülkemizde Kürt coğrafyasında köyleri yakılan, zorla göç ettirilen Kürt halkına anlatsınlar dertlerini. Nisan ayında Hakkari’de özel hareket polislerinin şiddetine maruz kalan Kürt çocuğuna ve polise taş attıkları için tutuklanan, haklarında 20 yıldan fazla ceza istenen Kürt çocuklarına anlatsınlar dertlerini. Tabii anlatabiliyorlarsa.

20. yüzyılın ilk proleter devletin mimarı olarak dünya hakları nezdinde haklı bir prestije sahip olan Lenin bu konuda şöyle der: “Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.”

Ne yazık ki, ülkemiz şartları, burjuvaziye karşı yürütülecek olan bu “iç savaş”ın ilk etapta başlatılmasını ve uzun süreli olmasını dayatmıştır. **Ve ülkemizin bu gerçekliğinin oluşturduğu görevlerden kaçmayarak, Kaypakkaya tarihe onurlu bir şekilde geçmiştir.** Bugün Kaypakkaya ismi saygıyla anılıyorsa, tarihin verdiği bu görevden kaçmasından kaynaklıdır.

Kaypakkaya’nın bilimselliği ve uzak görüşlülüğü özellikle Kemalizm ve ulusal sorunda bugün daha net görülmektedir. O dönem tabu olan bu iki konuda Kaypakkaya, birçok kesimle ters düşme pahasına görüşlerini ortaya koymuştur ve bugün devrimci, demokrat güçler Kaypakkaya’nın bu konulardaki haklılığını kabul etmektedir. Bugün birçok devrimci, demokrat kesim anti-Kemalisttir ve Kürt ulusal sorununda Türk şovenizminden daha az etkilenmişlerdir¹. Konumuz Kemalizm ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı olmadığından kaynaklı değinip geçiyoruz.

Ancak Kaypakkaya’nın silahlı mücadele üzerin-

İbrahim Kaypakkaya

deki bilimsel görüşleri suskunlukla geçiştirilmektedir. Kaypakkaya Şafak Revizyonizmi olarak adlandırdığı Tİ-İKP içerisinde faaliyet yürütürken, 7-8 Şubat 1972'de toplanan DABK toplantısında alınan kararlardan bir tanesi şudur: **“Bugün kırlık bölgelerde köylü kitlelerin başına geçip silahlı mücadeleyi örgütlemeyen ve kararlı, tutarlı, azimli bir şekilde yürütmeyen bir komünist hareket, komünist sıfatına layık olamaz ve devrimci kitlelerden tecrit olur. Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silahlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor.”**

Bugün dünyada ve ülkemizde esen tasfiyecilik rüzgarlarından bahsediyoruz ve bu rüzgar yaklaşık 30 yılda, birçok

devrimci örgütü, geçmişin devrimci örgütü haline getirdi. Tarihin derinliklerinde bir nostalji olarak yer alan bu örgütler ve tasfiyeciliğin etkilerine maruz kalan bugünün birçok devrimci örgütünün en zayıf noktası kitlelerden tecrit olmalarıdır. Tecrit olmalarındaki ortak nokta ise silahlı mücadeleyi örgütleyememeleridir. Hemen şunu belirtmeliyiz ki hâlâ bu yolda ısrarlı bir şekilde adım atmaya çalışan örgütlerin çabalarının da çok değerli olduğunu düşünüyoruz. Tüm bu çabalar gelecek açısından umutlu olmamızı sağlamaktadır.

İkinci olarak, Kaypakkaya'nın vurguladığı “silahlı mücadele yolunu tutmayan akımın, (...) kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor” vurgusunun doğruluğu devrim-

ci mücadelenin içerisinde açığa çıkmıştır. Bunun en büyük kanıtı da Kürt Ulusal Hareketi'nin Kürt halkı üzerinde yarattığı etkidir. Buna karşın ulusal çelişkinin sınıfsal çelişkiye nazaran daha fazla ilgi çektiği-destek bulduğu üzerine görüşler mevcuttur. Ancak açıktır ki Kürt ulusunun taleplerini savunma iddiasında olan çok sayıda örgüt vardır. Hem de çoğunluğu silahlı mücadeleden yana değildir. Burkaycılar, Barzaniciler bunlara örnektir. Buna rağmen en kitlesel olanının, silahlı mücadeleyi savunan ve bunu pratiğinde uygulayanın olması tesadüf değildir. Kürt Ulusal Hareketi de bunu yayınlarında ifade etmektedir. Kürt coğrafyasında şöyle bir gidip gören herkes Kürt halkının kalbinin gerilla olarak attığına şahit olur.

Bir başka açıdan, bugün ulusal taleplerin ilgi çektiği iddiası tarih makarasının geriye sarılmasıyla iyice anlamsızlaşır.

X **“Bugün kırlık bölgelerde köylü kitlelerin başına geçip silahlı mücadeleyi örgütlemeyen ve kararlı, tutarlı, azimli bir şekilde yürütmeyen bir komünist hareket, komünist sıfatına layık olamaz ve devrimci kitlelerden tecrit olur. Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silahlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor.”**

Kürt Ulusal Hareketi, savaşa 1984 Ağustosunda başlamıştır. O döneme kadar, kitlesel olan örgütler ulusal mücadeleyi savunmayan, ağırlık noktasını sınıfsal taleplerin oluşturduğu örgütlerdir. O dönem kitleler açısından “revaçta” olanın sosyalizm olduğu açıktır. Kürt Ulusal Hareketi'nin de o dönem açısından “sosyalist” olması da tesadüf değildir. **O dönemki şartlarda diğerlerine nazaran daha zayıf ve daha yeni olan örgütün, kitleselleşmesinde kilit nokta tek başına ulusal talepler değildir. Buradaki kilit nokta, hem de birçok çevrenin pas geçtiği silahlı mücadeledir.**

2- Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

İbrahim Kaypakkaya

6- Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır. (İbrahim Kaypakkaya II ilkeden)

Kaypakkaya'da silahlı mücadeleye yapılan vurgu oldukça nettir. Ve birçok silahlı mücadele yürüten örgütten çok ciddi farklar vardır. O dönem ülkemizde Mao'nun savunduğu Halk Savaşı'ndan ziyade Che Guevara'nın savunduğu görüşler devrimciler nezdinde daha büyük yankı uyandırmıştır. Bu konuda her dürüst, namuslu devrimcide büyük bir saygı uyandıran Che Guevara'nın Küba'dan sonra Bolivya'da devrimi gerçekleştirmek için harekete geçmesi ve burada ölmesi, Arjantinli büyük devrimciyi dünya halkları nezdinde çok saygın bir yere yerleştirmiştir.

Che'nin de etkisiyle bu dönemde devrimci mücadeleye katılan genç devrimcilerin devrime önderlik edecek Komünist Parti'yi örgütlemekten doğrudan gerilla savaşına başvurması önemli bir ideolojik sorundur.

Kaypakkaya'da partisiz savaşın, askeri öncülüğün izine rastlamak olanaksızdır. Kendi yazdığı II ilkede de belirttiği üzere Kaypakkaya hızla komünist partisinin inşasına girişmiştir. Eğer Vartnik'te hareket büyük bir darbe alıp, önderini Diyarbakır Zindanlarında kaybetmeseydi, bir yıl içerisinde partinin kuruluş kongresini gerçekleştirecekti.

Kaypakkaya'da parti anlayışı, savaşın örgütlenmesi üzerine kuruludur. Doğallığında da parti savaş içerisinde gelişecek, büyüyecek, kök salacaktır. Partinin önderliğinde savaşacak olan halk ordusu da savaşın içerisinde büyüyecek, gelişecektir. Bunlar Mao'nun Halk Savaşı tezleridir. Ve Kaypakkaya, çekik gözlü ustanın yolunda yola devam etmiştir.

Fokoculuğun doğasında olan öncü savaşçılığı, kitleler adına savaşma yer almamaktadır Kaypakkaya'nın zengin teorisinde ve pratiğinde. Kitleleri savaşın içerisine çekmek, her olguda kitlelerden öğrenmek Kaypakkaya'nın en önemli özelliğidir.

O kitle temelini sağlam olduğu, savaşı sahiplenebilecek bölgelerde faaliyetlerini yoğunlaştırmıştır. Bozkır en kuru yerinden tutuşturulacak esprisi de bu mantığın ürünüdür. Ve kitle temelini en sağlam olduğu Kürt coğrafyasında çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. Aradan geçen yaklaşık kırk yılda bu yaklaşım hâlâ geçerliliğini ko-

rumaktadır. Günümüzde devrime en yakın kitle Kürt coğrafyasında bulunmaktadır. Bu da Kaypakkaya'nın belirlemele-rindeki bilimselliğini göstermektedir.

Kaypakkaya'nın çok az bir kadroyla ve askeri donanımının çok yetersiz olmasına rağmen savaşa başlaması günümüzde hayalperestlikmiş gibi gelebilir. Ancak basitten karmaşığa, halkın basit olanaklarını biraraya getirerek büyük olanaklar yaratmak mantığı vardır bunun altında, daha da önemlisi kendi gücüne güvenmek vardır.

Kaypakkaya silahların konuşmasıyla halkın bir anda gelmeyeceğinin de farkındadır. Bunun farkında olmasından kaynaklı halkın hemen örgütlenmemesi karşısında moral bozulduğuna kapılmaz. Dahası halkın binlerce yıllık deneyiminin olduğunu, dostunu düşmanını çok iyi tanıdığını, devrimcilerin gönül kazanması ve dahası hasım güçlerle hesaplaşabilecek kararlılığa sahip olması gerektiğinin farkındadır. Sürekli olarak görünenle yetinmemeyi, halkın gerçekliğinin önemsenmesi gerektiğini belirtir.

Kaypakkaya savaşın örgütlenmesinde niteliğin ve doğallığında kadroların önemini belirtir. Elbette nicel güç çok önemlidir. En nihayetinde halk kitleleri örgütlenmeden devrim gerçekleşmeyeceğine göre bu konuda daha fazla söz söylemenin anlamı yoktur. Ancak Kaypakkaya, ileri unsurların, hareketin teorisile donanması gerektiğinden, bu unsurların militan bir mücadele pratiği içerisinde bulunmasının öneminden bahsetmiştir. İleri unsurların hızla profesyonelleştirilerek, büyük çoğunluğunun, köylülerin silahlı mücadele içerisinde örgütlenmesi faaliyetinde konumlandırılması gerektiğini belirtmiştir.

Ancak kadro meselesinin esasta silahlı mücadele içerisinde çözüleceğini belirtmiştir. Savaşın savaşılarak öğrenileceği gerçeğini hiçbir şekilde dejenere etmeden, genelde devrimcilerin düştüğü dar pratikçiliğe de düşmeden, adım adım savaş başlatmıştır. Ne nicel gücün azlığına kapılıp sağ pasifist bir hat izlemiştir ne de macera peşinde koşarak sol sekte bir tavrın içerisine girmiştir. O dönem için ne yapılması gerekiyorsa onu yapmıştır.

Katledilişinin 36. yılında genç devrimciler Kaypakkaya'yı anarken onun devrimci pratiğinden ve savaştaki ısrarından öğrenmelidir.

¹ Bugün Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve Kürt Ulusal Hareketi'ne ve Kürt ulusuna karşı görevlerini kavramaktaki sıkıntılarında kaynaklı bilinçli bir şekilde böyle vurguladık. Kanımızca bunun önemli bir nedeni hala Türk şovenizmin etkileridir.

Göçmen Genç

Kaypakkaya'da anti-emperyalizm vurgusu

1960 yılların devrimci Marksizmi, dünyayı sarsan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ateşlemesiyle dünyayı sarmaktaydı. Devrimcilerle revizyonistler arasındaki ideolojik siyasi ve örgütsel cephe mücadelesi amansızca sürüyordu.

Devrim iddasındaki bütün sahteliklerin ayyuka çıkıp, miyadını doldurmuş revizyonizmden radikal kopuş, Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde yeni partiler yaratıyordu.

Lenin'in Ekim Devrimine ihanet halinde, emperyalizmin sol cepheden bağdaşığı haline gelen Stalin sonrası SSCB'nin, dünya komünist hareketi üzerindeki revizyonist etkinliği ML'nin bir ileri aşamasında yer alan Kültür Devrimi öğretisi ve onun her türden gericiğe karşı cepheden karşı koyuşu ile kırılmıştı. Ve sosyal emperyalizmin gerçek anlamda teşhiri Türkiye coğrafyasına Kaypakkaya'nın önder tutumuyla taşınmıştır.

Revizyonistlerin Kemalizm ve Kemalistlerle zımnî işbirliği, Kürt ulusunu inkarını beslerken, anti-emperyalizm karşıtlığını da güdükleştirmekte ve salt ABD karşıtlığı ile sınırlamaktaydı.

Biliniyor ki, '68 radikal ayrışmasının temel programatik öğelerinden birisi, sosyalist devrimle Milli Demokratik Devrim tercih ve polemiklerinde yaşanıyordu. Yine bilini-

yor ki Milli Demokratik Devrimin milli karakteri, emperyalistler ve bütün uzantılarından kurtularak, bağımsız bir ülke yaratabilmektir. Bu ideal '68 hareketine ve '71 niteliğine kendi rengini vermiş, 15-16 Haziran direnişinde işçilerin ve köylülerin kitlesel hareketiyle sınanmıştır.

'71 çıkışının devrimcileri emperyalizme bağımlı ve yarı sömürgeliği kutsayan sisteme karşı devrimci bir savaşa girmişleridir. Sosyalizm yolunda hedefi daraltarak, müttefikini çoğaltarak çıktıkları yolda Çarü Mazlumdar'dan Che'ye kadar bütün devrimci gelişimiyle dayanışmışlardır.

TC'nin stratejik müttefik ABD ve dünya emperyalizminin askeri paketi NATO gücüne karşı kararlı kavgaları, 6. Filo'nun İstanbul'dan kovulması çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızın bilincinde kalıcı izler bırakmıştır.

Kaypakkaya, anti-emperyalist mücadeleyi siyasi iktidarı kazanma savaşının bir bağdaşığı olarak ele alması yaniyla '68'in diğer devrimci kavrayışlarından ayrışır. O nedenle MDD içindeki ayrışmada devrimimizin demokratik karakterine vurgu yaparak Yeni Demokratik Devrim olarak isimlendirir.

Günümüz açısından, yaşadığımız Avrupa ülkelerinde siyasal iktidarı kazanma netliğindeki bulanıklık, Avrupa proletaryasının handikapıdır. Otonomcu, anarşist, feminist, Troçkist vb. düşünce ve eğilimler bu bulanıklıkta var olabilmektedir. Fransa, Almanya, Yunanistan, İtalya gibi ülkelerde dönem dönem milyonlara varan kitlesel eylemler ve grevlerinin, bir niteliğe sığmayamamasında Kaypakkaya'da hakim olan bu Marksist-Leninist-Maoist kavrayışın eksikliğini görmek mümkündür.

O, dünya proletaryasının sınırsız-sınıfsızlık ufkunda enternasyonal birlik ve dayanışma bayrağını, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasına armağan etti. O nedenle Diyarbakır Zindanlarında, sınırsız işkencelerde sesi soluğu boğulmak ve MİT tutanaklarında "ihtilalci komünizmin en tehlikeli" temsilcisi olarak konu oldu.

İbrahim Kaypakkaya

Amed YDG

İbo ve Kürt halkının ulusal zulme isyanını anlamak

Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde tarihin en kanlı katliamlarından biri olan Ermeni soykırımı yaşanmış ve 1 milyondan fazla Ermeni üzerinde soykırım politikası uygulanmıştı. İttihatçılardan soykırım ve katliam politikasını miras alan Kemalist kadro, Kürt ulusu üzerinde inkâr, imha ve asimilasyon politikası uygulamaya koyulmuştur. Ülkemizde hakim sınıflar, başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen ulus ve milliyetlere yönelik ulusal baskı politikası uygulamışlardır, uygulamaktadırlar. Bu politika dahilinde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı gasp edilmekle kalmayıp, imha ve inkâr politikasıyla Kürt ulusunun tarihi; acıların, katliamların, zorunlu göçlerin ve savaşların tarihi haline getirilmiştir.

İbrahim Kaypakkaya'yı 68 kuşağının diğer devrimci önderlerinden ayıran önemli bir nokta bu politikayı görüp incelemesi ve ortaya koyduklarıyla resmi statükocu tezlere darbe indirmesidir. Kaypakkaya; proletaryanın bilimsel öğretisi Marksizm-Leninizm-Maoizm ilkeleri ışığında ulus tanımını yaparak ulusal sorunu ülkemize uyarlamış, ezilen ulus sorununa ve proletaryanın bu soruna bakış açısına bilimsel açıklık getirmiştir. Herkesin resmi ideolojinin-Türk şovenizminin etkisi altında kalarak sustuğu, derin sessizliğe gömülü olduğu, Kürt kelimesinin dillendirilmesinin bile cesaret istediği ve ulusal meselenin bu kadar yakıcı olmadığı bir dönemde –bundan 37 yıl önce- gerçekleri apaçık bir şekilde ortaya koymuştur.

Burada Kaypakkaya'nın bu haklılığının ve uzak görüşlülüğünün esasını Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ilkelerinin oluşturduğunu bilince çıkarmak gerekir. Kürt halkının sınıfsal sömürünün yanında ulusal olarak da ezilmesi bu coğrafyayı ayrı bir yere koymaktadır. Bu çifte sömürü, coğrafyamızı ülkemiz devrim ateşinin tutuşturulacağı "kuru bozkırlar" durumuna getirmektedir. Bu gerçeklik dahilinde İbrahim yoldaşın bölgede faaliyet yürütmesi sonucu somut koşulları tahlil etmesi; yarı-feodal, yarı sömürge tespitiyle birlikte mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi ve devrimin yolu olarak Halk Savaşını belirlemesi ve ulusal mesele konusundaki tespitlerinde haklılığı uzak görüşlülüğünün ve bilimsel bakış açısının ürünüdür. Şunu görmek gerekir ki İbrahim yoldaşın ulusal sorun üzerindeki görüşleri, günümü-

zü anlamada ve yorumlamada önemli bir kaynak olmaya devam etmektedir.

Günümüz tartışmaları eskisinden çok farklı bir noktada durmuyor. Kürt ulusuna yönelik inkâr ve imhaya ısrar eden hakim sınıflar, bugün de aynı politikalarını bazı ince değişikliklerle devam ettirmekteler. Bugün de egemenlerin meseleye bakışı Erdoğan'ın da bizzat söylediği gibi, "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Dil" politikasıdır. Kürt ulusunun varlığının inkâr edildiği ülkemizde Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını (UKKTH) savunmak bırakalım devrimciliği demokrat olabilmenin ön koşuludur.

Bugün de bu gerçeklik yakıcılığını koruyor ve Kürt ulusal sorunu safları netleştirmeye devam ediyor. Geçmişte olduğu gibi bugün de "ülkeyi zayıflatıyor, emperyalizme hizmet ediyor" vb. gerekçelerle ulusların kendi kaderini tayin hakkı reddedilmektedir. Bugün de Kürt Ulusal Hareketi'ni emperyalizmle ilişkilendirerek mahkûm etmeye çalışarak destek sunmamak gibi bahanelerle emperyalizmin uşağı TC egemenlerinin değirmenine su taşınmaktadır.

Ulusal hareket; yükselen kapitalizm çağında tarih sahnesine çıkan ulusal devletler döneminde kapitalist sistemin dengesiz gelişimi sonucu geri itilmiş ulusların da bu benliğe ulaşarak mücadele yürütmesiyle ortaya çıkmıştır. Ulusal hareket doğallığında ulusal meselenin içerisinde oluşur. En nihayetinde ulusal sorunun bir sistem sorunu olduğunu ve sistem değişmeden de çözülemeyeceğini görmek gerekiyor. Stalin yoldaşın da vurguladığı gibi; insanın insanı sömürdüğü bu sistemde ulusal ve sömürgeci sorun, sermayenin egemenliğinden kurtuluş sorunundan ayrılmaz ve sermayenin iktidarı yıkılmaksızın uluslar ve sömürgeci kurtulamazlar.

Kürt Ulusal Hareketi'nin tarihten gelen bir haklılığı bulunmaktadır ve milli zulme tavır alışıyla ve Kürt ulusunun ulusal, demokratik, meşru taleplerini savunmasıyla mücadelesi demokratik içeriğe sahiptir. Öyleyse sormamız gereken şudur; **Haksızlığın karşısında mı olacağız, yanında mı? Ezen, sömüren egemenlerin yanında mı olacağız yoksa ezilen Kürt ulusunun yanında mı olacağız?**

İbrahim Kaypakkaya

Kürt Ulusal Hareketi'nde kuruluşundan bu yana nicel olarak büyük değişimlerin yaşanmasının yanı sıra hedef ve amaçlarında da belirli değişimler yaşanmıştır. Ulusal Hareketin stratejisindeki değişiklik sonucu reformist bir hattı benimsemesine karşın bugün savunduğu taleplerin çoğu ileridir, demokratik öğeler içermektedir ve her türlü tartışmanın dışında kesinlikle desteklenmesi gereken yön de budur. Egemenler ise bu demokratik-meşru talepleri görmezden gelmekte, baskıyla karşılamaktadır. Özellikle 2005 Newroz'unda Mersin'de yaşanan bayrak provokasyonu devlet eliyle milliyetçi-şoven bir saldırı süreci geliştirilmiştir. Daha öncesinde de zaten var olan bu saldırı süreciyle birlikte birçok ilde Kürtlere ve kurumlara, devrimci ve demokrat kesimlere yönelik saldırılar gerçekleştirilmiş, böylece bir Türk-Kürt kavgası yaratılmaya çalışılmıştı. Bu şoven saldırı süreci resmi politikanın bir ürünüdür ve son bulmamıştır, bulmayacaktır da. Çünkü egemenler bu faşist saldırı dalgasını ellerinde tutarak bütün muhalif kesimlerin haklı-meşru taleplerini bastırmayı amaçlamaktadır.

Egemen sistem daha sonra da bu saldırı dalgasını Kürt halkının değerleri üzerinden gerçekleştirmeye koyularak, Abdullah Öcalan üzerinden Kürt Ulusal Hareketine ve Kürt halkına gözdağı vermeye çalışmıştı. Süreç Öcalan'ın saçlarının zorla kazıtılması, zehirlenmesi ve en son olarak da fiziki müdahalede bulunulması şeklinde ilerlemişti.

Bu dönem egemenler zaten sınır içerisinde gerillaya yönelik bir imha operasyonu politikasına devam ederken sınır dışına da hava ve kara operasyonu başlatmıştı. Bu operasyonun birkaç nedeninin bulunmasının yanında esas amaç Kürt Ulusal Hareketine yönelik imha politikasıydı. Bu imha politikasına serhıldanlarla karşılık veren Kürt halkına yönelik de, **"Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır"** anlayışı doğrultusunda saldırılmıştı.

Değindiğimiz noktalar itibariyle Kürt ulusuna yönelik saldırıların açık bir şekilde devam ettiği ortadadır ve bu saldırılara karşı pasif, beklemeci bir siyaset izleyerek, inkâr ve imha dalgaları arasında boğuşan halkımızı kaderine terk etmek doğru bir politik hat olarak görülemez. YDG olarak kuruluşumuzdan bu yana ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmaktayız. Bu anlayışla birlikte, okun sivri ucunu sisteme çevirerek Kürt halkına yönelik saldırılara karşı ve demokratik-meşru talepler için birlikte mücadele anlayışı da hayata geçirmeye çalıştığımız olgudur. Bu, somut ifadesiyle kışkırtılan şovenizme, ulusal harekete yönelik sınır içi-dışı operasyonlara, her türlü saldırıya karşı durmamız ve Kürt halkının en temel hakkı olan "anadil" talebi vb. demokratik-meşru eylemlerde yer almamız ge-

rekliliğidir. Son yerel seçimlerde sistemin politikalarına karşı DTP'ye verdiğimiz somut destek de buna örnektir.

Kürt Ulusal Hareketine yönelik ABD patentli yeni bir tasfiye sürecine girmiş olduğumuz ortadadır. Aslında tasfiye politikasının egemenlerin sürekli gündeminde olma gerçekliği su götürmez bir olgudur. Dönem açısından 2007 yılındaki Bush-Erdoğan görüşmesinden sonra başlayan ve Abant platformuyla devam eden yeni bir aşamada bulunmaktadır. Seçim öncesi aceleyle TRT 6'nın yayına sokulması, Kürt Dili ve Edebiyatı bölümünün açılacağına ilan edilmesi ve beyaz Kürtler yaratma politikası bu sürece hazırlanılmaya başlanıldığını göstermekteydi. Yerel seçimlerde bölgede AKP'nin hezimete uğramasıyla planları bozulan egemenlerin nasıl tavır alacağı merak konusuysen Amara'da yapılan saldırıyla iki Kürt gencinin öldürülmesi ve DTP'ye yönelik operasyonlarla sistem daha da saldırganlaşmıştır. Ne kadar saldırganlaştığı da Hakkari'de bir Kürt çocuğun öldürülmesiyle ortaya çıkmıştır. Egemenler, Kürt halkının demokratik siyaset yapmasına bile tahammül edemediklerini göstererek bunu engellemeye çalışırken aynı zamanda katliamcı zihniyetinden bir şey kaybetmediklerini de apaçık bir şekilde göstermiştir.

Sıkça vurguladığımız gibi egemenlerin Kürt ulusal sorunun bakış açıları hâlâ öz itibariyle aynıdır. TRT 6'nın açılmasını Mecliste Kürtçe konuşa(maya)rak ilan eden Erdoğan, Ahmet Türk Kürtçe konuşunca gerçek yüzünü göstermektedir. "Ermenistan sınırına dayandılar", "Bölgedeki seçim sonuçlarını değerlendireceğiz" söylemleri; DTP'ye yönelik operasyonlar, Amara'daki katliam ve sınır dışına yapılan hava operasyonları her şeyi gözler önüne seriyor zaten. Bu değişmeyen bakış açısına karşı devrimci-demokrat-yurtsever kesimlerde "Birlik-mücadele-zafer" anlayışını geliştirmeliyiz. Kürt ulusal sorununa yönelik net bakış açımız kendisini daha da fazla somutta göstermelidir. Tasfiyeciliği boşa çıkarmak, Kürt halkının yanında olmak herkesin sorumluluğu olmalıdır.

İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ve ulusal sorun üzerine görüşlerini anlamak içerisinden geçtiğimiz süreçte buna tekabül etmektedir. Sınıfsal zeminden taviz vermeden Kürt halkına yönelik saldırılara karşı durmak, demokratik, meşru talepleri sisteme karşı desteklemek İbrahim yoldaşın bundan 37 yıl önce ortaya koyduğu ve bugün halen geçerli olan görüşlerdir.

Yararlanılan kaynaklar: *İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar*; YDG, sayı:128; Marksizm, *Ulusal Sorun ve Sömürgele Sorunu-Stalin*

İbrahim Kaypakkaya

Bir YDG'li

İbo ile aşılınmak

“Ölüm vardır, sessiz, sedasız, tüyden hafif ve anlamsızdır. Ölümeler vardır, bir dava, amaç uğruna ve tay dağından yucedir.”

Direnmek elbetteki zordur; güç ister, inanç ister, kararlılık, bilinç, fedakârlık, en önemlisi de ideolojik sağlamlık ister. İbrahim Kaypakkaya 73 Mayıs'ında Diyarbakır Zindanlarında Demirci Kawalar'dan, Pir Sultanlar'dan miras kalan kararlılığı sergileyerek bir direniş destanına imzasını attı. Bu destanın yaratılmasına en fazla katkı sunan unsur ise; onun, bütün dünyada sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratılmasına olan inancı, yoldaşlarına ve halkına olan bağlılığıydı. **Bu inanç ve kararlılığın oluşmasına biricik katkıyı süreç içerisinde sürekli kendini geliştirmesi, sürekli sorgulaması, irdelemesi ve özümsemesi vermiştir.**

Ortaokul-lise yıllarında araştırmaya ve öğrenmeye olan ilgisi, onun sürekli gelişmesini ve geliştikçe de davranışlarının ve ilişkilerinin değişmesini sağlıyordu. Bu yıllarda kendi gücüyle hamurunu yoğurduğu “ilkel devrimci” düşünceleriyle Çapa'ya gitmiş ve daha ilk yıllarda okulun en verimli, devrimci görüşlere en yatkın insanları çevresinde toplamayı başara-bilmişti. Gecelerini gündüzüne katıp onlarla tartışıyor, konuşuyor, çoğalabilmeleri, gelişip güçlenebilmeleri için sürekli olarak çaba harcıyordu. En belirgin özelliklerinden birisi de köylüyle olan ilişkisini hiç kesmiyor, her fırsatta köyüne dönerek dergi, gazete, kitap götürüyordu. Yılmadan, yorulmadan dağı-başlarında köy köy dolaşıyor, yoksul köylülerle, çobanlarla uzun uzun sohbet ediyor ve her seferinde ayrı bir heyecanla Çin, Vietnam, Ekim devrimlerini anlatıyor, başka ülkelerin halklarının hayatlarını ve mücadelelerini destansı bir üslupla tanıtıyordu. Ama öncelikle onları dinliyor ve anlattıklarına büyük önem veriyordu.

İbo, köylülerle konuşurken sorunları hiç kabalaştırma-dan, kimseye boş sözler vermeden, yapabileceklerini nasıl anlatıyorsa yapamayacaklarını da aynı içtenlikle belirtiyordu. Aynı zamanda, gerek giyinişi, oturup kalkışı, gelenek ve göreneklere saygısı, gerekse dili, konuşması açısından köylülerle arasında bir çelişki yoktu. Böylelikle, köylülere dışardan bir insan değil, kendilerinden biri olduğunu; onların sorunlarını kendi sorunu bildiğini içten davranışlarıyla da hemen hisset-

tiriyordu.

Nerede bir konferans, açık oturum varsa oraya gidiyor, bir köşede oturup dinliyor, not tutup sorular soruyordu. Tüm işçi eylemliliklerine katılıyor, onlarla sohbet ediyor, sorunlarının köklerine inip yol gösteriyor; aynı şekilde köylü direnişlerine destek veriyor ve akşam eve döndüğünde okuyor, sürekli olarak düşünüyor ve bir senteze varmaya çalışı-yordu. 6. Filo, Kanlı Pazar, 15-16 Haziran eylemlerinde önde yürüten devrimcilerden biri olduğu gibi o dönemde fabrika-larda ve köylerde çalışan sayılı devrimcilerden biriydi.

Okulda da önder olarak sivrilmiş, arkadaşlarını “örgüt-lenme anlayışıyla” eğitmişti. Arkadaşlarının düşüncelerinde “devrimci yanın”, “küçük burjuva yana” baskın gelmesine çalışıyor, “kazanmak için yenilgilerde yıkılmamak gerekiyor” di-yordu.

İbo, sessiz, çok okuyan, inatçı ve tahlilciydi. Gittiği her yerde incelemeler yapar, onlardan tahliller ve sonuçlar çıkarırdı. **Başarılı teorik gelişmesine, yoğun pratik çabası eşlik ediyordu. Yalnız konuşmakla kalmamış, görüşlerini bizzat kitlelerin-coğrafyanın içine taşıyarak bir kültür, bir Partizan geleneği yaratmıştır.** Yani bir kişi olarak devrimci erdemler taşımakla kalmamış; doğru devrimci çizgiyi işleyerek yığınları harekete geçirmeyi de başarabil-miştir.

Birçok kez düşmanla karşı karşıya gelmesine karşın devrimci kararlılığından asla taviz vermemiş, proleterya ve za-fere, gelecek güzel günlere olan inancıyla hayata yön veren şeyin teslimiyet, döneklilik, uzlaşma olmadığını; gelişimin enerjisinin, insan olmanın, insanlık için dövüşmenin değerlerinde gizli olduğunu bilincine çıkartarak hareket etmiştir.

İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleri soyut değil, somut yaşamın bizzat içinden çıkıp gelen teorilerdir ve yine yaşama yön vermektedir. Proletaryanın bilimsel dünya görüşü de budur; pratikten çıkar ve yine pratiğe yön verir. Bu nedenden onun düşünceleri; Türk-Kürk ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryası için bir dogma değil, eylem klavuzudur.

İbo'nun deyimiyle **“Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor, belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacaktır!”**

İbrahim Kaypakkaya

Bir YDG okuru

“Dizinden defteri, elinden kalemi eksik olmayan” İbrahim

Mayıs ayının başlarında, “Teori ve Politika”nın düzenlediği “Kaypakkaya Sempozyumu”nda, öğretim görevlisi olan bir panelistin İbrahim ile ilgili söyledikleri; aynı oturumda yer alan diğer panelistlerin söylediklerinden daha dikkat çekici oldu benim için. “İbrahim Kaypakkaya’nın en çok metinlerinden etkilendiğini” söylüyordu konuşmacı: “Onun yazılarındaki tutarlılık, zengin bakış açısı, beni, sürekli onun metinlerine çekiyor. Benim onun düşüncelerinin doğruluğuyla yanlışlığıyla ilgilendiğim pek söylenemez ama metinleriyle aramda hep özel bir bağ oldu.”

İbrahim Kaypakkaya, düşünceleriyle, bizim için diğer devrimci önderlerden daha farklı bir yere sahiptir. Hatta düşünceleri bizim ideolojik temelimizi biçimlendirmiştir. Genç yaşına rağmen oluşturduğu ve bize kalan bu sistematik düşünceleri, onu tanıyanların ortak kanısı olan “hayatının her alanında ‘teori ve pratiğinin’ uyumlu olu-

şu”; cellâtlarının karşısında Bedrettin’den, Börklüce’den, Pir Sultan’dan aldığı tarihsel mirasın yansıması olan yiğit duruşu ve ölümü güzel kılışı... Bütün bunların hepsi de onun önder kişiliğinin temelleridir. Ne var ki, biz, onun daha çok “ser verip sır vermeyen” yiğitliğini bilir ve en çok bu yönüyle anlatırız. Oysa onun sahip olduğu düşünceleri anlamının, araştırmanın ve insanlara bu düşünceleri aktarmanın daha esas görevimiz olarak önümüzde durduğunu düşünüyorum ben. İbrahim’in en çok bu yönü yolumuzu aydınlatıyor, çünkü.

Konuşmacının vurgusunu yaptığı nokta, bizim için çok önemli aslında. “Düşüncelerinin doğruluğuyla ilgilenmemize” rağmen en eksik bıraktığımız yönlerden biridir, bu. Özellikle son dönemlerde tüm gençlik hareketlerinde olduğu gibi bizim de saflarımız da etkisini gösteren; kitap, gazete okumama, teorik araştırmalar yapmama ya da plansız okumaların neden olduğu genel bir “bilmezlik” durumu yüzünden önderimiz olarak kabul ettiğimiz İbrahim’in yazılarını dahi okumuş değiliz birçoğumuz. Oysa ki biz, “dizinde defteri, elinde kalemi” eksik olmayan İbrahim yoldaşın düşüncelerini daha ileriye taşımanın sorumluluğunu yükleniyoruz.

İbrahim Kaypakkaya, her koşulda, düzenli okuyan ve düzenli yazan biriydi. Hemen hemen onu tanıyan herkesin de, onun için, “**Masa başında çalıştığını görmedik hiç! Masa başında çalışacak zamanı da olmadı zaten. Ancak yine de dizinden defterini, elinden kalemini eksik etmezdi**” demesi bunu doğrulamaktadır. Ayrıca onun yazılarını okur okumaz kendine has bir yazı tarzının, inceleme yönteminin olduğu fark ediliyor. (Bir insanın kendine özgü bir yazı tarzını oluşturması da uzun bir dönem yürütülen iyi bir çalışmanın sonucu olabilir. İbrahim yoldaşın da bunu yapmış olduğu görülüyor.)

İbrahim’in dilinin sade ve yazılarına genel olarak bakıldığında ise belli bir plan çerçevesinde yazılmış olması, makalelerini okuduğumuzda, ilk dikkati çeken nokta oluyor. Özce, yazıyı yazma

İbrahim Kaypakkaya

amacını belirten kısa bir giriş; açıklamalar, eleştiriler ve zengin bir bakış açısıyla oluşturulmuş incelemelerle dolu bir yazı ve ardından toparlama niteliğindeki bir özet ve sonuç bölümleri... İşte İbrahim'in genel olarak yazı planı böyle!

Yazılarında temel konuları alıyor, her birini ayrı başlıklar altında derinlemesine inceliyor ve yazı içerisinde yarattığı polemik dolu diliyle hem yazıyı anlaşılması için açıyor hem de neden sonuç ilişkisini sağlam bir kalemle oturarak karşısındakini ikna etmeye çalışıyor. "Kürecik Raporu"ndaki sınıfların tahlil ettiği kısımda bunu anlamak mümkün. Ayrıca tüm eleştiri yazılarında (TİKP Program Taslağı Eleştirisi, Şafak Revizyonizmine yönelik eleştirileri, Şubat 71 Genelgesi vs.) bu yolu izlediğini görebiliyoruz. Ayrıca yazılarında eleştireceği konuyu en özetleyen cümlesini seçebilmesi ve oradan eleştiri yapıyor olması dilinin sade ve uzun uzun yazılan makalelerin aslında ne anlama geldiğini algılama yeteneğinin gelişmiş olduğunu göstermektedir. ("Şafak Revizyonizminin Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" adlı makalesinde bu özelliği belirgin bir biçimde görebiliyoruz.)

İbrahim'in dogmatik olduğu konusunda çok şey yazıldı, söylendi şimdiye dek! Oysa makalelerinde verdiği yaşamdan birçok örneklemelerle, karşılaştırmalarla tezini kanıtlamaya çalışıyor, tek yönlü bakış açısından çıkararak olaylara çok yönlü bakabildiğini gösteriyordu. Ondan aldığımız birkaç alıntıyla biz de onun yöntemini izlemiş olalım:

"...köylü ailelerin birçoğu şu veya bu ölçüde koyun ve keçiye sahiptirler. Bu nedenlerle sınıfları birbirinden ayırt ederken sahip olunan koyun ve keçi sayısına bakmak gereklidir ama yeterli değildir."

"Armut ağaçları iki yılda bir meyve vermekte ve köylüler ne bulurlarsa onu toplamaktadırlar. Hatta armut ağaçlarının bir kısmı kesilip yakacak olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle sahip olunan armut ağacı sayısı da sınıfları birbirinden ayırt etmekte tek başına bir ölçüt olmamaktadır.

O halde sınıfları birbirinden ayırmakta kullanacağımız ölçüt nedir? Sahip olunan ekilip biçilir toprak miktarı, sahip olunan hayvan sayısı ve sahip olunan armut ağacı sayısı, bunların üçü birden sınıfları birbirinden ayırt etmekte doğru bir

ölçü olabilir."

Yukarıdaki alıntılarda da görülmektedir ki İbrahim, tezlerini ortaya koyarken çok yönlü düşünmeye çalışıyor ve bunu yazılarına da yansıtmaya çalışıyordu. Yine "Kürecik Raporu"nda verdiği örneklerle de dogmatik olmadığını gösteriyor.

**"Örneğin bir köylü başka bir yerdeki toprağın-
dan 35 bin lira yıllık gelir sağlamıştır. Fakat bu aile 70 bin lira faizli borç altındadır. Bu yüzden durumları, yıllık geliri 15-20 bin lira arasında olan borçsuz bir aileden daha kötüdür."**

Hemen hemen tüm tezlerini neden-sonuç ilişkisi üzerinden gösteriyor olması; onun dogmatik olmadığını ve olaylar arası diyalektik bağları fark ettiğinin kanıtıdır. Bu da onda var olan güçlü gözlem yeteneğinin boyutunu göstermektedir.

Gözlem yeteneğini, her gittiği alanı incelemekte kullanan ve bunu sistemleştirerek yazıya döken İbrahim yoldaş, olgulardan birçok insanın fark edemeyeceği noktalar çıkarmakta ve bunları da notlarına eklemekteydi. Yine "Kürecik Raporu"nda halkın devrimcilere bakışını incelerken olgunun temelini çok açık bir şekilde tespit ediyor.

"Şu noktayı kavramakta da yarar vardır: Bu derece halktan kopuk bir hareket bile, egemen sınıfların zorba güçlerine karşı silaha sarılmış olduğu için halkı etkileyebiliyor, onun sevgisini kazanabiliyor."

İbrahim'i sahiplenmek demek; onun düşüncelerini bilip, onun mücadelesini devam ettirmek demektir. Bunun yollarından biri de onun bu çalışma tarzını hayatımızda pratiğe geçirebilmektir. Bir yanda "dizinde defteri, elinde kalemi" eksik olmayan genç bir komünist; bir yanda aylık çıkarılan dergilerine bile son anda, son dakikada yazı yazan ardılları... Mücadelemizi büyütme istiyorsak, üzerimizdeki ölü toprağını kaldırıp atmalı, enerjimizi daha verimli daha planlı kullanmalıyız. Çünkü bugünkü durumumuza bakınca aşmamız gereken yolun daha uzun olduğunu fark ediyoruz.

"Eğer bir komünist hareketin taşınması gereken niteliklere sahip olur ve bunları sürekli olarak korursak, hareketimizin hızlı büyüyüp gelişeceğine, halk kitleleri arasında da dal budak salıp kökleşeceğine derinden inanıyoruz. **Çünkü halk tava gelmiş bir toprak gibidir, bizler de sağlam ve yeşermeye hazır tohumlar olmalıyız!"** (İbrahim Kaypakkaya)

Kriz bizi teğet geçmedi

Mevcut ekonomik krizin etkileriyle ülkemizde birçok kesim yakıcı bir şekilde yüzleşmekte. Emperyalist kriz nedeniyle birçok fabrikada işçiler topluca işten çıkartılmış, TC tarihinin en yüksek işsizlik oranına ulaşılmış, kimi işyerlerinde (Erdemir ve İsdemir örneği) “fedakâr” patron, sendikayla da anlaşarak işçilerin ücretlerini % 35 oranında düşürmüş, kimi işyerlerinde çalışma saatleri artırılmış ya da vardiya sayısı artırılarak ücretler reel olarak düşürülmüştür. Krizin faturasından biz üniversite öğrencilerine de, part-time çalışan asistan öğrencilerin işten çıkartılmasıyla, doktoralı araştırma görevlilerinin iş imkânlarından olmasıyla, birçok bursun kriz bahanesiyle kesilmesiyle, krizin teğet geçmediği ailelerinden aldıkları maddi desteğin azalmasıyla pay biçilmiştir.

Son dönemde basında çıkan haberlere baktığımızda üniversiteli halk gençliğinin krizden ne denli etkilendiğini anlamak mümkün olacaktır: “Küresel ekonomik krizin Türkiye’deki etkilerinin her geçen gün arttığına dikkat çeken Prof. Dr. Şişman, üniversitelerde öğrenim gören öğrencilerin, eğitimlerini zor şartlarda sürdürmeye çalıştıklarını söyledi. 2008- 2009 akademik yılının 2’nci kayıt döneminde 700 öğrencinin parasızlık yüzünden kayıt yaptıramadığını belirten Prof. Dr. Şişman, “Üniversite olarak kayıt süresini uzattık, bu rakam 578’e düştü. Öğrencilerimizle görüşerek 2’nci bir uzatma daha yaptık. Bunun sonunda 328 öğrencimiz maalesef kayıt yaptırmadı. Bu rakam geçtiğimiz yıllara oranla çok fazla. Sorun yalnızca harç parası değil. Devlet başvuran her öğrenciye harç kredisi veriyor. Harç kredisi alan öğrencilerden 20 ile 50 TL arasında değişen fark ödemeleri isteniyor. Ancak ekonomik koşullardan dolayı bu farkı ödeyemeyen aileler var. Asıl sorun ailelerin çocuklarını okutmak için para bulamaması. Uşak’a başka illerden gelen 1 öğrencinin aylık masrafı en az 250 TL. Ekonomik krizin etkilerinin yeni eğitim öğretim döneminde artmasından endişe ediyoruz” diye konuştu.”(02.04.2009)

“Küresel Mali Krizin öğrencileri de etkilediği bildirildi. Yüksek Öğrenim Vakfı kongresinde bir konuşma yapan SDÜ Tıp Fakültesi Adli Tıp A.B. Başkanı Doç. Dr. Çetin Lütfi Baydar, velilerin çocuklarına yüzde 15 daha az para göndermek zorunda kaldıklarının altını çizdi.”(17.03.2009)

“Tüm dünyada etkisini gösteren küresel ekonomik kriz, Kayseri Erciyes Üniversitesi’nde öğrenim gören ve üniversiteden yardım alan öğrencileri de etkiledi. Maddi durumu iyi olmadığı için üniversite bünyesinde faaliyet gösteren Sosyal Yardım Merkezi’nden yardım alanların sayısı son iki ayda yüzde 50 artarak 700’e ulaştı. Başvuruların beklenin üzerinde olması nedeniyle kurum yetkilileri çareyi, öğrencilere verilecek yardım miktarını düşürmekte buldu. (27.02.2009)

Örneklerde de netlikle görülen, emperyalist krizden biz üniversite gençliğinin yakıcı bir şekilde etkilendiğimize dir. Benzeri haberlerin daha fazlasına bu süreçte rastlayacağımız açıktır. Krizden en az etkilenen ülke olduğumuz, krizin bizi teğet geçtiği safsatalarına bu gerçeklik içerisinde inanmamızı bekliyorlarsa, egemenler büyük bir yanılğı içindedirler.

Yakın dönemde yapılan bir araştırma göstermektedir

X Ülkemizde gençlik, alternatifsiz kalmanın umutsuzluğunu yaşamakta, tepkilerini bireysel yollarla göstermektedir. Ancak mevcut sorunların çözümününün kolektif hareket etmekte olduğu açıktır. Bu nedenle biz halk gençliğinin örgütlenmekten başka çıkar yolumuz bulunmamaktadır.

ki halk gençliğinin gelecekte umudu kalmamıştır. ÖSS’ye hazırlanan 1257 öğrenciyle yapılan araştırmaya göre öğrencilerin aklına ekonomik kriz denilince işsizlik gelmektedir. % 93 oranında ekonomik krizi, “üniversiteyi bitirsem dahi işsiz kalacağımı düşünüyorum” şeklinde yorumlayan öğrenciler, diplomalı işsizlik sorununun boyutunu gözler önüne sermektedir. Ülkemiz halk gençliğinin umudunu yurtdışında görmesi bu nedenle tesadüf değildir. Ankete katılan öğrencilerin % 49’u yani her iki gençten birisi, krizin nedeni olan emperyalist devletleri bireysel kurtuluş umudu olarak görmektedirler.

Bu beklentilerin oluşmasında resmi açıklamalara göre dahi % 27’yi aşan genç işsizlik oranının etkisi büyüktür.

Tüm bu haberler ve araştırmalar, halk gençliğinin geleceğinin mevcut sistemde olmadığını göstermektedir. Ülkemizde gençlik, alternatifsiz kalmanın umutsuzluğunu yaşamakta, tepkilerini bireysel yollarla göstermektedir. Ancak mevcut sorunların çözümününün kolektif hareket etmekte olduğu açıktır. Bu nedenle biz halk gençliğinin örgütlenmekten başka çıkar yolumuz bulunmamaktadır. Krizin bedelini biz halka ve halk gençliğine ödetenlere karşı örgütlenerek “krizin bedelini ödemeyeceğiz” sloganını daha güür bir şekilde haykırmamız gerekmektedir.

YTÜ’den bir YDG’li

Bugün sokakta, okulda, hapisanelerde faşizmin en acı yüzüyle daha 18'ine gelmeden karşılaşılıyor bu ülkenin çocukları. 16'sına gelmeden çalışmak zorunda kalan o küçük bedenler "ailem yoksul, para kazanmalıyım" diyerek büyük bir yükü omuzlamak zorunda bırakılıyor. Kimisi arkadaşının panzer altında kalarak can vermesine hayatta kim bilir kaç kez daha yaşayacağı acının öfkesiyle karşılık verirken, kimisi başbakanı protesto ettikleri için yasa dışı eylem ve yasa dışı örgüt üyeliğinden tutuklanıyor, hapisaneye konuyor. Kimisi ailesine bakmak için mendil satarken zabıtarların azgınca saldırısından kurtulma çabasında araba altında can veriyor. Evet, bu halkın çocukları acıyı, zulmü, baskıyı tanıyarak büyüyor, okuma hakları ellerinden alınıyor, insanca, çocukça yaşama hakları ellerinden sökülüp alınmaya çalışılıyor. O küçücük bedenler kendilerine bu zulmü yaşatanlara karşı alanlara çıkarak büyüyor, kardeşlerinin katillerine öfke saçıyorlar. Faşizm ise onları en ağır şekilde yargılamanın yollarını arıyor. Çocuk mahkemelerinde yargılanmaları gerekirken, terör örgütü üyeliğinden Özel Görevli Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmaları kararı veriliyor.

Vahşi kan emici emperyalist düzende içerisi ya da dışarı bu çocukların yaşadığı sefaleti değiştirmiyor. Faşizm, çektikleri acıyı görmezden gelerek mendil satan, katillere taş atan çocukların ailelerinden hesap soruyor. Adana'da Vali, eylemlere katılan çocukların ailelerinin yeşil kartlarının iptal edilmesini, bu büyük icadını keyifle savunuyor. Çocuklarsa hapisanede değil, okulda olmak

istediklerini haykırıyorlar milletvekillerine yazdıkları mektuplarla. Geleceğini yok sayanlara inat geleceğe umutla bakan bu çocukların cezaevinde imrenilesi bir yaşam düzenlediğini öğreniyoruz biraz da mahcup ve utanarak. Onlar, kendilerine reva görülen zulme ve karanlığa, geleceksizliğe ve umutsuzluğa rağmen sabah erken kalkıyorlar, hep birlikte spor yapıyorlar, kahvaltılarını kolektif bir şekilde hazırlıyorlar, sonra birlikte kitap okuyup eğitim çalışması alıyorlar... Kısacası hapisanede yaşlarından çok daha büyük bir komün hayatı yaratıyorlar.

Bu ülkenin ötekileştirilmiş çocukları var ve onlar düzenin adaletsizliğinin içinde kendi adalet anlayışlarını yaşatma çabası veriyorlar. Egemenler ise sömürüyü her geçen gün katmerleştirerek gençliği çocuk yaşta sisteme yedekleme çabası veriyor, köhneleşmiş düzenlerinde bugünün ve geleceğin ucuz işgücü olarak görüyorlar. Fakat yaşanan yoksulluk içerisinde yoğrulan bu çocukların öfkesi suratlarına birer tokat olarak inmekte, egemenler, kendilerine has korkularıyla çareyi tüm kolluk kuvvetleriyle azgınca saldırıda görmekte. Emperyalistler ve uşakları var olan krizlerinin de etkisiyle halkı her türlü baskı ve zor aracıyla sindirmeye çalışmaktadır.

Zaman, sistemin korkularını, direngenliği, mücadeleyi büyütme zamanıdır.

Zaman, yoksulluğun, sefaletin, sömürünün, zulmün, geleceksizliğin hesabını sorma zamanıdır.

Zaman, yığınları çocuk yaşta zulümle tanıştıranlara karşı anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal mücadeleyi daha da güçlü örme zamanıdır.

YTÜ'den Bir YDG'li

Çocuklara kıymayın efendiler!

Bugünün çocuğu yarının gerillası!

Güzel günler görecekiz çocuklar

Geçtiğimiz ay bir 23 Nisan'ı daha geride bırakmış olduk. Bu 23 Nisan'da eğitim sistemi tarafından öğretilen Türklük, kahramanlık, yenilmezlik ve yüceliğe bir de "yaramaz çocuklar"ın öldüresiye dövülerek nasıl "terbiye" edileceği eklenmiştir. Aslında eklenmiştir, demek yanlış olacaktır; çünkü çocuklar öteden beri sistem ve uzantıları tarafından dövülmekte ya da katledilmektedir. Ancak bahsedilen olayla tarihin bağlantısı ironik olsa gerek. Keza dönüp gerilere baktığımızda bunun en acı örneklerini görmekteyiz. 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz**'ın bedene sıkılan 13 kurşun, eylemlere katıldığı gerekçesiyle kameralar önünde kolu kırılan ve dövülen çocuk ve en son 23 Nisan'da Hakkâri'de DTP Mitingi'nde meydana gelen o acı olay. Polis tarafından yakalanan çocuğun, silah dipçığıyle öldüresiye dövülmesi.

Uzun süre yoğun bakımda kaldıktan sonra taburcu olan **Seyfi Turan** "Bu muydu hediyeleri?" diyerek 23 Nisan'ın maskesini bir kez daha düşürmüş oldu. Bu saydıklarımız sayısız yaşanan örneklerden yalnızca birkaç tanesi. Ya da belleğimizdeki canlılığını koruyan ve koruyacak olan örnekler.

Çocukları geleceği olarak gördüğünü iddia eden (aslında geleceklerini çalan) ve her türlü uluslararası platformda 23 Nisan'ın propagandasını yapan TC'nin çocuklarla ilgili suç dosyası oldukça kabarık. 1989'dan bu yana 351 çocuğun polis ve asker tarafından öldürüldüğü gerçeği bize bunu göstermektedir. Sadece öldürüldüğü çocuk sayısı 351 iken gerisini düşünmek bile tüyler ürpertici. Azgınca atılan dayaklar, işkencelerden geçirmeler, kol kırmalar, dipçikle kafa kırmalar, küfürler... Çocuklar ezilen, sömürülen ve zulüm gören bir halkın bu baskılardan en çok etkilenen kısmını oluşturmaktadır hiç kuşkusuz.

Nitekim çeşitli protesto eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle Adana ve Amed'de tutuklanan çocuklara duvak uçurtacak cezalar istenmekte. Adana'da yargılanan 24 çocuğa toplam 186 yıl 6 ay 10 gün ağır hapis cezası verildi. İddia edilen suçlar: örgüt propagandası yapmak, örgüt adına suç işlemek, polise direnmek ve kamu malına zarar vermek. Mahkemeye sunulan deliller ise; yakalanan bir çocuğun üzerinden çıkan 9 bilye ve bir sapan. Tabii bir de polis tutanakları olunca mahkeme delilleri yeterli görüyor ve 24 çocuğa toplam 186 yıl ağır hapis cezası veriyor.

Devletin kolluk güçlerinin ve mahkemelerinin içinde buldukları rezilliğe bir yenisi daha ekleniyor böylece. Aman çocuklar, bundan sonra bilye oynamak yasak. Eğer ki, polisler sizinle illa bilye oynamak isterlerse onlara arkadaşlarınızın hesabını sorun.

Yine Amed'de Tayyip Erdoğan'ın kente gelişini protesto eden 6 çocuğa 23 yıldan 40 yıla kadar ağır hapis cezası istenmekte. Görünen o ki çocuklar en ağır şekilde cezalandırılacaklar. Son olarak şu örneğe bakmak yeterli olacaktır: Van'ın Muradiye ilçesinde çocuklarla polisler arasında yapılan maç şu şekilde gündeme girmiştir: Aralarında Kürtçe "pas" isteyen çocuklara, polis sırf Kürtçe konuştukları gerekçesiyle şiddet uyguladı. "**Biz Türk'üz burada Kürtçe konuşamazsınız**" diyen polisler öğrencileri darp etti. "**Polisin imajını**" düzeltmek adına yapılan futbol maçında devletin Kürtlere bakış açısı bir kez daha tescillendi.

Bütün bu yaşananlardan sonra çocukların yaşayacakları travmalar ve psikolojik yıkımlar üzerinde durmanın pek bir anlamı olmayacaktır. Bu yıkımları uzun uzun anlatmanın da bir hükmü olmayacaktır. Çocukluk döneminde yaşanan yıkımların hayatımızı ne kadar derinden etkilediğini ve o izleri içimizde taşıyacağımızı biliyoruz.

Adalet Bakanlığı'nın şu verileri oldukça ilginç:

☐ 2006-2007 yılları arasında 1000'den fazla çocuk tutuklandı.

☐ Aynı yıllarda terörle mücadele kapsamında 737 çocuk yargılandı.

☐ Aynı yıllarda suç işlemek amacıyla örgüt kurma, örgüt üyeliği ve propagandasını düzenleyen TCK'nin 220. maddesi kapsamında toplam 422 çocuk yargılandı.

☐ Yine 2006-2007 yılları arasında TCK'nin silahlı örgüt kurmak ve yönetmek suçunu düzenleyen 314. maddesi kapsamında toplam 413 çocuk yargılandı.

Çocuklarla ilgili yaşanan bu hak gaspları nedeniyle İHD, Mazlum-Der, Diyarbakır Barosu tarafından oluşturulan **Çocuklar İçin Adalet Girişimi**, çocukların gözetimine alınıp, tutuklanmalarına ve işkenceye maruz kalmalarına ilişkin hazırladıkları dosyada şu noktalara değiniyor:

☐ Toplumsal olaylarda çocuklara müdahale edecek polislerin çocuk şube müdürlüğüne bağlı birimlerden seçilmesi gerektiği,

☐ Çocuklara aşırı güç kullanılmaması, yakalamadan sonra, önce TEM veya başka birimler değil, direkt çocuk şube müdürlüğüne götürülmesi gerektiği,

☐ Gözetimine alınan çocukların ailelerine derhal haber verilmesi, uzmanlardan destek alınması, avukatlarıyla derhal görüşülmesi gerektiği,

☐ Çocukların derhal çocuk savcısına çıkarılması gerektiği,

☐ Çocukların yaptıklarını anlayacak durumda olduklarını belirleyen farik mümeyyiz raporlarının uzman doktorlar tarafından kapsamlı tetkiklerin yapıp alınması gerektiği,

☐ Çocuklar arasında 12-15 ve 15-18 ayrımını yaparak CMK'nın 250. ile Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerinde yargılanmalarına neden olan, Terörle Mücadele Kanunu'nun 9. ve 13. maddelerinin derhal kaldırılması gerektiği,

☐ Çocukların kanunla ihtilafa düşmemesi için, özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da bulunan derslik ve öğretmen sayısının artırılması, eğitimin daha kaliteli ve parasız yapılması gerektiği.

Yazının başında da belirtmiş olduğumuz gibi TC'nin

çocuklarla ilgili suç dosyası oldukça kabarık, tabii bu istatistikler daha da uzayabilir. Medyanın çocukları hedef gösterdiği, valilerin çocukları tehdit ettiği, askerinin ve polisin gözünü kırpmadan çocukları öldürdüğü, Başbakan'ın "**Güvenlik güçlerimiz kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapacaktır**" diye emirler verdiği, çocukların her gün çeşitli şekillerde istismar edildiği, ezildiği, sömürüldüğü ve katledildiği bir ülkede yaşıyoruz. Çocukları hedef tahtasına koyan bu sisteme karşı bizler güçlü bir direniş hattı örmedikçe çocuklar da halka uygulanan baskılardan payına düşeni alacaktır maalesef.

Dünün çocukları, bugünün gençleri olarak yaşanan haksızlıklara daha aktif şekilde tavır geliştirmemiz gerekmektedir. Bizden önce mücadele eden kuşaklar mutlu, sömürsüz, insanca bir yaşamın mücadelesini verdiler. Çocuklara daha güzel yarınlar yaratmak için devrimci mücadeleye dört elle sarılmalı ve yarının sorumluluğunu omuzlarımızda hissetmeliyiz. Unutmayalım ki devrimci bir kurtuluş olmaksızın zulüm ve sömürü devam edecektir.

Yazıyı burada sonlandırırken Cem Karaca'nın şu şarkısındaki sözleri hatırlamak gerekir:

"Gardiyanları ve yargıçları ve savcılarını hepsi halka karşıdır

Kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları hepsi halka karşıdır

Dergileri, gazeteleri, bütün yayınları hepsi halka karşıdır
Panzerleri, kelepçeleri, bütün silahları hepsi halka karşıdır

Zindanları, tutukevleri, işkence evleri hepsi halka karşıdır
Borsaları ve şirketleri ve iktidarları hepsi halka karşıdır
Bunların hiç biri kurtaramayacak onları

Durduramayacaklar halkın akan selini..."

Amed'den bir YDG'li

Herkese duyurulur... Marks döndü!

Genco Erkal'ın öncülüğündeki **Dostlar Tiyatrosu** bu sezon da yeni bir oyunla açmıştı perdelerini. Dostlar tiyatrosu her zaman yaptığını bu sene de başardı ve gündemin nabzını yakaladı. Bu oyunuyla zaten hali hazırda mevcut olan kemikleşen izleyicisinin yanına, bu izleyici profilinden farklı bir kitleyi de katmayı başardı, çünkü Genco Erkal, herkese Marks'ın geri dönüğünü ilan etti!

Genco Erkal "**Marx'ın Dönüşü**" ile birçoklarının söylediği üzere bir çeşit devrimci

stand-up yapıyor. Malum ABD piyasalarında başlayan ve sonrasında tüm dünyaya yayılan kriz, kapitalizmin iddialı tezlerinin ve söylemlerinin ciddi anlamda sorgulanmasına neden oldu. Doğalığında bu sorgulayış tiyatro sahnelerine de taşındı. Oyun **Howard Zinn** tarafından kaleme alınmış ve **Özüm Özgülgen** tarafından çevrilmiş. Oyun dallanıp budaklanan kriz ve kapitalizm eleştirilerinin bütün ülkelerde söz konusu olduğundan olsa gerek ki sadece Türkiye de değil, sahnelendiği birçok ülkede de dikkatleri üzerine toplamayı başarıyor.

Öncelikle açıklıkla söylenmeli ki oyun teknik ya da tiyatral sahneleme açısından çok da zahmet isteyen ve ilginç bir çalışma değil. Sahneleme için bir sinevizyon, bir masa ve de Marks'ın elinden düşürmeyeceği bir içki şişesi pekala yeterli olmuş. Tabii ki Genco Erkal'ın ustalığı, oyun boyunca düşmeyen temposu elbette reddedilemez bir gerçek ama yığidin hakkını yığide verdikten sonra şu da açıklıkla söylenmelidir ki; oyun, sahneleme ve oyunculuk açısından pek de ilgi çekici ve orijinal bir çalışma değil. Ama oyun, sahnelemeden çok, 19. yüzyıldan, bugünün insanına, bu yüzyıla söylediği sözle çok önemli yer tutuyor.

19. yüzyılda Londra Soho'da yaşayan Marks, oyunda günümüzün New York'un Soho semtinde karşımıza çıkmaktadır. Marks, onca zaman boyunca hakkında çıkan asılsız, uydurma teorik söylem ve dedikodulara artık tahammül edemez. Ve işin aslını ortaya çıkarmak, aslında hakkında konuşulan tüm söylemlerden haberdar olduğunu, hem bunlara cevap vermek hem de kendisinin çoğunluğun sandığı gibi hiç de Marksist olmadığını

duyurmak için izin alır ve sadece birkaç saatliğine dünyamıza gelir. İzin alarak gelir çünkü Marks öbür taraftan ya da bildik deyimle "tahtalıköy"den gelir. Ve de gelmesi pek de öyle kolay olmaz. Orada da çeşitli protesto ve eylemler düzenler dahası kendisine, Sokrates de eşlik eder. Sonunda da birkaç saatliğine de olsa izin koparır.

Ve Marks içinde yaşadığımız dönemle geçmişi birbirine geçirerek her şeyi anlatmaya koyulur.

Genco Erkal'ın yönetip oynadığı bu

tek kişilik oyunda, Marks'ın eşi Jenny, kızı Eleanor, dostu Engels ve bir çeşit siyasi rakibi diyebileceğimiz Bakunin gibi karakterlerle ilgili değerlendirmeler hem çok önemli hem de çok dikkat çekici. Marks, Jenny ile yaptığı evliliği, Londra'ya sürülmesi, üç çocuğunun ölmesi, eşiyile kavgaları, o çok merak edilen hizmetçisi ile ilişkisi, Bakunin'le olan kimi zaman çocukça kimi zamansa taşkın kavgaları, Engels'le olan dostlukları gibi hem özel yaşamı üzerine hem de Avrupa'daki 1848 devrimleri, Paris komünü gibi zamanın toplumsal ve siyasal olayları üzerine ve bununla beraber Marksist ideoloji adına adeta uydurulan ve neredeyse yasalaşan tabular ve hayal ürünü o çok yaratıcı ideolojik, kuramsal "çalışmalar" üzerine de açıklamalarda bulunuyor. Tabii bu açıklamaların bir kısmı bizzat Marks'ın kendi söylemlerinden bir kısmı da ucu açık ve her defasında düşündürülen kurmacalardan oluşuyor.

Birkaç saatliğine izin alıp gelen Marks sadece siyasal olaylardan ya da siyasal geçmişinden söz etmediği, duygusal ve "insani" yaşamını da samimiyetle paylaştığı için olsa gerek ki; oyun sonunda izleyenlerin kafasında o çok bilindik çocuksu düşünce beliriyor! Hem de kocaman bir biçimde: "O da bir can!" Marks izin aldığı o sınırlı sürede kendisinin de "normal" bir insan olduğunu; içkisini yudumlaya yudumlaya ve kimi zamanda öksürük krizlerine boğularak güzel güzel anlatıyor. O anlatırken, koltuğunuzda düşünmeden edemiyorsunuz: "Bugünün insanına hâlâ böyle cevaplar veren bu koca sakallı adam yoksa hiç gitmedi mi?"

Bir YDG okuru

Binler Denizlerin mezarı başındaydı

37 yıl önce katledilen devrimci önderler **Yusuf Aslan**, **Hüseyin İnan** ve **Deniz Gezmiş**'in mezarı başında bulunan binler coşkulu bir anma gerçekleşti.

Saat 12'de Karşıyaka Mezarlığı'nın girişinde toplanılmasıyla başlayan anmaya çok sayıda kitle örgütü ve parti katıldı. İlk olarak Denizlerin şahsında tüm devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. **Ruşen Sümbüloğlu** ortak metni okudu. Metinde "bu köhnemiş düzenin gittikçe sallantıya girdiği" belirtildi ve "**Devrimin yiğit öncülerine, önderlerimize, geleceği birlikte kuracağımız herkese, kendimize sözümüz var; Deniz, Mahir, İbrahim olacağız, paranın saltanatını yıkacağız**" denildi. Ardından Denizleri ve onların mücadelesini anlatan başka konuşmalar da yapıldı.

Eylemde öne çıkan vurgu devrimci dayanışma oldu.

Bizler de **Ankara YDG** olarak faşizmi teşhir eden

sloganlarımızla oradaydık. Denizlerden, İbrahim'e devrim ve komünizm şehitlerimizin isimlerini sayıp, mücahedelemizde yaşadıklarını haykırdık.

Ankara YDG

İzmir Birlikte Başaracağız Platformu bileşenlerinin örgütlediği Denizlerin anması **6 Mayıs Çarşamba** günü saat 18'de gerçekleşti. **Konak Eski Sümerbank** önünde bir araya gelen platform bileşenleri burada bir basın açıklaması yaptıktan sonra Cumhuriyet Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve Denizlerin mücadelesini anlatan kısa bir metin okundu, denize karanfiller atıldı. Eylem müzik grubunun türküleriyle sona erdi.

İzmir YDG

Her yer şenlik, her yer direniş

Baharın gelmesiyle birlikte üniversitelerde şenlik mevsimi başladı. Üniversite temsilcilikleri, pek "öğrencisever" okul yönetimleriyle birlikte Kenan Doğulu, Hadise gibi "sanatçılarla", öğrencilerin **ÜNİVERSİTELERİNDE** deli gibi "eğlendiği", bira, kola vs. firmalarının yani sermayenin cebine oluk oluk para akıttığı şenlikler düzenleniyor. Herkes memnun gibi görünüyor.

Bir de bu şenlikleri eleştirenler var. Yani bizler. Eğlenmek bu mu, şenlik denilen mesele bu mu diye soranlar, gerçekten şenlenmek için alternatif şenlikler önerenler, bu ülkenin halkının gerçek kültürünü alıp, geliştirerek şenliklerinde işleyenler var. Şenliklerinde halaylarını çekip, horonlarını oynarken sloganlarını da haykıranlar var.

Bizler bu yıl bu geleneği yine koruduk ve geleneksel üniversite şenlikleri devam ederken, alternatif şenliklerimizi bir kez daha yaptık. İlk şenlik Cebeci Kampüsü'nde

28 Nisan'da EBF Gazetesi Topluluğu, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği, Siyasal Bilgiler Fakültesi Dayanışma Derneği tarafından gerçekleştirildi. Kampüsümüzde gerçekleştirdiğimiz **7. Geleneksel Emek ve Kardeşlik Şenliğimizde** bu yıl son dönem artan "güvenlik" adı altındaki saldırı politikasını öne çıkardık. Eksikliklerimizle beraber, yoğun bir çalışmadan sonra davul ve zurna eşliğinde okulda dolaşarak şenliğimizi başlattık. İlk olarak Grup MBI dünyanın çeşitli dillerinde marşlarımızdan söylediler. Ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nden semah ekibi sahne aldı. Halk oyunları ekibinin ise küçük yaşta kardeşlerimizden oluşması ilgi odağı olmalarına yol açtı ve özellikle "kol bastı" oyunuyla büyük alkış aldılar. Halk oyunlarından sonra hazırlanan ortak metin sunuldu ve bu metinde okulumuzdaki kameraların, ÖGB'nin, henüz çalışmasa da turnikelerin neye hizmet ettiği anlatıldı. Sonrasında yemekhane işçisi Muharrem Abi bağlamasıyla bize türkülerimizi ve marşlarımızı söyledi. Ardından Cevdet Bağca ve Günyüzü sahne aldı. Azerice, Hemşince, Kürtçe şarkılar eşliğinde halaylar çekildi, horonlar oynandı.

Ankara Üniversitesi YDG

Belleklerimize altın harflerle kazılı mirasınızı mücadelemize katarak büyütüyoruz!

Tüm çıplaklığıyla devrimin yolu konusunda bilinç sıçraması yaşatmıştır onların çıkışı ve bu açıdan devrimci mücadelemizi en büyük değerleri arasındaki yerlerini onurla almaktadır bu üç yiğit devrimci önder, tıpkı Mahir ve İbrahim gibi...

“... Bu durumu metanetle karşılamayı istiyorum. İnsanlar doğar, büyür, yaşar, ölürlür. **Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde fazla şeyler yapabilmektir.**”*

Bir darağacında son bulmayacak kadar onurlu bir yolun yolcusuydu onlar ve tüm varlıklarıyla, ölümlerinin üzerinden geçen 37 yıl sonrasında bile cüretleri cüretimize, sevdaları sevdamıza, mirasları devrimci mücadelemize ışık tutuyor...

12 Mart Faşist Cuntası'nın azgın terörünün işçi, köylü ve gençliğin üzerinde bir karabasan gibi dolaştığı yıllardı. Faşizm tüm gücüyle devlet terörünü özellikle devrimci gençlik üzerinde estiriyor, birçok devrimci gençlik önderi hakkında tutuklama kararları çıkarıyor, katlediyor, hapsediyordu...

Bu, asla boşuna değildi. Boşuna değildi çünkü elli yıldan uzun bir süredir solun, sınıf hareketinin üzerine çöreklenmiş tüm reformist eğilimler gençliğin devrimci çıkışıyla tuzla buz olmuştu. THKO, THKP-C ve TKP/ML şahsında simgeleşmiş 71 Devrimci Çıkışı bu sürece denk gelmiş, devrimci gençlik sisteme olan öfkesini silahlı mücadele yoluna evrilmişti. Bu durumun kendisi bile tek başına yükselen sınıf hareketinin yanında egemenlerin yüreğine korku salmaya yetmiştir.

71 devrimci çıkışının en önemli mimarları arasında belirttiğimiz gibi hiç şüphesiz Deniz, Yusuf ve Hüseyin gelir. Sinan Cemgillerle beraber THKO'nun kurucuları ve önder savaşçıları olan Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972'de idam edilinceye kadar bedenleri, bilinçleri ve yürekleriyle devrimci mücadele içerisinde yer almış ve idamlarındaki politik duruşlarıyla da devrimci mücadelemize değeri ölçülemez büyük bir miras bırakmışlardır.

Üç devrimci önderin idam edilmiş süreçleri başlı başı-

na faşizmin kendi koyduğu yasalara kendisinin uymadığının en net resmidir. Sistem partilerinin de gerçek yüzlerinin açığa çıkarmıştır dava. Faşist Türkeş ve Demirel'in yanı sıra o dönemde büyük bir ilerlilik atfedilen İsmet İnönü'nün şefliğini yaptığı CHP'nin de gerçek yüzü bir kez daha teşhir olmuştur. İğrenç bir oyun tezgahlanmış ve mecliste kabul edilen idam kararının Milli Şef'in tüm çabalarına ve karşı oyuna rağmen alındığı lanse edilmiştir. Karara mecliste 48 aleyhte oy çıkmıştır. Bunlardan bir milletvekili TİP'lidir ve CHP'nin 144 milletvekili vardır. Milli Şef idama o derece karşıdır ki lideri olduğu partisini bile ikna edememiştir. Sistem partilerinin doğasına aykırı olan bu durum Atatürk'ten sonra 'İkinci Adam' olarak anılan İsmet İnönü nezdinde ise imkansızdır.

Denizlerin idamlarının engellenmesi için gerçekleştirilen imza kampanyaları, düzenlenen gösterilerin büyüklüğü, yine devrimci önder Mahir Çayan önderliğindeki bir grup THKP-C'linin, THKO'lularla beraber idamları durdurmak için gerçekleştirdikleri eylem vb. onlarca olay davanın halkın gündeminde kapladığı alanın göstergesidir.

Faşist anayasaya bile aykırı bir biçimde idam edilen bu üç yiğit devrimci şahsında faşizm korku siyasetini pekiştirme çabasında olmuştur. **Karar politiktir ve mesaj nettir: Silahlı mücadeleyi engellemek devrimci gençliğin ve emekçi halkın mücadelesini sistem içine hapsedmek...**

Fakat artık çok geçtir çünkü onların yaktığı ateşin kıvılcıkları bozkırlarda tutuşmuştur bile... Tüm çıplaklığıyla devrimin yolu konusunda bilinç sıçraması yaşatmıştır onların çıkışı ve bu açıdan devrimci mücadelemizi en büyük değerleri arasındaki yerlerini onurla almaktadır bu üç yiğit devrimci önder, tıpkı Mahir ve İbrahim gibi...

